

Cặp bè Cặp bạn

Bí mật những
“đêm tự tập”
của tư cô nương

Cathy Hopkins

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

bestseller

<http://tieulun.hopto.org>

Bí mật những *
“đêm tự tập” *
của tư cô nương

Cathy Hopkins

**Bí Mật Những
“đêm tự tập”
của tũ cô nương**

Quỳnh Thông - Vĩnh Thắng dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Gửi các bạn teen teen yêu quý,

Tác giả bộ sách này, Cathy Hopkins, sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo hay ho dễ thương.

Trước khi viết văn cô Cathy đã làm khá nhiều nghề khác nhau (cũng không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị liệu... Một vài chuyện trong nghề đã được cô cho vào sách của mình. Tuy nhiên, theo cô, viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi teen lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Cô Cathy đã có 42 quyển sách được xuất bản và bán rất chạy ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của cô Cathy đề cập các vấn đề rắc rối của tuổi teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện đầu tiên của cô Cathy. Tính cho đến giờ thì “Cặp bè cặp bạn” có mười ba tập và bán được hơn một triệu bản ở Anh và Mỹ, chưa tính ở mười bốn quốc gia khác nữa. Ngoài ra, cô Cathy còn viết hai bộ truyện khác có tên là “Thách, hứa, hôn hay thật” và “Cinnamon Girl”.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện xoay quanh ba cô gái

nhỏ sống ở Bắc London: Lucy nhỏ nhắn dễ thương ước mơ làm nhà thiết kế; Izzie mê bói toán và những gì thuộc về tinh thần, tâm tưởng, ước mơ làm ca sĩ kiêm “bà đồng”; còn Nesta xinh đẹp luôn muốn trở thành diễn viên. Về sau, nhóm bạn này còn kết nạp thêm cô bạn TJ. Hoàn cảnh của các bạn gái này không giống nhau, nhưng họ cùng phải đối mặt với những rắc rối mà bất cứ teen gái nào trên thế giới cũng gặp; từ những chuyện như làm sao biết anh ấy thích mình đây? anh ấy có coi mình là nhóc con như mọi người khác không? làm sao gây ấn tượng với anh ấy? đến ngực mình thật là lép, hông mình thật là to, và cả những vấn đề nghiêm túc về tương lai của bản thân, hạnh phúc của gia đình, của mọi người xung quanh và hòa bình cho thế giới...

Chắc chắn bạn đọc sẽ có lúc phải bật cười với những suy nghĩ tập làm người lớn ngây thơ của Lucy, Iz hay Nesta.

Bạn đọc teen teen, tôi cá là các bạn sẽ tìm thấy mình đâu đó trong bộ truyện này. Còn các bạn không còn là teen teen nữa, cũng thử đọc xem sao, biết đâu sẽ có đôi ba lần ối ái thầm trong bụng rằng thì là mà... “Mình cũng từng như thế.”

NGƯỜI DỊCH

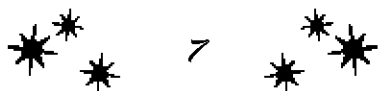
@ h ư ớ n g 1

Người ngoài hành tinh

“Chúng ta vô địch, chúng ta vô địch,” tiếng hát của mấy tên trong đội Gã Ngố vọng tới phòng thay đồ nữ.

“Tội nghiệp chưa,” nhỏ Melanie Jones nói trong lúc thoa kem dưỡng da. “Đám đó bị tụi mình hạ đo ván ba tuần liên tiếp, vậy mà mới thắng lại được *một* trận đã tưởng ngon lành lắm.”

“Ừ,” tôi gật đầu, buộc lại bím tóc và cắt cao giọng để đội Gã Ngố có thể nghe thấy. “Hôm nay chỉ là phút chập chờn trong chuỗi đỉnh cao phong độ của tụi này mà thôi.”

“Đúuuuuung rồi,” cả đội tôi cùng đồng thanh hưởng ứng.

“Mấy người là đồ *dở dẫn*,” một giọng bên đám Gã Ngố đáp lại.

Tôi nhét quần áo vào giỏ và bước ra. Will Evans, thủ môn của đội kia cũng đang đứng bên ngoài cửa.

“Bạn mới trả lời tôi đó hả?” Tôi hỏi.

Will cố ưỡn người lên cho có vẻ cao bằng tôi, nhưng không được bởi trong khi tôi cao 1m7, cậu ta chỉ hơn 1m6.

“Ừ,” cậu ta nói vào mũi tôi.

“Nếu vậy thì làm ơn nói cho đúng chính tả giùm. Mấy người là đồ *vớ vẩn*, không phải *dở dẫn*!”

Mặt Will đỏ bừng trong khi đám con trai xung quanh khúc khích cười.

Cậu ta thè lưỡi về phía tôi.

“Xi,” tôi làm bộ ngáp. “Đây sợ muốn *chết* rồi nè!”

Lúc này gần hết đội nữ đã thay đồ xong và bước ra ngoài để xem chuyện tuần nào cũng xảy ra. Cứ mỗi thứ Bảy sau khi chơi bóng xong, một

“trận đấu” khác sẽ tiếp tục diễn ra bên ngoài sân với việc đội nữ tấn công đội nam bằng những quả bong bóng chứa đầy nước lấy từ phòng thay đồ.

Tôi lấy túi và đi về nhà vì đã chán ngán trò này rồi. Chắc hẳn phải có cách nào đó hay hơn khiến con trai để ý mình thay vì đội nước họ. Với lại hôm nay là thứ Bảy, đồng nghĩa với việc về nhà ăn trưa cùng ba và mẹ tôi. Ba tôi cứ nhất quyết yêu cầu cả nhà ăn cùng nhau “bữa cơm gia đình” vào những ngày ông không phải đi làm. Nhưng “gia đình” nào chứ, tôi tự hỏi? Đâu phải tôi có cả trăm anh chị em! Tôi chỉ có chị Marie – năm nay hai mươi sáu tuổi, đã chuyển đến sống ở Southampton nhiều năm trước, và anh Paul – hai mươi một tuổi, cũng đã đến Bristol học mất rồi.

“Ê, Watts,” Will gọi theo tôi.

“Tên là TJ,” tôi quay lại và nói.

“TJ? Kiểu tên gì kỳ vậy?” Một anh chàng khác tên Mark cười khì. “TJ. TJ.”

“Kiểu tên tôi đó!” Tôi cố nghĩ ra gì khác để đáp trả nhưng cuối cùng chẳng tìm thấy câu nào hay hơn.

Sự thật là tôi không dám nói thêm vì sợ sẽ bị chọc ghẹo còn nhiều hơn nữa. Tên đầy đủ của tôi là Theresa Joanne Watts, nghe thật ngớ ngẩn và ảo lả! Có điều anh Paul đã gọi tôi là TJ từ lúc tôi còn bé tí và cái tên đó gắn chặt với tôi luôn đến tận bây giờ, nghe hay hơn Theresa Joanne nhiều! Nhưng còn lâu tôi mới giải thích “sự tích” này với mấy gã quái dị của trường St Joseph. Nếu mấy gã này mà biết tôi ghét tên thật của mình, xem như tôi sẽ phải nghe tên mình cả ngày ở trường mất thôi!

“Rồi, vậy thì *TJ*. Bạn với tôi,” Will nói và chỉ một chiếc bàn nhỏ đặt trên đường chạy. “Ra kia, vật tay thử coi!”

Ái chà, vụ này cá m đở đây! Vật tay là “nghe” của tôi.

Tôi liếc nhìn đồng hồ và thấy vẫn còn nhiều thời gian. “OK, Evans, chuẩn bị tiêu đời đi.”

Bọn tôi đến ngồi đối diện nhau và cùng chống tay lên bàn, trong khi một đám đông nhỏ nhỏ bắt đầu vây xung quanh.

“Chuẩn bị,” Mark hô. “Sẵn sàng. Bắt đầu.”

“TJ cố lên,” đám con gái hô.

“Will cố lên,” đám con trai hô.

“TJ, có anh nào đang chờ bạn bên ngoài phòng nam kia,” Dave – anh chàng đội trưởng của đội nam đến và nói.

“Ừ, cứ nói nữa đi,” tôi trả lời và chẳng thèm ngược lên. Không thể để bị sao lãng vì một trò xua như trái đất được. Chưa kể Dave là anh chàng vừa cao to vừa đẹp trai, còn tôi lại thường trở nên ngờ nghệch mỗi khi đối diện với một anh chàng như thế. Tôi cố gắng tập trung cao độ. Đám đông xung quanh bắt đầu trở nên xôn xao khi tôi dần dần chiếm ưu thế so với Will.

“Cho tên đó thấy đi TJ,” giọng ai đó trong đội nữ cất lên.

Có vẻ Will đang cố phản công lần cuối. Quả thật điều đó khiến tôi cảm thấy đuối sức, tay tôi bắt đầu run. Thế là tôi vận hết “nội công” và *rầm*, tay anh chàng đã nằm bẹp trên bàn.

“Haaay,” đám con gái cùng la to rồi hát. “Chúng ta vô địch, chúng ta vô địch. Vô địch, vô địch.”

“Đồ *điên*,” Will nói giọng hậm hực và xoa xoa tay. “Dù sao tụi này vẫn thắng ở trận “so chân”, cái đó mới tính.”

“Ê, người lớn chút đi cưng,” tôi đáp và bước đi.

“Đúng là có người đang chờ bạn mà TJ,” Dave đuổi kịp và vỗ vai tôi.

Ngay khi quay lại và nhìn vào cặp mắt xanh biếc của cậu ta, tôi bắt đầu cảm thấy cả người rạo rực.

“Không phải mình nói để làm bạn rồi đâu. Đằng kia kia, thấy không?” Dave nói tiếp. “Cái anh tóc đen, đeo khuyên tai, nhìn có vẻ hip hop đó.”

Tôi nhìn theo hướng cậu ta chỉ và thấy anh Paul đang đứng chờ.

“*Nihingyah,*” tôi đáp lại, còn Dave nhìn tôi với vẻ mặt ngơ ngẩn hết biết.

Kệ, tôi nhún vai và bước về phía anh Paul. Có giải thích cũng chẳng ích gì, bởi Dave làm sao hiểu được cứ mỗi khi gặp chàng nào dễ thương là tôi lại biến thành Noola – Người ngoài hành tinh. Trình độ ngôn ngữ của cô Noola này rất tệ, chủ yếu chỉ biết nói *uhyuh*, *yunewee* và *nihingyah*, những từ mà tôi nghĩ theo ‘tiếng ngoài hành tinh’ nghĩa là *ừmhm* và *cảm ơn*.

“Ê, TJ,” anh Paul gọi và bước đến ôm tôi.

“Sao già quá vậy ta,” tên Will lái xe qua và thò thêm một câu với vẻ gây sự.

“Đồ nhiều chuyện,” tôi nói và quàng tay dẫn anh Paul đi. “*Anh trai* của tôi đó!”

Anh Paul cười khì và quay nhìn về phía Will. “Hình như anh mới xen vô chuyện gì rồi phải không?”

“Vớ vẩn.”

“Thôi mà, nói đi. Bạn đặc biệt hả?”

“Chỉ là một tên ngố ở trường bên cạnh,” tôi đáp. “Anh có về nhà ăn trưa không?”

“Có,” anh Paul thở dài và vò đầu. “Đúng là căng thẳng.”

“Bố Ba Bị vẫn giận anh lắm hả?”

“Ừ, thêm mấy người khác nữa. Thấy phản ứng của ba, chắc ai cũng tưởng anh phải phạm tội cỡ giết người chứ không chỉ đơn giản là nghỉ học. Em biết kiểu của ba rồi đó.”

Trời ơi, thậm chí biết quá rõ! Từ sáng đến tối, tôi và mẹ liên tục nghe ba tôi cần nhần... cần nhần... cần nhần... Paul hủy hoại đời mình. Paul

bỏ lỡ cơ hội chỉ có một lần trong đời. Paul phí hoài tài năng. Phải chi Paul giống Marie hơn. Paul lúc nào cũng hảo huyền. Sao thằng nhỏ bỏ học dễ dàng vậy? Rồi nó sẽ ra sao? Ba mẹ đã sai chỗ nào vậy?

Cứ thế, cứ thế!

Ba tôi là một chuyên gia có tiếng trong ngành y. Mẹ tôi là bác sĩ đa khoa. Thậm chí chị Marie cũng là một bác sĩ. Theo đúng bài thì anh Paul phải tham gia “hội” này, gọi là “theo truyền thống gia đình”. Chỉ có điều anh ấy chẳng hề muốn, thay vào đó anh ấy thích trở thành nhạc sĩ. Thoạt đầu anh Paul cũng chịu khó học hành, đạt điểm cao, được nhận vào trường y, thậm chí học xong năm đầu. Thế rồi anh ấy đến London và bỗng nhiên “nhận ra ý nghĩa cuộc đời” hay gì đó đại loại thế. Sau đó anh ấy bỏ học, để tóc dài, “thu nhận” một số ngôn ngữ lạ thường chẳng biết từ đâu ra, chưa kể còn quay sang mê mẩn Đông y và bác bỏ Tây y cùng những thứ khác mà ba tôi vẫn nghiên cứu. Lớn chuyện!

Ba phát khùng.

Mẹ phát bệnh.

Còn tôi hả, sưng phát điên. Tất nhiên không

phải vì anh tôi đang gặp khó khăn, thật sự tôi rất lo cho anh ấy. Có điều ba cũng đã lên kế hoạch cho tôi vào “hội bác sĩ”, trong khi tôi chẳng thích nhìn thấy máu me chút nào. Tôi muốn làm nhà văn, và chính trường hợp của anh Paul sẽ tạo cơ hội cho tôi “thoát nạn”.

“Nè, anh hỏi nghiêm túc đó. Có vẻ em được nhiều người ái mộ quá,” anh Paul nói tiếp và chỉ tay về phía sân bóng.

“Làm gì có. Tụi con trai chẳng bao giờ thích em đâu.”

“Còn anh lại thấy đám đó có vẻ *rất* thích em.”

“Chỉ vì em là đứa vô địch môn vật tay,” tôi bật cười. “Em phải cho đám đó sáng mắt ra sau khi đội của em thua trong trận bóng sáng nay.”

Anh Paul nhìn tôi và thở dài. “TJ, em thật là... Tỉnh táo lại coi nhóc. Đáng lý em phải là người xinh nhất trong đội nữ.”

“Em mà xinh? Hay ghê. Anh nhìn kỹ lại đi.”

“Anh nhìn kỹ rồi mà,” anh Paul nói và giật giật bím tóc của tôi.

“Anh nói vậy vì em là em của anh thôi.”

“Không phải. Em lúc nào cũng tự đánh giá thấp mình mà không nhận thấy mình rất dễ thương.”

“Đó, rõ ràng anh đang nói giỡn. Dù có cố em cũng không thể khiến anh chàng nào thích em được.”

“Em thử chưa?”

“Hhmm, chả biết nữa,” tôi nhún vai. “Chắc chưa. Nhưng... em toàn nói kiểu ngôn ngữ ngoài hành tinh thôi, hoặc biến thành Bà Hách Dịch và lên mặt sửa lỗi chính tả của đám con trai. Vậy sao đám đó thích em nổi? Chưa kể em còn khiến tụi con trai khiếp đảm bằng sức mạnh “siêu nhân” của em. Anh thấy có nữ tính chút nào không? Không hề. Chẳng bao giờ có ai thích em đâu.”

“Sẽ có mà,” anh Paul nhẹ nhàng nói.

“Nhưng bao giờ? Tụi con gái cùng khối với em có bạn trai gần hết. Còn em thì sao? Con trai đá bóng vô mặt em thì có. Em chẳng có cửa đâu. Nhỏ Hannah lại rất rành mấy chuyện về con trai, lúc trước khối chàng thích nhỏ.”

Anh Paul nhìn tôi vẻ lo lắng. “Chia buồn với em vì chuyện Hannah, mẹ có kể cho anh nghe. Hannah chuyển đi lúc nào vậy?”

“Hai tuần trước,” tôi nói và cảm thấy khóe

mắt cay cay. Dù vẫn rất buồn nhưng tôi cố nén để không khóc hu hu như con nít trước mặt anh Paul. Hannah là bạn thân nhất của tôi nhưng nhỏ vừa chuyển nhà tới Nam Phi. Ôi Trời, *Nam Phi!* Không phải một nơi tôi có thể đến thăm được, và điều đó khiến tôi nhớ nhỏ muốn phát điên.

“Rồi em sẽ có bạn mới thôi mà,” anh Paul nói.

Grrrr! Nếu câu này do một người khác nói chắc hẳn tôi đã hét toáng lên! Mọi người chẳng hiểu gì cả. “*Rồi em sẽ có bạn mới thôi mà,*” nghe cứ như có thể đi siêu thị và mua không bằng.

“Em *không* muốn có bạn mới,” tôi nói. “Em chỉ muốn Hannah thôi.”

Hannah là người không thể thay thế, và tôi biết chẳng bao giờ tôi có thể gặp ai như nhỏ nữa. Chính Hannah đã “sáng tác” ra cái tên Bố Ba Bị dành cho ba tôi. Và nếu có Hannah bên cạnh, tụi con trai sẽ chẳng bao giờ nhận ra tôi bị lú lẫm hay ngọng nghịu được, vì một mình nhỏ đã liếng thoắng đủ cho cả hai đứa rồi. Tôi chỉ cần núp sau lưng nhỏ và sẽ chẳng ai biết được thật ra tôi đang cứng người vì ngượng chứ không phải tỏ ra lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Khi hai anh em đã đi bộ gần đến cổng nhà, chợt anh Paul giữ tôi lại.

“TJ, khoan vô đã. Thật ra anh tới trường không chỉ để đưa em về nhà thôi đâu. Anh còn có chuyện này muốn kể cho em.”

“Chuyện gì vậy?”

Nhìn thấy vẻ ngập ngừng của anh ấy, tôi linh cảm đây sẽ chẳng phải chuyện gì hay ho cả!

@ h u ở n g 2

Những cô nàng nhí nhảnh

“Ê, T.J,” Scott Harris gọi tôi từ cửa sổ phòng anh ấy. “Chờ chút, anh chạy xuống liền.”

Trước khi tôi kịp trả lời, anh chàng đã thụt đầu vào và đóng cửa sổ lại, nên tôi đành ngồi trước hiên nhà chờ xem có chuyện gì. Gia đình Harris là hàng xóm của nhà tôi ngay từ khi chúng tôi vừa chuyển đến đây ở, lúc đó tôi chỉ mới bảy tuổi. Và Scott, lớn hơn tôi hai tuổi, trở thành người anh thân thiết thứ hai của tôi chỉ sau anh Paul. Đạo gần đây anh chàng bắt đầu để ý nhiều đến các

cô gái, hay nói đúng hơn là các cô gái bắt đầu để ý nhiều đến anh chàng. Scott là ngôi sao trong một ban nhạc gì đó nên vẫn hay có một hội các cô nàng nhí nhảnh đứng chờ trước cửa nhà anh chàng. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc hẳn anh chàng lại sắp khoe khoang về thành tích chinh phục với tôi như vẫn thường làm.

“TJ ời,” mẹ tôi gọi ra, “năm phút nữa tới giờ ăn trưa đó con.”

“Con vô liền,” tôi đáp. “Con gặp anh Scott một chút thôi.”

Dù sao tôi vẫn thấy vui vì có anh Scott lúc này, bởi tôi đang rất cần ai đó để nói chuyện và mong rằng anh ấy sẽ khiến tôi tạm quên đi cảm giác hụt hẫng trong lòng. Anh Paul vừa cho tôi biết sẽ đi du lịch cùng chị Saskia, bạn gái anh ấy. Họ sẽ đi một hoặc thậm chí hai năm, từ Goa, rồi đến Úc, rồi Tahiti. Đầu tiên là Hannah, giờ lại đến anh Paul. Hic, chuyện gì vậy hả Trời? Chưa đến hai tuần mà hai người yêu quý của tôi bỗng dung biến mất!

“Em đi đâu về vậy?” Scott hỏi ngay khi vừa xuất hiện.

Tôi còn chưa kịp nói chữ “đá banh” thì anh chàng đã tiếp luôn, “Kiếm em quá chùng.”

“Hay ghê,” tôi đáp. “Em cũng đang muốn nói chuyện với anh.”

“Sao? Chuyện gì vậy?”

“Hhmmm, tùm lum chuyện,” tôi bắt đầu. “Anh biết vụ anh Paul bỏ học rồi đó, giờ anh lại đi du lịch. Hannah cũng đi. Em...”

“Vậy hả? Hay đó,” Scott nói và nhìn đồng hồ.

Là sao? Tôi tự hỏi. Không hề, có gì hay đâu?
“Scott, anh có đang nghe em nói không vậy?”

“Tất nhiên là có chứ. Nhưng anh muốn nhờ em chuyện này đã.”

Tôi thở dài. “Gì vậy?”

“Có hẹn,” Scott nói và cười hì hì. “Anh muốn mượn em 5 bản, chỉ hôm nay thôi. Tuần sau anh sẽ trả lại em khi lãnh lương nha.”

Phải rồi, tôi nghĩ thầm, tuần trước khi em cho mượn 2 bản anh cũng nói vậy. Tuy nhiên tôi chẳng muốn anh ấy nghĩ mình bủn xỉn. Chẳng ai thích bị coi là bủn xỉn cả. Dù sao tôi tin cuối cùng anh ấy cũng sẽ trả lại tiền.

Tôi lục lọi trong giỏ tìm cái ví và lấy ra đồng năm bảng mẹ tôi mới cho lúc sáng nay.

“Cảm ơn,” Scott nói. “Em đúng là bạn tốt.”

“VẬY lần này ai là nạn nhân đây?”

“Jessica Hartley, học trường em đó.”

Tôi gật đầu. Đúng kiểu Scott thích – xinh đẹp, hấp dẫn, tóc vàng.

“Ừ, chị này học trên em một năm. Mà thôi, như em đang kể đó, ngày mai anh Paul đi rồi, còn Hannah thì ở Nam Phi. Em thấy như...”

“À,” Scott ngắt lời tôi, “nhân tiện nói đến trường em, em biết Nesta Williams chứ?”

“Có,” tôi nói. “Nhỏ chung lớp với em.”

Trông Scott cứ như vừa trúng số. “Trời ơi, thật hả? *Hết xảy*. Nhỏ đó mới là ngôi sao. Em nói giùm anh một tiếng được không?”

Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu. Anh ta nghĩ tôi là ai vậy hả? Đầu tiên là ngân hàng lúc nào cũng sẵn sàng duyệt chi, giờ lại đến dịch vụ hẹn hò.

“Jessica thì sao?” Tôi hỏi.

“Jessica thì sao?”

“Nếu chị đó là bạn gái của anh, làm sao Jessica chịu được khi anh lại còn thích Nesta nữa?”

“Ê, chuyện đó đâu phải lỗi của anh,” Scott toét miệng cười. “Nhiều cô quá trong khi chỉ có mình anh.”

Miệng tôi méo xệch. Chắc Scott đang đùa, hoặc ít ra tôi cũng cố tin là anh ấy đang đùa. Đôi khi anh chàng cư xử cứ như mình là quà tặng Trời ban cho phụ nữ không bằng.

“Ồ, tội nghiệp quá, anh phải chia năm xẻ bảy để vừa lòng hết thầy phe tóc dài đáng thương của tụi này phải không?”

Scott bật cười. “Em đúng là hết xảy. Nói chuyện với em thoải mái ghê, cứ như đang nói chuyện với bạn trai của anh vậy đó.”

“Cảm tạ nha,” tôi nói, lòng cảm thấy hơi khoái chí vì lời khen. Nói chuyện với em thoải mái? Có lẽ thế. Vậy thì tôi chẳng cần phải lo bị lú lẫm hay nói gì đó ngớ ngẩn nữa vì tôi chẳng cần nói gì cả, chỉ việc ngồi nghe là đủ! Xem như bắt đầu có hy vọng rồi đây.

“Rồi, Nesta như thế nào?”

“Hhmm, rộng tuếch,” tôi buộc miệng nói trước khi kịp hiểu ra mình vừa nói gì. Ngay lập tức tôi cảm thấy hối hận bởi thật sự tôi chưa biết gì về Nesta ngoài chuyện nhỏ chính là hoa khô của cả trường.

“Rõng tuếch, tốt,” Scott toét miệng cười. “Anh cũng không muốn cô nàng nói nhiều làm gì.”

“Phải mà,” tôi nói và bỗng nhiên cảm thấy hụt hẫng. Xem ra đó *chẳng phải* lời khen khi anh chàng nhận xét “nói chuyện với em thoải mái ghê.” Ôi Trời, chẳng biết nữa! Đám con trai đúng là khiến tôi rối loạn.

“Chơi vật tay không?” Tôi hỏi.

“*Hả?*” Scott nhìn tôi cứ như nhìn bệnh nhân tâm thần.

“Vật... à thôi, không có gì,” tôi nói khi nhìn thấy Jessica đang lắc lư trên đôi giày cao gót đi về phía này. “Nạn nhân tới rồi kìa.”

Jessica xuất hiện trước cổng và tỏ ra ngạc nhiên khi thấy tôi. Cô nàng trông rất xinh trong chiếc áo thun sát nách và chiếc quần jean trắng đính hạt cườm khá bắt mắt.

“Chào,” Scott nói và tắt tả đi về phía Jessica. “Em xinh quá.”

Cô nàng nhìn tôi trùng trùng cứ như tôi mới đội mồ chui ra không bằng.

“Cảm ơn anh,” Jessica nói rồi hất tay về phía tôi. “Em gái hả?”

“Hàng xóm,” Scott đáp. “Tụi em biết nhau ở trường rồi đúng không?”

Tôi mỉm cười với Jessica nhưng cô ta chẳng thèm cười đáp lại. “Em chưa từng để ý đến nhỏ này,” cô ta nói rồi hất tóc cứ như nói tôi biến đi cho xong.

“Gặp em sau nha,” Scott nháy mắt. Anh chàng quàng tay Jessica và nói thầm gì đó, rồi hai người cùng cười khúc khích và bước đi.

Hừ, tôi nhủ thầm. Cứ làm ra vẻ trịch thượng đi, Jessica Hartley, nhưng đây thừa biết anh Scott đang để ý người khác rồi. Chỉ một tuần sau là bà chị thành quá khứ.

Tôi cứ ngồi như thế một lúc nữa, lòng buồn vô hạn. Mình còn ai để nói chuyện nữa đây? Tâm sự với Scott đúng là phí thời gian.

“TJ,” mẹ tôi lại gọi. “Ăn trưa. *Ngay lập tức.*”

Tôi vừa đứng dậy định đi vào nhà thì thấy ông Kershaw sống ở căn nhà đối diện dắt chú chó Drule của ông ngang qua. Ông ấy vừa đi vừa nói huyền thuyên đủ điều, còn con Drule cứ nghiêng đầu nhìn ông giống như chú ta hiểu từng lời không bằng.

Chính xác, tôi nhủ thầm. Mình sẽ xin mẹ mua một chú chó. Mẹ đã nói tôi có thể tìm một thú cưng gì đó về nuôi. Một người bạn lông lá không biết rời khỏi đất nước này để bỏ tôi lại một mình.

Sao tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này nhỉ?

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 9 tháng 6

Tiêu đề: Bắc London Âm U

Hannah thương

Ta nhớ người lắm.

Ta có ý này: sao hai đứa mình không trốn tới Los Angeles? Ta sẽ viết kịch bản phim, còn người sẽ làm vũ công?

Và ta có tin xấu đây: đội của tụi mình mới thua sáng nay. Mà cũng đúng thôi, người là cầu thủ giỏi nhất đội thì lại đi mất rồi. Người có nhận thức được hậu quả tai hại do bố mẹ người gây ra cho đất nước này khi bắt người đến Nam Phi chưa hả? Anh Paul của ta cũng đi mất dạng. Tới Goa với chị Saskia. Hu hu hu hu. Ta chẳng còn ai làm bạn nữa.

Bố Ba Bị đang rất điên tiết, nhưng có phải lỗi tại ta nên anh Paul mới thích thành hippie và nhạc sĩ guitar thay vì làm bác sĩ đâu chứ! Hiện giờ không khí ở nhà ta căng thẳng lắm.

Tin tốt: Ta mới hạ đo ván tên phá đám Evans. Hahahaha.

Mẹ nói ta có thể nuôi một chú chó. Ta nghĩ người cũng nên tìm một em nếu mẹ người cho phép. Chó – bạn tốt nhất của loài người, vân vân và vân vân. Cuối tuần tới, ta và mẹ sẽ đi mua.

Tối nay anh Paul sẽ ngủ ở nhà. Hoan hô. Và ở lại ăn trưa ngày mai nữa. Sau đó anh sẽ tung bay và ta sẽ Thui Thui Một Mình.

À, người biết gì không? Jessica Hartley ở khối lớp Mười đang hẹn hò với anh Scott, nhưng anh lại thích Nesta Williams. Hahahaha.

Còn nữa, nếu có bất cứ ai khác dám nói rằng “Rồi em sẽ có bạn mới thôi mà,” ta sẽ giết kẻ đó!

BB người

TJ.

Tái bút: Khổng Tử nói: Kẻ nào không
chăm chút vườn tâm hồn của mình sẽ trở
nên khô héo.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 9 tháng 6

Tiêu đề: Cape Town hết xảy

Hasta banana cung

Ta cũng nhớ người lắm.

Nhưng người phải cố gắng vui lên. Ở đây
ta cũng đang khổ sở vì mọi thứ đều khác
thường. Đáng lý bây giờ là mùa đông
nhưng cứ nóng nóng nóng như điên. Cape
Town đã lắm, người phải tới đây chơi mới
được. Ta mới đi thăm Núi Bàn⁽¹⁾, rất đẹp
nhưng lại nóng. Haha. Ta cũng tới biển
nữa, rất nóng nhưng lại đẹp. Haha. Ở
đây có nhiều bãi biển lắm và mọi người
đều thích tắm biển. Tụi con trai ở đây
trông khỏe khoắn hơn ở nhà nhiều – tên
nào cũng có da ngăm ngăm và hàm răng

.....

1 Table Mountain (Núi Bàn), được xem là một trong những điểm du lịch đẹp nhất
ở Nam Phi. Ngọn núi này có đỉnh phẳng như mặt bàn (ND).

trắng. Có điều ta sẽ thành đồ ngọc nếu đi
chơi với gã hàng xóm của ta,

hắn tên là Mark. Hắn cũng được. Nhưng
có lần hắn mời ta tới nhà dự tiệc, lúc đó ta
mới để ý hắn ăn mà vẫn không chịu ngậm
miệng, nhìn thấy cả đồ ăn trong miệng
hắn. Eeooo, gớm quá. Bảo đảm chẳng ai
chịu đi chơi với tên này nếu hắn không học
cách ăn uống cho đàng hoàng.

Thôi chào cưng nhé
Thương cưng nhiều nhiều
Hannah

Khổng Tử nói: Kẻ nào đã nói là ta nói tất
cả những thứ họ bắt ta nói vậy hả?
Hí hí.

@ h ư ở n g 3

Anh @hị Nhãn Nhố

“Đứng sát lại nào,” mẹ tôi nói trong lúc chĩa máy ảnh về phía chúng tôi khi cả nhà đã tề tựu ngoài vườn. “Richard, anh quàng tay qua vai Paul đi. Và cố tỏ ra vẻ anh *quý* con chút coi.”

Ba tôi uể oải bước lên từ sau lưng chúng tôi và cuối cùng cũng chịu quàng tay qua vai anh Paul. “Kêu Paul thò tay vô túi anh còn có lý hơn,” ông lầu bàu.

“Thôi mà,” mẹ tôi kêu lên. “Đủ rồi đó. Hôm nay là ngày cuối cùng cả nhà còn gặp nhau trước khi Paul đi Goa, anh cư xử như người lớn được không?”

Anh Paul và tôi cố nín cười khi thấy ba tôi đang cúi mặt nhìn xuống bãi cỏ, trông chẳng khác nào một cậu học sinh đang bị phạt. Mặc dù ông đã ở tuổi sáu mươi nhưng mẹ tôi bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành Bà Ba Bị trước Bố Ba Bị của tôi. Chỉ cần mẹ nhìn một phát là phải hiểu đừng chọc mẹ nữa. Nhỏ Hannah đã đặt cho ba mẹ tôi biệt danh Anh Chị Nhăn Nhó bởi hai người rất khó tính. Mẹ sinh tôi khi đã bốn mươi lăm tuổi, còn ba lúc đó đã năm mươi ba. Hai người từng quyết định sẽ không có con nữa sau khi sinh anh Paul, vậy mà bảy năm sau tôi lại chui ra. Tôi tin mình thuộc dạng được y học gọi là Con Ngoài Ý Muốn, hoặc Vỡ Kế Hoạch. Gì cũng được, chỉ có điều tôi nhận ra mình là đứa có ba mẹ già nhất trong trường. Tôi còn bịa chuyện rằng thật ra ba mẹ tôi cũng cùng lứa tuổi như các ông bố bà mẹ khác, nhưng có lần họ bị người ngoài hành tinh bắt cóc để mang đi thí nghiệm trong hai ngày. Sau đó những cú sốc tâm lý đã khiến tóc họ bạc đi và trở nên già trước tuổi. Thậm chí một nhỏ trong lớp đã tin tôi sai cổ.

Trong lúc tôi vẫn đang suy nghĩ miên man thì mẹ đã chụp ảnh xong, và cả nhà quay vào để chuẩn bị ăn trưa. Bữa ăn hôm ấy khá căng thẳng

khi ba tôi thuyết giảng cho tôi một bài về “tầm quan trọng của bằng cấp” và “một nghề nghiệp đàng hoàng chính là một khởi đầu tốt trong cuộc đời”. Tất nhiên bài giảng đó nhắm vào anh Paul, nhưng tôi cố làm ra vẻ đồng ý với tất cả mọi điều ba tôi nói, miễn sao giữ được không khí hòa bình trong nhà.

Thế rồi, ba tôi lại bắt đầu bình luận về việc lo cho anh Paul vào đại học đã tốn biết bao nhiêu tiền bạc. Nói những chuyện đó thật chẳng ích lợi gì cả.

“Con sẽ trả lại cho ba mà,” anh Paul nói. “Con hứa đó.”

“Vấn đề không phải là tiền,” ba tôi nói. “Ba chỉ muốn con được vui vẻ.”

“Con sẽ vui vẻ. Con *đang* vui vẻ đó thôi. Con muốn được thấy thế giới, trải nghiệm cuộc sống. Chuyện đó sẽ rất hay.”

“Vậy thì ít nhất cũng để ba chuẩn bị cho con đồ dùng y tế đàng hoàng cho chuyến đi chứ,” ba tôi nói tiếp.

Anh Paul thở dài. “Xong rồi, ba à. Đừng lo mà!”

Trông ba tôi vẫn không yên tâm chút nào, và

tôi bỗng thấy thương ông quá. Bình thường nhìn ba tôi trẻ hơn tuổi sáu mươi, nhưng hôm nay có vẻ ông đang ở tuổi ấy thật. Gương mặt ba tôi rất buồn. Đôi khi ông không thể chấp nhận được sự thật rằng những người khác vẫn luôn có kế hoạch riêng của họ. Ba tôi đã quá quen với việc được mọi người rằm rắp nghe lời ở bệnh viện và nghỉ ở nhà cũng sẽ như thế. Tội Bố Ba Bị quá. Thật ra ông luôn có ý tốt.

Sau khi đã dón bát đĩa vào máy rửa chén, mẹ tôi mang nước tưới mấy chậu hoa ngoài hiên, còn tôi và anh Paul lên phòng khách. Anh ấy cầm cuốn bản tin của trường tôi lên đọc một lúc rồi nói: “Có cả đồng thứ em tham gia được đây nè. Hội họa, đóng kịch, tập hát. Tham gia những hoạt động kiểu này chính là cách để kết bạn.”

“Anh nói y hệt ba,” tôi đáp và đến ngồi cạnh anh ấy. “Cũng định tổ chức cuộc sống cho em đó hả? Dù sao em cũng có cả đồng hoạt động ngoại khóa rồi. Tennis. Đá banh. Karate.”

“Nghe là biết trong mấy vụ đó em gặp toàn con trai rồi.”

“Đừng có phân biệt giới tính nha. Con gái cũng tham gia mấy môn này mà.”

“À, xin lỗi, tại anh quên mất em là con gái,” anh Paul chọc.

“Em không phải con gái. Em chỉ nghĩ nữ giới chính là chủng tộc thượng đẳng thôi,” tôi đáp lại.

“Ừa, hình em nè,” anh Paul chỉ vào tấm ảnh chụp cả lớp tôi. “Có Hannah nữa.”

“Tấm đó chụp từ trước lễ Phục Sinh,” tôi chồm qua nhìn và nói. “Trông em xấu tệ.”

“Đâu có. Mấy cô bé khác thì sao?”

“Ôi Trời, đủ kiểu.” Tôi chỉ một số trong tấm hình và nói tiếp. “Đây là Melanie và Lottie, ba đứa em cùng trong đội bóng. Ba nhỏ kế tiếp học rất xịn, hai nhỏ bên cạnh thuộc loại ghiền máy tính, Mary và Emma là dân thể thao chính hiệu, Jade và Candice là hai đứa xấu xa chuyên môn cúp học, còn nhỏ Wendy này thuộc loại hết chịu nổi.”

“Vậy em hay chơi với ai?”

“Tất nhiên là với Hannah trước khi nhỏ chuyển nhà đi. Còn giờ, em có chơi một chút với Melanie và Lottie, nhưng hai nhỏ là một cặp từ lâu rồi.

Em cũng nhập hội với mấy nhỏ học giỏi trong lớp vì em thường đứng đầu lớp trong tất cả các môn, ngoại trừ Toán thôi. Em ghét học Toán.”

Anh Paul tiếp tục ngắm nghía tấm ảnh.

“Cô bé này xinh quá,” anh ấy nói. “Ai vậy?”

“Trời, biết ngay mà,” tôi nói ngay khi nhìn thấy người anh ấy đang chỉ. “Đó là Nesta Williams, hoa khôi của trường em đó.”

“Nhìn giống Beyonce nhỉ.”

“Ừm.”

“Bạn của Nesta là ai?”

Tôi chỉ Lucy Lovering và Izzie Foster.

“Trông có vẻ vui tính. Kể cho anh nghe về hai cô bé đó thử.”

“Cũng chẳng có gì nhiều vì em không gặp hai nhỏ ngoài giờ học. Lucy và Izzie chẳng chơi đá banh hay tham gia mấy hoạt động giống em. Trong trường thì hai nhỏ thuộc loại trung bình, không phải kiểu một sách, cũng không phải kiểu hay gây chú ý. Riêng Izzie, thỉnh thoảng trong lớp nhỏ vẫn hỏi rất nhiều, đến nỗi có một giáo viên đã đặt cho nhỏ biệt hiệu “Izzie Tại sao?”. Còn

đương nhiên *mọi người* đều thích Nesta, thậm chí cả anh Scott ở nhà bên cạnh mình cũng vậy. Nhỏ tham gia vào nhóm kịch của trường, em nghĩ nhỏ muốn thành diễn viên. Chắc nhỏ cũng thuộc loại tự kiêu. Ai đẹp giống vậy chả kiêu.”

“Đâu nhất thiết phải vậy,” anh Paul cười hì hì. “Anh đẹp nhưng anh có kiêu đâu.”

“Mẹ cũng đẹp và mẹ có kiêu đâu,” mẹ tôi bước vào, tay cầm một bó hồng mới cắt ngoài vườn và nói. “Sao con không chơi với nhóm đó?”

“Mẹ không hiểu đâu. Máy nhỏ chỉ chơi với nhau thôi, và sẽ chẳng bao giờ kết nạp thêm một đứa chán ngắt như con đâu.”

“Con đâu có chán ngắt,” mẹ tôi nói và bắt đầu xem mặt sau của cuốn bản tin.

“Mẹ đọc làm gì cho mệt,” tôi nói. “Cuốn đó vừa cũ rách vừa dở ẹt.”

“À, cơ hội để con cải tiến nó đây nè,” mẹ tôi nói và đưa lại cuốn bản tin cho tôi.

“Nghĩa là sao?”

“Đó, trang bìa sau. Hôm trước mẹ có đọc qua rồi và nghĩ con sẽ thích. Trên đó nói rằng họ đang tìm một biên tập viên mới vì người cũ sẽ ra

trường cuối năm nay, và họ muốn biến nó thành một tờ tạp chí chứ không chỉ đơn thuần là bản tin nữa. Tất cả học sinh từ lớp Chín trở lên đều được đăng ký. Con chỉ phải nộp một bản dự thi khoảng tám trang thôi.”

“Con chẳng hứng thú,” tôi nói.

“Nhưng em muốn thành nhà văn mà,” anh Paul nói. “Em phải theo đuổi ước mơ chứ. Đây có thể là cơ hội để em tập luyện.”

“Thôi. Mọi người đã nghĩ em là đồ mọt sách rồi, nếu giờ em còn tham gia vụ này, người ta sẽ ghét em hơn nữa cho coi.”

“Tùy con,” mẹ tôi nói và quay sang lục lọi chiếc tủ trong phòng khách để tìm chiếc bình hoa. “Nhưng mẹ đọc thấy Sam Denham sẽ đến nói chuyện với những ai tham gia đó nha.”

“Sam Denham? Chỗ nào nói đâu?”

“Hmmm, giờ tự nhiên lại hết chán rồi hả?” Mẹ tôi cầm cuốn bản tin lên và đọc. “Thứ Hai, ngày 11 tháng 6, 4g30 chiều tại hội trường. Tức là ngày mai. Anh ta sẽ đến nói chuyện về nghề làm báo. Trong này còn viết là anh ta từng bắt đầu sự nghiệp của mình từ tờ tạp chí của trường.”

Sam Denham là một nhà báo nổi tiếng, và dù ít

nhất cũng ba mươi tuổi, anh ấy vẫn rất dễ thương. Đài truyền hình thường mời Sam mỗi khi cần làm chương trình bình luận về chủ đề gì đó bởi anh ấy luôn có những ý kiến thú vị và hài hước.

Vậy mà anh ấy sẽ đến trường tôi sao?

“Chắc con sẽ đi,” tôi nói. “Nhưng chỉ để nghe thôi.”

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 10 tháng 6

Tiêu đề: Khuya khuya

Hannah thương

Thảm quá. Anh Paul đi rồi. Ảnh và chị Saskia đã đặt vé chuyến bay đêm nay để tới Goa vào ngày mai. Hu hu hu. Người thân yêu của ta đều đi hết rồi.

Ta phải ngủ đây, mai đi học sớm.

TJ

À quên, cái bản tin dở hơi của trường mình đang tuyển biên tập viên mới nên anh

Sam

Denham sẽ tới nói chuyện ở trường mình ngày mai. Rõ ràng ảnh cũng từng khởi sự bằng nghề biên tập cho tờ tạp chí của trường.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 10 tháng 6

Tiêu đề: Chàng Sam

Ê Ê Ê, THÚC DẬY MAAAAAU.

Người nói gì hả? Chẳng lẽ ý người là anh Sam Denham trên TV sao? Ảnh cực kỳ dễ thương. Ta ghen tị ghen tị quá! Phải chi ta còn ở Anh. Nhớ phải mặc đồ gì đó ngắn ngắn để còn thấy chân của người nha, vì chân của người rất hấp dẫn. Và nhớ ngồi hàng đầu.

TJ à, người phải trở thành biên tập viên. Người rất giỏi vụ đó. Với lại chuyện đó sẽ khiến người bớt nhớ ta và anh Paul. Ta đọc trong mấy tạp chí của mẹ ta, mấy cô tu

vấn lúc nào cũng khuyên mọi người “hãy
bận rộn” hoặc “tìm nhiều việc để làm”.

Ta nghĩ đây là ý Trời, là vận mệnh của
người đó.

Người còn than là mình thương hủ?
Cứ thử là ta coi. Tới đất nước mới. Chẳng
có bạn bè. Thậm chí cả Melanie hay Lot-
tie cũng không có. Thôi đi cô nương, người
may hơn ta đó.

Thương nhiều

Cô Cô Hannah

Bông hoa lạc loài

“Tôi chỉ là bông hoa nhỏ bé lạc loài trên thửa ruộng, trên thửa ruộng, trên thửa ruộng,” giai điệu bài hát cứ vang vang trong đầu khi tôi ngồi ăn trưa trên sân trường ngày hôm sau.

Melanie bị sốt dị ứng phấn hoa và cho rằng ngồi ngoài trời sẽ khiến bệnh nặng hơn, thế là Lottie cũng ở trong lớp chung với nhỏ. Tôi đã định giải thích cho nhỏ hiểu rằng vấn đề nằm ở chỗ phấn hoa phát tán theo không khí nên dù nhỏ có ngồi trong hay ngoài lớp cũng chẳng khác gì nhau. Tuy nhiên tôi lại không muốn nhỏ nghĩ tôi cố tỏ

ra Cái Gì Cũng Biết. Quá nhiều người nghĩ vậy rồi. Thậm chí dạo này tôi phải kiềm chế mình để đừng trả lời quá nhiều câu hỏi của thầy cô trong giờ học. Cứ để người khác lãnh trách nhiệm luôn trả lời đúng, nếu không tôi sẽ càng bị ghét hơn.

Đáng lẽ mình nên ở trong lớp cùng hai nhỏ kia mới phải, tôi tự nhủ khi nhìn những nhóm bạn đang ngồi ăn xung quanh. Ngồi cô độc giữa một đám đông còn khổ sở hơn cả khi chỉ ngồi một mình.

Gần như cả trường đang tụ tập ngoài này. Mọi người đều ngồi theo nhóm ba hoặc bốn người và cười nói thật vui vẻ. Tôi đã quen với việc ngồi ăn trưa cùng Hannah, nên giờ cảm thấy thật ngượng khi phải ngồi lẻ loi như lúc này. Chắc ai cũng nhìn rồi nghĩ “Ồ, tội nghiệp TJ, nhỏ chẳng có bạn bè nào cả.”

Tôi tiếp tục ngồi nhai trệu trạo mớ thức ăn của mình và làm ra vẻ chẳng thèm để ý, nhưng thật sự tôi không thể không để ý được. Tôi chẳng thích cảm giác trở thành kẻ khác biệt chút nào.

“Chào TJ,” một giọng nói cất lên từ phía sau.

Tôi quay lại và thấy Wendy Roberts. “Chào.”

“Bạn có nhận được tin gì của Hannah không?”
Nhỏ hỏi và kéo ghế ngồi bên cạnh tôi.

Tôi gật đầu. “Có, mình nhận được email. Mình nghĩ Hannah đang nhớ nơi này lắm.”

“Chắc bạn cũng nhớ nhỏ,” Wendy nói tiếp.

“Ừ, có chứ,” tôi đáp và tự hỏi không biết vụ này sẽ tới đâu đây. Wendy chưa bao giờ nói chuyện bình thường với tôi, tại sao bỗng dưng lại có hứng thú hỏi han về Hannah vậy nhỉ? Cảm thông và quan tâm không phải là những từ có thể xuất hiện khi tôi nghĩ về Wendy, nhỏ mọn và phô trương xem ra đúng hơn! Tuy nhiên chưa từng có ai hỏi thăm về Hannah hoặc hỏi tôi cảm thấy ra sao. Biết đâu tôi đã đánh giá sai về Wendy.

“Chiều nay bạn có đi nghe thuyết trình không?”, nhỏ hỏi. “Với anh Sam Denham đó?”

Tôi gật đầu.

“Ảnh thật hết ý đúng không? Mình xem chương trình của ảnh tuần trước trên tivi, vui lắm. Không biết ảnh có bạn gái chưa ha? Bạn có định dự tuyển làm biên tập viên không?”

Tôi lắc đầu. Tôi vẫn không muốn kể cho Wendy mặc dù email của Hannah đã khiến tôi phải nghĩ

lại. Có lẽ tôi cần thử sức với vị trí biên tập viên này. Điều đó không chỉ giúp tôi tạm quên những chuyện buồn mà còn có thể, như anh Paul đã nói, tạo cơ hội luyện tập cho nghề nghiệp tương lai của tôi. Tuy nhiên tôi không muốn Wendy nghĩ tôi mơ tưởng hảo huyền, dù sao cũng chưa chắc tôi có thể dành được vị trí biên tập viên này.

Wendy lấy chiếc gương trang điểm trong giỏ ra và bắt đầu thoa son. “Màu đẹp nhỉ?” Nhỏ nói. “Bóng tự nhiên. Hợp với màu da hai đứa mình. Bạn muốn thử không?”

“Thôi, cảm ơn bạn.” Màu da *hai đứa mình*? Vụ thân mật này là sao đây ta – tình bạn bên thỏi son? *Thật sự* thì nhỏ muốn gì nhỉ?

“Ừmmm, TJ...”

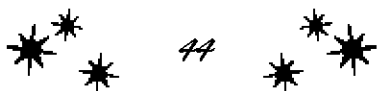
“Sao...”

“Bạn có coi mấy bài tập Toán của tụi mình chưa...?”

À, ra vậy. Hết chịu nổi! Trong một giây tôi đã có ý nghĩ vẫn còn người muốn thân thiện với mình vì họ quan tâm đến mình. Rõ ràng là không phải.

“Ừmmm, mình muốn hỏi là...” Wendy nói tiếp.

“Bạn muốn chép bài của mình hả?” Tôi cắt ngang.

“Ồ, TJ, được không vậy? Coi như bạn cứu mạng mình đó. Bạn cũng biết nếu không làm bài mà gặp thầy Potts thì...”

“Thật ra Toán không phải là môn mình giỏi đâu...”

Wendy liền thay đổi thái độ. “Mình tưởng nói chuyện với bạn cũng thoải mái, nhưng nếu bạn khó khăn vậy thì...”

“Đâu có. Nè, cầm đi,” tôi nói và lấy cuốn vở Toán đưa nhỏ. Tôi không muốn giải thích dài dòng, nhưng thật sự môn Toán chẳng dễ dàng với tôi chút nào. Sau bữa trưa hôm qua, tôi đã phải vật lộn với mớ bài tập cả mấy tiếng mới xong, nhưng vẫn không dám chắc mình làm đúng. Dù sao tôi cũng muốn thêm bạn bè chứ không phải kẻ thù, và một kẻ thù như nhỏ Wendy này sẽ khiến cuộc sống của tôi còn thê thảm hơn nữa.

Ngay lúc đó tôi bắt gặp tia nhìn của Izzie Foster từ hàng ghế phía trước. Nhỏ hơi nhướn mày và mỉm cười với tôi.

“Cảm ơn nhé TJ. Bạn dễ thương quá,” Wendy nói và chớp lấy cuốn vở rồi đi thẳng, bỏ lại tôi một mình.

Trong lúc đó Izzie vẫn tiếp tục nhìn tôi. Nhỏ đang ngồi với hai cô bạn thân Lucy và Nesta như thường lệ. Izzie quay sang nói gì đó với hai nhỏ kia rồi bước sang ngồi cùng bàn với tôi.

“Chào T.J. Mình mới nhớ ra một chuyện, bạn có tin gì của Hannah không?”

“Wendy mượn vở bài tập của mình rồi,” tôi nói.

“Bài tập gì?” Izzie ngạc nhiên hỏi. “Mình thấy bạn không có ai ngồi cùng nên sực nhớ ra là Hannah chuyển đi rồi. Mình chỉ muốn hỏi bạn có sao không thôi?”

Vậy là người ta có để ý rằng tôi ngồi lẻ loi một mình. Thôi khỏi, tôi chẳng cần ai thương hại.

“Mình không sao,” tôi nói và đứng dậy trút hết phần sandwich đang ăn dở vào thùng rác. “Mình phải đi đây.”

Tôi sẽ chui vào toilet ngồi đọc gì đó đến hết bữa trưa, để người ta khỏi thấy tôi đang cô đơn và khỏi cảm thấy thương hại nữa.

“Rồi, tóm lại,” anh Sam Denham bắt đầu tổng kết cuộc nói chuyện cuối buổi chiều hôm đó, “các

em đã biết năm nguyên tắc lớn, và nếu tuân theo một cách nghiêm ngặt, các em sẽ tránh được sai sót.”

Tôi tiếp tục hí hoáy ghi chép thật chi tiết những điều anh ấy giải thích.

“Nguyên tắc một,” anh Sam nói tiếp, “việc của các em là không được để cho độc giả chỉ lướt qua tờ báo của mình. Các em phải khiến họ thật sự đọc những gì xuất hiện trên trang báo, bằng cách đưa những yếu tố hấp dẫn lên đó. Có thể là các hình ảnh và chú thích, là các dòng tít, dòng trích dẫn ngắn gọn nhưng cho thấy sự hấp dẫn của nội dung. Khi đó độc giả sẽ nhanh chóng biết được bài báo viết về đề tài gì. Tóm lại, tiêu đề và các chú thích nên... thế nào?”

Vài cánh tay giơ lên, trong số đó có cả Nesta Williams đang ngồi cạnh tôi. Anh Sam liền ra hiệu mời nhỏ trả lời.

“*Gây chú ý,*” nhỏ nói và cười duyên với anh ấy.

“Đúng,” anh Sam cười rất tươi và nhìn Nesta một lát. “*Gây chú ý.* Hoặc hài hước. Những yếu tố như vậy đôi khi còn quan trọng hơn cả bản thân bài báo.”

Tôi nguệch ngoạc như điên vào cuốn vở và để ý thấy Nesta chẳng hề ghi chép gì cả. “Bạn có cần giấy để ghi chép không?” Tôi thì thầm và định xé một tờ giấy cho nhỏ.

Nhỏ cười và lắc đầu. “Thôi, cảm ơn bạn. Mình chỉ định tới nghe thôi.”

Bạn và thêm cả một nửa trường này, tôi thầm nghĩ. Tôi chưa từng thấy có buổi nói chuyện nào ở trường lại đông người tham gia như thế, không chỉ đám nữ sinh bọn tôi mà cả giáo viên cũng có mặt. Mẹ của Hannah từng nói phần lớn các giáo viên đều có khả năng trở thành nhà văn. Trước khi chuyển đến sống ở Nam Phi, cô ấy từng là hiệu trưởng một trường trung học và từng kể cho bọn tôi rằng một nửa số giáo viên của trường cô vẫn đang âm thầm viết tiểu thuyết và dự định nghỉ dạy.

“Nguyên tắc hai,” anh Sam nói tiếp, “phải bảo đảm rằng hình ảnh minh họa của các em phù hợp với bài viết. Đừng đại dốt đặt một tấm hình ai đó đang cười toe toét ngay bên cạnh bài báo về một đám tang. Nguyên tắc ba – hãy sử dụng hình ảnh và chú thích một cách sáng tạo. Ví dụ nhé, các em đang thực hiện loạt bài về thể thao và chuẩn bị viết về chủ đề dạy và học chơi tennis. Có ai nghĩ ra ý gì không?”

Wendy Roberts giơ tay lên. “Anh có thể chụp một tấm ảnh các em nhỏ đang chơi và chú thích *Cùng học tennis.*”

Anh Sam gật đầu. “Cũng được, nhưng chưa đủ thú vị. Còn ý kiến nào khác không?”

Tôi đã nghĩ đến một ý nhưng lại không muốn trở thành ngốc nghếch trước mọi người. Trong khi đó mặt Wendy đỏ bừng sau khi anh Sam bác bỏ ý kiến của nhỏ.

Anh Sam lại chỉ về phía sau tôi.

Đó chính là Izzie Foster. “Một tấm ảnh Pete Sampras đang chạy hết tốc lực theo quả bóng và nói gì đó như ‘Bạn có phải là nhà vô địch Wimbledon năm tới không?’”

“Bắt đầu hiểu vấn đề rồi đó,” anh Sam nói. “Khá hơn, nhưng có thể khiến người đọc chùn bước vì phần lớn họ biết rằng mình sẽ *không* bao giờ trở thành một Sampras nổi. Tuy nhiên đây là một ý hay. Còn ai không?”

Em, em, tôi kêu thầm trong lúc đang cố gắng thu hết cảm đảm để giơ tay.

“Mạnh dạn lên nào,” anh Sam nói và nhìn lướt qua các học sinh. “Một trong những cách để trở

nên giỏi hơn là sẵn sàng đưa ra các ý kiến và không nản lòng khi bị ai đó chê bai. Chuyện này bình thường mà. Chúng ta học hỏi từ những sai lầm cũng nhiều như từ những thành công, thậm chí còn nhiều ấy chứ! Nào, ai là người dừng cảm kể tiếp?”

Tôi cảm thấy mặt mình nóng ran khi đưa tay lên nhưng đồng thời lại rất nóng lòng muốn nghe nhận xét của anh ấy về ý kiến của mình.

“Mời em,” anh Sam nhìn về phía tôi và gọi. “Lara Croft ngồi hàng đầu.”

Tôi quay nhìn ra sau. Không lẽ anh ấy gọi mình? *Lara Croft*? Nhưng chẳng còn ai khác đang giơ tay cả.

Anh ấy lại chỉ về phía tôi. “Em đó. Cô bé thất bím.”

Ôi Trời, *đúng* là anh ấy gọi mình! Tôi hít thật sâu và đứng lên, cảm thấy mặt mình đỏ hơn bao giờ hết. “Anh có thể dùng một tấm ảnh, ví dụ chụp người vô địch Wimbledon năm ngoái vừa đỡ hụt một đường bóng và kèm theo chú thích “Ngay cả người giỏi nhất cũng cần hỗ trợ” chẳng hạn.”

“Anh rất thích ý này,” anh Sam nói ngay.

“Có thể không khiến người ta muốn chơi tennis, nhưng sẽ giữ được họ tò mò đủ lâu để đọc tiếp.”

“Hay lắm Lara,” Nesta nói thầm trong khi màu đỏ trên mặt tôi đã lan đến tận mang tai.

“Nguyên tắc bốn – đừng ngại thử nghiệm những cái mới. Nguyên tắc năm – phải bố trí và trình bày sao cho người đọc luôn biết cần đọc tiếp ở đâu. Và đảm bảo các thông tin cung cấp dễ hiểu, đặc biệt với một tờ tạp chí. Hãy hiểu đối tượng nào là độc giả của mình. Đừng để có quá nhiều những đoạn văn dài dòng mà hãy chia nhỏ chúng ra, kiểu như mười lời khuyên để làm chuyện này, năm phương pháp để làm chuyện nọ, vân vân...”

Cuối buổi, anh ấy dành thời gian để giải đáp một số câu hỏi nhưng tôi chẳng còn lòng dạ chú ý đến những gì xảy ra xung quanh nữa. Tôi ngồi thần thờ nghĩ đến việc mình vừa được nói chuyện với anh Sam Denham, đến việc anh ấy thích ý tưởng của tôi. Thật ra anh ấy còn nói là rất thích. Mình nóng lòng muốn kể cho nhỏ Hannah nghe quá!

Lúc mọi người lục tục đứng dậy ra về, tôi thấy anh Sam bước thẳng về hướng tôi đang ngồi. Tôi

điếng người! Ôi Trời ơi! Anh ấy đang đến nói chuyện với mình! Tôi lại cảm thấy mặt đỏ rần và gần như nghẹt thở, trong khi cố gắng nghĩ xem mình sẽ nói gì. Tôi cố hết sức để tỏ ra tự nhiên và nở một nụ cười, mặc dù có cảm giác mình trông chẳng khác con linh cầu đang cười nhần nhở.

Tuy nhiên ngay khi đến hàng ghế tôi đang ngồi, anh Sam quay lưng lại phía tôi và ngồi xuống.

“Em thích buổi thuyết trình không?” Anh ấy hỏi Nesta.

“Dạ có chứ,” Nesta nhoẻn miệng cười. “Rất hay.”

Thế là nụ cười trên môi tôi tắt ngấm. Đúng thật! *Ngu ngốc*, tôi rửa thắm, mình đúng là cực kỳ cực kỳ ngu ngốc. Làm gì có chuyện anh ấy muốn tới nói chuyện với mình!

Tôi ngượng ngùng nhìn quanh và thầm cầu khẩn không ai để ý tình huống vừa rồi, nhưng có vẻ đã quá muộn. Lucy Lovering đang chăm chú nhìn về hướng này và tôi nghĩ nhỏ đã thấy hết – thấy tôi cùng vẻ mặt hí hửng ngốc nghếch, và anh Sam quay lưng lại tôi để nói chuyện với Nesta. Ôi Trời ơi, xấu hổ quá!

Tôi nhìn sang hướng khác và đứng lên bước về phía cửa. Ngay lúc đó anh Sam nhảy ngay vào chiếc ghế tôi vừa ngồi và tiếp tục trò chuyện với Nesta, cứ như tôi chưa từng hiện diện ở đó vậy.

“TJ,” tiếng Lucy gọi khi tôi ra đến cổng trường.
“Chờ với.”

Thôi mà! Mình chỉ muốn ra khỏi đây, về nhà và giấu mặt đi cho rồi. Nhỏ này muốn gì chứ? Tôi giả bộ không nghe thấy và bước tiếp.

“TJ,” Lucy đuổi kịp và lại gọi.

“Hả?”

“Câu trả lời của bạn lúc nãy hay lắm.”

“Cảm ơn,” tôi nói nhỏ và vẫn tiếp tục đi. Giờ chuyện đó chẳng còn khiến tôi hứng khởi như trước nữa. “Bye nha Lucy.”

“Bạn chờ xe nào vậy?” Nhỏ vẫn chưa chịu thôi.

“Số 102.”

“Mình cũng vậy. Tụi mình đi chung được đó.”

“Bạn không chờ Nesta và Izzie hả?”

“Thôi. Izzie đi tập hát rồi, còn Nesta... hhm...”

“Chắc nhỏ sẽ được anh Sam cho đi nhờ,” tôi

nói vẻ chua chát. Thậm chí Nesta còn chẳng hứng thú với việc viết lách hay trở thành biên tập viên, vậy mà nhỏ lại chính là người anh Sam quan tâm đặc biệt sau buổi thuyết trình.

“Anh Sam cho đi nhờ?” Lucy cười khúc khích. “Mình cũng muốn thấy cảnh đó coi sao, vì ảnh đi tới đây bằng mô tô.”

“Thật hả? Mình cứ nghĩ ảnh đi một chiếc xe hơi bóng loáng hay gì đó giống vậy chứ.”

“Ừ, nhưng đó là một chiếc mô tô láng coóng. Mình nhìn thấy lúc ảnh tới đây, với mũ bảo hiểm, áo da, dây móc đủ thứ... Thật ra người ta không phải lúc nào cũng giống như mình tưởng tượng.”

Hai đứa tôi đứng im lặng một lúc, rồi Lucy lại quay sang tôi. “Mình mong là bạn không phiền nếu mình hỏi... ờ, lúc nãy trong đó, mình thấy...”

Tôi nhún vai và cố tỏ ra bình thản. “Có sao đâu. Nesta rất dễ thương. Nhỏ có mọi thứ mà con trai luôn mơ tới.”

“Là sao? Bộ ngực lông lá và cơ bắp cuộn cuộn hả?” Lucy hỏi.

Tôi phì cười. “Mình cứ nghĩ ảnh tới nói chuyện với mình. Hoặc ít ra cũng với cả hai đứa.”

“Mình hiểu,” Lucy nhẹ nhàng nói. “Mình có thấy.”

“Mình cảm giác giống như đồ dần quá. Cứ như mình bị vô hình không bằng.”

“Đương nhiên là mình hiểu, vì mình vẫn *thường* thấy vậy mỗi khi đi cùng Nesta,” Lucy nói. “Nhỏ là bạn thân của mình, nhưng nhỏ quá đẹp nên người ta toàn để ý đến nhỏ trước bất cứ ai khác. Chưa kể Nesta còn rất vui tính khiến ai cũng mến. Đôi khi mình cứ cảm thấy như bị bỏ rơi ấy. Khi mới chơi cùng nhau, thậm chí mình còn nghĩ nhỏ sẽ giành mất Izzie của mình và nghĩ nhỏ chỉ muốn làm bạn với Izzie thôi. Nói chung mình *rất* hiểu cảm giác bị vô hình đó.”

“Vậy lúc ấy bạn làm sao?”

“À, chọn một cách cư xử rất “người lớn”. Hờn dỗi. Cảm thấy thảm hại. Rồi *ghét* Nesta. Nhưng sau đó mình thấy hiểu nhỏ hơn và phát hiện Nesta rất tốt. Chuyện ngạc nhiên là Nesta cũng có ý nghĩ tương tự, rằng mình ghét nhỏ và không muốn làm bạn với nhỏ.”

Ngay lúc đó anh Sam lái xe ngang qua, cả người và xe cùng bật nảy lên vì gặp phải một ổ gà ngay giữa đường.

Nhỏ Lucy nở một nụ cười ma mĩnh. “Đáng lý đàn ông nên ngồi xe một bên mới đúng.”

Tôi bật cười khi nhìn anh Sam và chiếc xe lắc lư biến mất ở góc đường.

“Mà anh gọi bạn là Lara Croft,” Lucy nói tiếp.

“Ừ, chắc vậy,” tôi nói. Tự nhiên tôi quên mất chuyện này. “Mình cứ tưởng anh gọi ai khác. Chắc tại bím tóc của mình.”

“Có thể. Nhưng đúng là bạn có nét giống nhân vật đó. Phải mà,” Lucy chọc. “TJ Watts vô hình! Không dám đâu. Nhầm với cô nàng hấp dẫn nhất hành tinh thì có.”

“Nè,” tôi nói. “Đừng có chọc nữa mà...”

Tôi thấy mến Lucy. Nhỏ đúng là vui tính, giống Hannah vậy. Nhỏ thật biết cách khiến mọi chuyện bỗng trở nên dễ chịu hơn nhiều. Lúc này chuyện anh Sam có vẻ “hắt hủi” tôi chẳng còn quan trọng mấy, biết đâu anh ấy thậm chí không hề nhận ra mình đã có biểu hiện như vậy cũng nên.

Lucy và tôi tiếp tục tán gẫu khiến quãng đường về nhà dường như ngắn lại. Và lúc bước vào nhà, tôi chợt nhận ra đây là lần đầu tiên trong nhiều tuần tôi thật sự cảm thấy vui vẻ.

Xem ra mọi chuyện đang dần dần sáng sủa hơn.

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 11 tháng 6

Tiêu đề: Măm măm cảm ơn anh Săm
(Sam)

Hannah thương

Buổi nói chuyện của anh Sam Denham rất hay. Ảnh thích nhỏ Nesta, vừa xong là ảnh đi thẳng tới chỗ nhỏ ngồi luôn.

Ta đã quyết định sẽ trở thành biên tập viên. Hoan hô. Cảm ơn lời khuyên của người nha.

Hôm nay về chung xe buýt với Lucy Lovering rất vui. Nhỏ rất hài hước và dễ

nói chuyện. Lucy còn mời ta thứ Sáu tới nhà nhỏ chơi sau giờ học. Hay ghê.

Ta nôn quá.

Anh Scott mới tới mượn đĩa phim Buffy của ta để cho Jessica xem. Anh chàng

chỉ nhớ tới bồ bịch và có vẻ quên luôn chuyện đã hứa sẽ trả lại tiền ta cho mượn. Ta biết là nên nhắc nhở nhưng chẳng biết phải nói sao...

Còn cả đồng bài về nhà nên ta phải đi đây.

Nhớ người nhiều lắm.

Sẽ email sớm.

Thương

TJ.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 11 tháng 6

Tiêu đề: Học hành

TJ

Cứu ta với. Ta thảm quá. Không chịu nổi chỗ này. TA MUỐN về NHÀ. Giờ người sắp thành bạn thân thiết của Lucy Loving và sắp sửa quên luôn ta rồi. Hôm nay ta bắt đầu đi học, gặp cả đám con trai kỳ quái trong lớp. Ngôn ngữ ở đây lạ lắm, cả giọng nói nữa chứ. Chắc ta phải mất cả đời mới hiểu được hết quá.

Chúc ngủ ngon, "đào" của ta (ở đây tụi con

trai gọi bạn gái vậy đó!)

Sẽ email sớm

Người bạn tội nghiệp của người

Hannah hic hic.

@ h ư ở n g 5

Thự@ Tiễn

“@ứ tự nhiên nha,” Lucy nói trong lúc nhỏ quăng chiếc cặp lên ghế và mở tủ lạnh.

Tôi vừa kéo một chiếc ghế từ bàn ăn ra định ngồi thì một chú chó Labrador lông vàng từ gầm bàn chui ra chồm lên liếm lấy liếm để mặt tôi.

“Nằm xuống, Jerry,” Lucy hô to vừa đúng lúc một chú chó khác xuất hiện ngay bên cạnh Jerry và cũng định diễn màn “cùng rửa mặt cho khách quý”.

“Có bao nhiêu con vậy?” Tôi hỏi và đưa tay áo lên chùi mặt.

“Hai con,” Lucy nói và mở cánh cửa bếp. “Ben! Jerry!” Nhỏ vừa gọi vừa chạy ra vườn. Hai chú

chó bật dậy và vẫy vẫy đuôi chạy theo Lucy. Đến khi chúng đã ra hẳn bên ngoài, Lucy bước vào và đóng cửa lại, còn Ben và Jerry thì chồm lên nhìn qua cửa kính với vẻ mặt thẳng thốt cứ như muốn nói “Ê, cô chủ chơi ăn gian!”

“Mình không phiền đâu,” tôi nói. “Mình thích chó.”

“Mình cũng vậy. Tụi nó là bạn tốt nhất của mình ngoài Iz và Nesta ra, mặc dù hai nhỏ đó thỉnh thoảng nhiều chuyện lắm,” Lucy cười khúc khích. “Mà hai chú kia cũng đâu có thua.”

Nhỏ lấy ra hai hộp nước trái cây và hỏi: “Dâu hay táo?”

“Cho mình dâu đi,” tôi nói và ngồi xuống. Ngay khi bước vào tôi đã thấy thích ngôi nhà của Lucy, trông đúng là một nơi có thể thư giãn. Các tủ, kệ đều xếp đầy sách, báo và tạp chí; các bức tường treo rất nhiều tranh; và còn có một chiếc tủ xinh xắn trưng bày những món đồ sành sứ đủ màu, đủ kiểu.

“Chào anh,” tôi nói với anh chàng đang ngồi cuối phòng và chăm chú đọc một cuốn tiểu thuyết mới xuất bản của John Irving.

“Ừ,” anh ta nói. Hoặc ít ra tôi cũng nghĩ đó là âm thanh mình vừa nghe.

“Anh Steve, đây là TJ. TJ, còn đây là ông anh quyến rũ của mình đó.”

Anh Steve chỉ khẽ nhú mày và hầu như chẳng thèm nhìn lên.

“À, chào TJ,” Lucy nói tiếp. “Anh là Steve, rất vui được gặp em ở đây. Anh đã *định* nhìn em rồi nhưng nghĩ lại thì em là bạn của nhỏ em anh, vậy nhìn chi cho mắc công? Em quá nhỏ so với anh và chắc cũng thuộc loại chậm hiểu. Chẳng thứ gì em nói có của để anh chú ý đâu. Bảo đảm anh trên cơ em không thiếu khoản nào, và anh có nói gì cũng vượt quá tầm hiểu biết của em.”

Anh Steve gần như bật cười, miệng hơi mấp máy như muốn nói gì đó.

“Cuốn đó cũng hay,” tôi nói và chỉ cuốn sách Steve đang cầm. “Em đã đọc hết truyện của Irving nhưng em thích nhất cuốn *The World According to Garp*.”

Thế là anh chàng ngược mắt lên nhìn tôi, một tia nhìn lạ lùng, giống như anh ta đang xem xét một thứ vớ vẩn gì đó không bằng.

“Học sinh mới hả?” Anh chàng hỏi.

“Ồi Trời ơi, chịu mở máy rồi,” Lucy nói và đặt ly nước trái cây xuống cạnh tôi. “Tiếc là mình chỉ có loại nước này thôi, không pha chế gì cả nên hơi khó uống, nhưng nếu quen rồi thì thấy cũng được. Ba mẹ mình nghiện nặng những loại thực phẩm dinh dưỡng nên...”

“Tụi anh thường phải đi ăn uống thêm ở ngoài để tăng mức độc tố trong người lên một chút,” anh Steve tiếp lời.

“Trả lời câu anh mới hỏi: em không phải học sinh mới,” tôi nói. “Mới đến nhà anh lần đầu, nhưng em chung lớp với Lucy từ lúc học cấp hai lận.”

“TJ cũng thuộc dạng một sách giống anh đó,” Lucy nói. “Bạn ấy sẽ dự tuyển làm biên tập viên của tạp chí trường em.”

“Vậy hả,” anh Steve đáp lại với vẻ hờ hững.

Một sách? Mọi người thật sự nghĩ về mình vậy sao? Chán quá!

Nhỏ Lucy tiếp tục khiến tình hình tệ hơn.

“TJ còn là nhà vô địch môn vật tay nữa,” nhỏ

nói tiếp mà chẳng thêm để ý rằng tôi đang cựa quậy một cách khốn khổ trên ghế. Hết biết! Cảm ơn vì bài giới thiệu ấn tượng nha Lucy, tôi kêu thầm. Nghe giống như xin chào, em là TJ Watts, nàng một sách vạm vỡ!

Ngay lúc đó, anh Steve đặt cuốn sách xuống và làm cái việc bất cứ anh chàng nào cũng làm khi “biệt tài” vật tay của tôi được nhắc đến – anh ta giơ tay ra để thách đấu.

Chợt cánh cửa phòng ăn bật mở và một anh chàng khác bước vào, ném túi xách lên bàn. Anh chàng này cũng có mái tóc vàng như Lucy, trông trẻ hơn Steve, chắc khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

“Hay,” anh ta nói và lao tới ngồi cạnh tôi. “Vật tay hả? Mình sẽ đấu với ai thắng.”

“TJ, đây là anh Lal của mình,” Lucy giới thiệu.

Bọn tôi gật đầu chào nhau trong khi anh Steve và tôi bắt chéo tay trên bàn trong tư thế sẵn sàng. Anh chàng định kiểm tra thử xem tôi mạnh đến đâu trước khi bắt đầu, còn tôi cố tình không phản kháng lại – cứ để anh ta nghĩ mình yếu hơn!

“Chuẩn bị, BẮT ĐẦU,” Lal hô to.

Chỉ cần hai giây đã xong.

“Anh chưa chuẩn bị kịp mà,” Steve cố vớt vát khi tay anh chàng chạm mặt bàn. “Em hô BẮT ĐẦU sớm quá.”

“Vớ vẩn,” Lal nói và đẩy Steve ra khỏi chỗ ngồi. “Anh đúng là yếu như sên. Giờ tới em nè.”

Bọn tôi lại bắt chéo tay nhau, lần này đến phiên anh Steve hô.

“Chuẩn bị, BẮT ĐẦU.”

Với Lal có vẻ khó khăn hơn, phải mất đến mười giây.

“Wow, so với con gái thì em mạnh thật đó. Còn chuyện gì em cũng giỏi giống vậy không?” Anh chàng nói và xoa xoa tay tôi, rồi nhìn môi tôi theo một kiểu chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ “thèm muốn”.

Lucy gõ đầu Lal và cười. “Đừng để ý tới anh, TJ. Anh cứ tưởng mình là Casanova.”

Lal buông tay tôi ra, còn Steve lại nở một nụ cười vẻ khiêu khích. “Chắc em sửa máy tính không giỏi bằng vật tay đâu nhỉ?”

“Biết đâu được...” tôi nói.

*
* *

Thời gian còn lại của buổi tối đã trôi qua rất vui vẻ.

Tôi sửa máy tính của anh Steve chẳng mấy khó khăn. Anh ấy dùng một chiếc máy cùng hãng với máy tôi có ở nhà, thậm chí hệ điều hành cũng giống. Steve tỏ vẻ rất sững sốt khi tôi chỉ ấn vài phím và rồi ùm ba la, máy chạy bình thường. Giờ thì anh chàng đã hoàn toàn mất hẳn vẻ trịch thượng lúc đầu và cùng tôi bàn luận về sách.

“Em thích nhà văn nào?” Steve hỏi.

“Ồ, nhiều lắm. Chỉ được nói ba người thích nhất thôi nha?”

Anh ấy gật đầu.

“Ừm... Em biết mấy cuốn này thật ra dành cho thiếu nhi nhưng em vẫn thích bộ truyện về Narnia của C S Lewis.”

“Ừ, mấy cuốn đó hay mà,” anh Steve nói.

“Em cũng thích Bill Bryson.”

“Vậy sao? Anh có tất cả sách của ông ấy,” anh Steve giơ tay chỉ lên chiếc kệ trong phòng.

* * * 66 * *

“Và em rất mê cuốn *Alias Grace* của Margaret Atwood.”

“Máy tính sao rồi?” Tiếng Lucy hỏi từ ngoài hành lang.

“Sửa xong rồi,” anh Steve đáp lại.

“Vậy thì trả TJ đây. TJ là bạn *em* mà,” Lucy mở cửa ra và nói. “Đến phòng mình đi TJ.”

Tôi đứng lên và bước theo Lucy, lòng cảm thấy rất vui. Nhỏ vừa nhận tôi là bạn mình. Tôi rất mong như thế, kể cả với anh Steve và anh Lal nữa. Họ đều rất dễ chịu, và đây là lần đầu tiên tôi không bị lú lẫm khi nói chuyện với con trai.

“Ôi chào,” tôi kêu lên khi bước vào phòng Lucy. “Nhìn cứ như phòng của công chúa vậy đó. Nàng công chúa Ấn Độ.”

“Cảm ơn bạn,” Lucy nhoẻn miệng cười và nói. “Mình và mẹ trang trí hồi năm ngoái, phải ra tận khu chợ phía Đông thành phố để mua vải sari làm màn cửa.”

Tôi để ý thấy có khá nhiều bức ảnh cắt từ tạp chí đang treo trên một bức tường trong phòng, nhưng không phải hình của các ban nhạc hay diễn viên nổi tiếng.

“Những người đó là ai vậy?”

“Nhà tạo mẫu. Gaultier. Armani. Stella Mc Cartney. Sau khi tốt nghiệp mình muốn trở thành nhà thiết kế thời trang.”

“Mình thấy bạn phối màu đẹp lắm. Ba màu xanh, tím và bạc trong phòng này kết hợp lại rất dễ thương. Phải chi bạn tới trang trí lại giùm phòng của mình, trông chán hết biết. Hình như bức tranh mẹ mình treo trong phòng tên là Hoa Mộc Lan Chết hay sao ấy.”

“Để mình cho bạn xem mấy mẫu đồ mình đã thiết kế,” Lucy nói và lôi từ tủ quần áo ra một loạt mẫu váy và áo thun. Nhỏ giơ lên ướm thử và quả thật chúng khá đẹp, ngay cả với tôi, một kẻ chẳng biết gì nhiều về thời trang.

“Hay bạn tham gia phụ trách mảng thời trang cho tờ báo của mình đi, Lucy. Ví dụ “Thời trang mùa hè” chẳng hạn.”

“Được đó,” Lucy tán thưởng. “Bạn có định đổi tên cho tờ báo không? *Tin Freemont* nghe chán quá.”

“Mình cũng nghĩ vậy, chắc chắn phải đổi tên chứ. Bạn thấy gọi là *Thực Tiễn* được không?”

“Rất hay,” Lucy gật gù, “chính xác điều hiện giờ mọi người rất muốn có nhưng tờ báo lại đang thiếu. Chắc bạn sẽ là biên tập viên rất giỏi đó T.J. Mình nghĩ thế nào bạn cũng đạt giải.”

Tôi nhún vai. “Mình sẽ cố. Có điều mình không ngờ nhiều người đăng ký thi đến vậy sau buổi nói chuyện của anh Sam.”

“Ừ, thậm chí nhỏ Wendy đáng ghét cũng nhảy vô, mặc dù hôm trước anh Sam làm nhỏ bẽ mặt vì bỏ qua ý tưởng dở ẹc của nhỏ. Mình để ý bản mặt nàng ta lúc đó, đúng là tím tái, đặc biệt sau khi anh Sam công nhận ý của bạn.”

“Hôm nay nhỏ còn nổi khùng thêm với mình nữa. Nhỏ mượn vở bài tập Toán của mình nhưng trong đó mình làm sai gần hết.”

“Đáng đời,” Lucy nói đúng lúc có tiếng chuông cửa vọng lên. “Không sao đâu, anh mình sẽ ra mở. Chắc Nesta tới. Lúc này nhỏ đã nói sẽ qua nhà mình.”

Đúng vậy, chỉ một lát sau Nesta xuất hiện trước cửa phòng.

“Chào,” nhỏ mỉm cười với hai đứa tôi và ngã người lên giường. Nesta hơi ngạc nhiên khi thấy tôi nhưng vẫn tỏ ra thoải mái. Dù sao cả buổi tối

đã diễn ra rất vui vẻ, biết đâu tôi cũng có thể làm bạn với nhỏ?

“Tụi mình đang bàn về tờ tạp chí của trường,” Lucy nói.

“A,” Nesta đáp. “Bạn sẽ dự thi làm biên tập viên hả?”

Tôi gật đầu. “Lucy cũng mới đồng ý phụ trách mảng thời trang giùm mình.”

“Được đó,” Nesta nói. “Để mình cho bạn biết người ta thích đọc gì *nhất* – mục trang điểm. Ai cũng khoái ngó qua trang đó trước và sau khi đọc những thứ khác.”

“Ý hay,” Lucy bình luận.

Rồi Nesta nhìn tôi. “Và bạn biết người nào cần được trang điểm không?”

Tôi lắc đầu.

“Đương nhiên là *bạn* đó TJ. Nếu muốn, bạn sẽ trông rất dễ thương.”

“Nesta à,” Lucy kêu lên, “TJ trông *đã* dễ thương rồi. Thật tình, bỏ với cái miệng tía lia của bồ! Không chịu suy nghĩ trước khi nói hả?”

“Sao? Sao vậy?” Nesta bối rối hỏi. “Mình có ý gì đâu... Ý mình là...”

Tôi cố nặn một nụ cười nhưng thật ra chỉ muốn chui xuống đất cho rồi. Nhỏ này nghĩ mình trông gớm ghiếc lắm đây! Tôi biết mình thường không mặc những loại thời trang mới nhất, nhưng nhỏ cũng đâu cần phải chế nhạo như thế. Tôi đứng dậy ra về.

“TJ, đừng đi,” Lucy nài nỉ.

Tôi nhìn đồng hồ và ra mở cửa. “Mình phải tới lớp karate lúc bảy giờ. Hôm nay là buổi cuối trước khi nghỉ hè nên mình không cúp được. Thật mà, không có chuyện gì đâu.” Tôi cố làm ra vẻ bình thường nhưng rõ ràng nhỏ Lucy chẳng tin chút nào.

“TJ, mình mong là không phải mình...” Nesta ấp úng. “Khổ ghê, ý mình chỉ là... mình định nói bạn không...”

“Nesta, thôi đi,” Lucy cắt ngang và quàng tay tôi. “Đi, để mình dẫn bạn ra.”

Khi hai đứa đã ra đến cổng, Lucy bắt tôi hứa sẽ quay lại nhà nhỏ chơi. “Thật sự bạn không sao chứ TJ?” Nhỏ hỏi.

Tôi gật đầu, lòng chỉ mong đi khỏi đó cho rồi. Đúng là có lớp học karate tối nay nhưng tôi chẳng

còn lòng dạ nào đi học nữa. Tôi ước gì mình về đến nhà ngay lập tức để viết email cho Hannah.

Ngoái đầu nhìn về phía nhà của Lucy sau khi nhỏ đã quay vào trong, tôi thầm nghĩ mình không thể nào trở lại đây để nghe Nesta nhận xét mình trông kinh khủng ra sao nữa. Đương nhiên với Nesta mọi chuyện lúc nào chẳng suôn sẻ vì dù có trông bao bố thì trông nhỏ vẫn đẹp như thường.

Email: Hộp thư đi (2)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 15 tháng 6

Tiêu đề: Bạn thân nhất

Gửi Hannah ngó

Ta đã sai lầm khi nghĩ mình có thể thành bạn của Lucy. Một triệu năm nữa cũng không được, chừng nào nhỏ vẫn còn chơi với Nesta Williams. Người không tin được nhỏ đã nói gì đâu... Rằng ta cần được làm đẹp. Vậy là mọi người ở trường đang thương hại ta, rồi nghĩ ta là một sách, và giờ thì chê ta xấu xí. Sao ở đây mọi thứ đều kinh khủng quá!

Ta đã gọi hỏi anh Scott làm thế nào để
ta coi được hơn nhưng anh chỉ cười và nói
"Em

nên mặc thêm màu đen, vậy mới hợp với
dáng em." Tưởng ta đang giận không bằng!
Rồi ta kể rằng mình đang rất buồn và rất
cần làm gì đó để vui lên. Anh hứa sẽ gọi
lại cho ta sau khi xem xong phim "Những
người bạn", nhưng chẳng thấy đâu cả!
Ta nhớ người
quáaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. Trả lời
sớm nha.

TJ

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk
Người nhận: hannahnutter@fastmail.com
Ngày: 15 tháng 6
Tiêu đề: Người đâu rồi?

Hannah! Người đâu rồi hả?
Thậm chí anh Scott chẳng thèm gọi điện
lại cho ta mặc dù anh đã hứa.
Còn anh Paul chắc đang ở phía bên kia
của địa cầu, trên một hòn đảo đẹp như

mơ.

Ta thấy lẻ loi quá.

Thương nhiều

TJ

À, ta đã gặp hai anh của Lucy và họ đều rất dễ chịu. Steve, anh lớn của Lucy cũng thuộc loại đáng mến, miễn là anh ấy chịu bỏ kiểu cách trịch thượng của mình đi.

Anh ấy đã cho ta vài gợi ý rất hay để lập một trang Vui cười cho tờ tạp chí trường mình.

NGƯỜI ĐANG Ở ĐÂU VẬY HẢ? Trễ rồi nên ta phải đi ngủ đây.

@ h ư ơ n g 6

Những người bạn Tông lá

Sáng hôm sau khi thức dậy, tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đây là dịp cuối tuần nên mẹ đã hứa dẫn tôi đến cửa hàng Battersea để mua một chú chó. Cần gì phải tìm nhỏ nào để làm bạn với mình chứ, trong khi mình dư sức tìm được bạn tốt trong “cộng đồng lông lá” này?

Tôi thay quần áo và chạy ào xuống nhà nhưng chẳng thấy ai cả. Không có ai trong bếp, trong phòng làm việc của ba, kể cả trong phòng khách.

“Mẹ đâu rồi ba?” Tôi hỏi ngay sau khi nhìn thấy ba tôi đang ngồi uống cà phê và đọc báo ngoài hiên.

“Bệnh viện vừa gọi mẹ vì có một ca đặc biệt.”

“Vậy khi nào mẹ về?”

“Mẹ cũng không chắc...”

“Trời ơi!” Tôi rên rỉ. “Mẹ với con đã định tới cửa hàng bán chó sáng nay. Chiều con có trận bóng đá rồi... Mẹ không về sớm thì không kịp đâu.”

“Hôm nay ba nghỉ cả ngày, để ba đưa con đi.”

“Học hành tốt chứ con?” Ba tôi hỏi khi xe chúng tôi băng qua công viên Hyde.

“Dạ tốt.”

“Sắp đến hè rồi đúng không?”

“Dạ cũng sắp rồi.”

“Con thấy thoải mái hơn rồi chứ?”

“Dạ. Ba thì sao?”

“Đỡ hơn rồi, cảm ơn con.”

Rõ ràng ba tôi đang cố gắng trò chuyện cởi mở hơn từ sau khi anh Paul đi, nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng kể cho ba nghe tâm trạng của tôi lúc này. Ba tôi sẽ không thể hiểu được tôi nhớ anh Paul và Hannah nhiều đến mức nào, và cảm giác của tôi khi trở thành con bé duy nhất khối lớp

Chín chẳng chơi thân được với ai cả. Hơn nữa tôi không muốn ba lại bắt đầu cảm râm về anh Paul, về việc anh ấy đã bỏ phí cơ hội của đời mình, vân vân và vân vân... Lúc này điều tôi ghét phải nghe nhất chính là một bài thuyết giảng cho tôi phải tập trung học hành ra sao, thi cử thế nào...

Tôi thấy mừng vì ba bắt đầu vặn nhạc trên radio và không gặng hỏi thêm nữa. Ba tôi luôn có ý tốt, chỉ có điều ông quá chú tâm vào việc áp đặt giải pháp cho mọi người đến nỗi chẳng còn để ý gì đến suy nghĩ của người khác nữa. Nói chuyện với mẹ dễ hơn nhiều. Có vẻ mẹ tôi hiểu hơn ba rằng đôi khi người ta không muốn được khuyên nhủ phải làm gì mà chỉ cần được lắng nghe và cảm thông mà thôi.

“Ba muốn đến đây từ lâu rồi,” ba tôi nói trong lúc tìm nơi đỗ xe ở cạnh cửa hàng Battersea. “Ba vẫn luôn thích nuôi một chú chó.”

“Thật hả?” Tôi hỏi. “Sao con chưa từng nghe ba nói? Ba nuôi chó bao giờ chưa?”

Ba tôi gật đầu. “Lúc còn trẻ. Đó là người bạn tốt nhất ba từng có.”

“Tên nó là gì?”

“Rex.”

“Rồi sao nữa ba?”

“Rex chết sau khi ba vào đại học. Ba đau lòng không thể tả và nghĩ đó chính là lỗi của mình, vì ba đã bỏ Rex ở lại. Nhưng bà nội con nói không phải như thế, chỉ là Rex đã đến tuổi rồi. Bà nói Rex chờ ba rời khỏi nhà mới ra đi để ba khỏi phải đau buồn.”

Khi chúng tôi đến quầy tiếp tân để mua vé, tôi chắc chắn mình đã thấy mắt ba ngân ngấn nước. Xem ra ba tôi là người nhạy cảm, điều tôi chưa từng phát hiện ra.

“Vé của ông giá một bảng, còn vé của cô bé giá năm mươi xu,” cô tiếp tân nói. “Hai người chỉ đến xem thôi hay định mua chó hoặc mèo?”

“Em muốn mua một chú chó,” tôi nói.

“Vậy thì em phải gặp tư vấn viên đã. Cứ đi theo dấu chân màu đỏ trên sàn, lát nữa sẽ có nhân viên đến để hỏi em một số điều, xem em thích hợp với loại vật nuôi nào chẳng hạn. Sau đó em đi theo dấu chân màu xanh sẽ đến khu vật nuôi.”

Tôi cảm thấy háo hức thật sự và trông ba tôi

cũng vậy. Có vẻ ông đã chuyển từ Bố Ba Bị thành Ba Thân Thiện.

Chúng tôi đi theo dấu chân đỏ và đến ngồi chờ trong một căn phòng cùng vài người khác. Lát sau một người đàn ông bước ra mời chúng tôi vào phòng và hỏi đủ thứ trên đời, xem chúng tôi sống ở đâu, nhà có anh chị em nào nữa không, có nuôi mèo không, nhà có vườn không...

Trông ông ta nghiêm nghị chẳng khác gì một ông hiệu trưởng, và ba tôi phải cố hết sức để chúng tỏ chúng tôi sẽ là những người chủ tốt.

“Điều chúng tôi quan tâm nhất chính là việc những chú chó ở đây sẽ tìm được ngôi nhà ổn định cho mình, nơi chúng có thể sống vui vẻ và được chăm sóc đến tận cuối đời,” cuối cùng người đàn ông nói. “Đó là lý do của những câu hỏi vừa rồi. Nhiều chú chó phải ở đây chỉ vì chủ cũ không thể hoặc không thèm chăm sóc chúng. Thêm một lần bị đối xử tệ là điều chúng tôi không hề mong muốn sẽ xảy ra với những chú chó này.”

“Hoàn toàn đúng,” ba tôi nói. “Tôi xin bảo đảm dù hôm nay chú chó nào được chọn cũng sẽ được chúng tôi chăm sóc đến tận cuối đời.”

“Tốt lắm. Mời hai người theo tôi,” người đàn ông nói.

Ba nhìn tôi và nháy mắt cười khi chúng tôi đi dọc theo lối có dấu chân màu xanh để vào một dãy nhà nằm phía sau.

Bên trong dãy nhà chẳng khác gì một bệnh viện với những hành lang dài dẫn đến những tầng khác nhau. Mỗi hành lang lại có một tên gọi riêng: tầng trệt là Đường Oxford, nơi đặt phòng y tế; Đường Bond và Đường Bow ở tầng một dành cho chó; Đường Regent và Đường Baker ở tầng hai dành cho mèo; tầng trên cùng có Đường Fleet và Đường Pall Mall dành cho khu vực làm việc.

“Đến nơi rồi,” người tư vấn viên nói và mở một cánh cửa dẫn vào một gian phòng khác. “Mọi người cứ tự nhiên xem và lựa chọn, sau đó chúng tôi sẽ dẫn chú chó ra làm quen và xem hai bên có hợp nhau không. Nếu mọi sự tốt đẹp thì hai bố con có thể dẫn chó về.”

Ngay khi bước vào, chúng tôi lập tức được chào đón bởi hàng loạt tiếng sủa và một mùi hương khó tả – giống như mùi rạ quyện với mùi thức ăn của chó.

“Đúng mùi đặc trưng,” ba tôi cười và nói trong lúc chúng tôi bắt đầu ngắm nghía những vẻ mặt đầy hy vọng đang thò ra sau những chấn song.

Chúng tôi dành cả nửa tiếng sau đó để đi dạo hết gian này đến gian khác và chắc hẳn đã gặp đến năm mươi chú chó. Mỗi chú đều có một ngăn riêng, một tấm chăn, nước, đồ chơi, và trong mỗi ngăn đều có lối chui ra ngoài để đi vệ sinh.

Có đủ loại chó ở đây – Collie, Beagle, Jack Russell, những giống chó lai với đủ màu lông, và thậm chí còn có một chú chó Bắc cực mà theo ba là giống rất hiếm.

Bên ngoài mỗi ngăn đều có một bảng ghi đặc điểm từng chú chó: giống, tên, tuổi, từng ở đâu, có thích mèo hay trẻ em không, có phá phách hay không! Cuối mỗi tấm bảng còn ghi thêm một lời ‘tâm sự’ giống như do chính những chú chó viết ra, kiểu như “Tôi là người bạn tốt,” hoặc “Tôi cần sự chung thủy,” hoặc “Tôi thích sự oai nghiêm!”

“Nghe giống ba ghê,” tôi chỉ tấm bảng đó và nói. Vóc người cao lớn cùng mái tóc bạc khiến ba tôi quả thật trông khá oai nghiêm.

“Không hiểu con nói gì luôn,” ba tôi cười rồi

chỉ một tấm bảng khác. “Còn cái này nghe giống con nè – Tôi có ý chí mạnh mẽ và rất muốn được thử thách.”

Ở góc phòng, một chú chó lai tên Woodie đang cố làm đủ trò để gây sự chú ý, cứ như chú ta đang kêu gào “Chọn tôi đi, chọn tôi đi mà, coi tôi biết làm gì nè... lộn người, nhảy cao, chạy đua!!!! Chọn tôi đi mà!”

Ở ngăn bên cạnh, một cô chó già màu nâu trắng giống Collie lại đang ngồi nhìn chúng tôi bằng đôi mắt van nài.

“Tội quá,” ba tôi nói sau khi đọc tấm bảng trước cửa chuồng. “Nó tên là Kiki, mười ba tuổi.”

Kiki thò chân ra ngoài, và mặc cho những tấm bảng to dùng trên tường nhắc nhở không nên chạm vào con vật nào, ba tôi vẫn cầm lấy chân Kiki nựng nịu. “Chào cô bạn.” Tôi thấy mắt ba tôi lại ngấn nước. “Tội nghiệp. Mười ba tuổi mà lại ở đây thì chắc người chủ trước đã chết hoặc sao đó. Trông nó có vẻ đã từng được chăm sóc rất tốt. Nhiều người đến đây chỉ thích mua những con chó còn ít tuổi, bởi họ ngại chi phí nếu chúng đau ốm.”

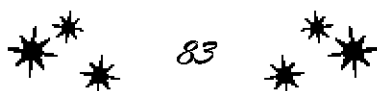
Tôi cảm thấy thật khổ sở để quyết định bởi tôi muốn mua tất cả chúng. Mỗi gian phòng ba và tôi bước vào, bày chó đều nhảy dựng lên và vẫy đuôi lia lịa khi chúng tôi đến, cứ như ba và tôi là những người bạn thân thiết nhất của chúng không bằng. Rồi khi chúng tôi đi qua khỏi chuồng, chúng lại xụ mặt và cụp đuôi xuống, cứ như muốn nói “Quay lại đi mà! Mọi người đi đâu vậy? Tôi tưởng mình sắp cùng nhau ra khỏi đây chứ?”

“Mình thuê một chiếc xe rồi quay lại đây mua hết được không ba? Sau đó về miền quê mua một căn nhà lớn...”

“Được vậy thì hay quá,” ba tôi nói, “nhưng tiếc là mình chỉ mua được một thôi con à. Con chọn xong chưa?”

Tôi lắc đầu, bởi tôi thích đến sáu con. Đầu tiên là Woodie, rồi đến chú chó Bắc cực, cô chó già Kiki, một chú chó lai nhìn như gấu bông, một chú chó Becgiê đen xinh xắn và một chú chó nòi Jack Russell nghịch ngợm.

Thật ra có một số con tôi đành bỏ qua bởi tấm bảng trước cửa chuồng ghi rõ chúng rất phá phách, hoặc chẳng thích trẻ con, thậm chí cỡ tuổi

tôi. Một số con khác lại quá to – vô địch vật tay như tôi cũng chẳng thể nào giữ nổi.

Thế rồi ngay lúc ấy tôi nhìn thấy Mojo, một chú chó lông đen có một mảng trắng bao quanh một bên mắt. Mojo đang ngồi lặng lẽ trong góc chuồng của mình và nhìn chúng tôi với đôi mắt buồn bã nhất tôi từng thấy. Trông nó thật giống mình tối qua, tôi thầm nghĩ. Buồn bã, cô đơn, và khát khao có một người bạn. “Mojo bốn tuổi và bị lạc chủ,” tôi đọc tấm bảng trước cửa chuồng. “Rất hiền và rất thích gặp gỡ mọi người. Bị nhốt ở đây khiến nó rất buồn và luôn mong có được một gia đình tốt.”

Mojo ngược lên nhìn tôi trông đợi.

Tôi nhìn ba.

“Anh bạn này đúng không?” Ba tôi hỏi.

Tôi gật đầu.

Ba và tôi trò chuyện suốt cả quãng đường về nhà, thậm chí còn nói về anh Paul.

“Ít ra anh chàng này sẽ không thể nhảy lên máy bay và rời xa chúng ta,” ba tôi nhìn Mojo và nói, trong lúc chú ta đang ngồi ở băng ghế sau nhìn ngang nhìn dọc với vẻ rất hạnh phúc.

“Ý ba nói anh Paul chứ gì?”

Ba tôi gật đầu. “Mong dù đang ở đâu thì anh con vẫn khỏe. Paul có là người lớn đi nữa thì ba và mẹ cũng không bao giờ hết lo lắng được. Ba biết mẹ và con cứ trách ba hay cần nhần nhưng ba hiểu tính Paul lắm chứ, anh con đôi khi rất bất cần. Còn trẻ, hay mơ mộng, lại rất tin người... Khi đi đây đó, con rất cần sự chín chắn.”

“Không sao đâu,” tôi nói. “Ảnh đi với chị Saskia mà.”

“Hhmm,” ba tôi thở dài. “Con bé nông nổi có kém gì Paul đâu. Thôi, con nói đúng, dù sao anh con cũng không phải đang ở một mình.”

Tôi thấy vui vì đã đi cùng ba đến cửa hàng Battersea. Điều đó khiến lúc này tôi hiểu về ông nhiều hơn, và phát hiện ra ba cũng nhớ anh Paul chẳng kém gì tôi.

Khi chúng tôi về đến nhà, Mojo lập tức chúi mũi vào ngủi khắp nơi, vẫy đuôi lia lịa và tỏ vẻ cực kỳ thích thú khi ba tôi mở cánh cửa dẫn ra vườn. Chú ta tung tăng chạy nhảy và hít lấy hít để, cứ như chưa từng được hưởng bầu không khí ngoài trời bao giờ.

“Mẹ nghĩ anh chàng này khoái nhà mình rồi,” mẹ tôi đứng trong bếp nhìn ra và nói. Trong lúc Mojo vẫn đang say sưa làm quen với những mùi hương mới mẻ thì chuông điện thoại reo.

“Chắc lại cô bé tên là Lucy. Từ lúc mẹ về đến nhà, Lucy gọi mấy lần rồi đó. À, có một cô bé khác tên là Nesta nữa chứ.”

Tôi đến nghe điện thoại, và đúng là Lucy ở đầu dây bên kia.

“Chuyện về Nesta, tối hôm qua không phải nhỏ có ý xấu đâu,” Lucy nói. “Nesta chỉ định nói rằng với ngoại hình hiện giờ trông bạn sẽ còn dễ thương hơn nữa chứ không phải nhỏ muốn chê bai gì bạn cả.”

Thật ra tôi đã không còn nghĩ ngợi về chuyện đó nữa, đặc biệt trong một ngày mới và vui vẻ thế này.

“Chắc hôm qua mình đã nhạy cảm quá,” tôi thừa nhận.

“Tụi mình ai cũng có lúc như vậy mà,” Lucy nói. “Nhỏ Nesta cứ hay làm mích lòng người khác nhưng thật ra nhỏ không cố ý đâu. Tụi mình đều muốn làm bạn của TJ. Thật đó. Vậy nên Nesta

mới tới ngồi cạnh bạn trong buổi thuyết trình của anh Sam chiều hôm trước.”

“Thật sao? Mình cứ tưởng chuyện đó chỉ là trùng hợp thôi.”

“Đâu có, tụi này sợ bạn không có ai để ngồi chung.”

Thế là hai đứa tôi tiếp tục tán chuyện đến hơn mười phút nữa. Tôi kể cho Lucy nghe về Mojo và nhỏ hẹn thứ Hai sẽ tới nhà tôi chơi để gặp anh bạn mới này.

Nói chuyện với Lucy xong, tôi cảm thấy quả thật mình đã quá hấp tấp khi đánh giá về Nesta và về buổi gặp gỡ giữa chúng tôi hôm đó. Có lẽ mình nên thông cảm cho Nesta, tôi thầm nghĩ. Trong lúc ấy thì anh bạn Mojo của tôi dường như đã trở thành một chú chó khác hẳn. Cu cậu vẫn đang vẫy đuôi như điên và chạy tung tăng khắp nơi.

Tất cả chúng ta đều sẽ là bạn tốt của nhau nhé, tôi nhủ thầm và chạy ra vườn để làm cái điều tôi đã muốn làm với Mojo ngay khi nhìn thấy chú ta – ôm một cái thật chặt.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 16 tháng 6

Tiêu đề: Đòi đưa đẩy

Chào cún cưng

Rất 'xôi lĩn' người vì không kịp trả lời thư tới hôm qua.

Nghe người kể ta cũng lo lắng, phải chi ta ở đó được để an ủi người. Ông Khổng Tử có nói mọi thứ rồi sẽ qua thôi. Đặc biệt nếu người chịu ăn nhiều chất xơ, ặc ặc.

Ta mới dự một bữa tiệc hoành tráng đến say xỉn ở nhà một nhỏ bạn cùng trường, vui lắm! Nhỏ cũng là học sinh mới chuyển tới giống ta, chỉ có điều trước đây nhỏ sống ở ngay Johannesburg. Nhỏ tên là Rachel.

Ta nghĩ hai đứa có thể chơi thân với nhau được.

Hiện giờ ta đã có làn da nâu và đẹp ra. Cuối cùng có vẻ mọi chuyện đã tạm ổn.

Thương người nhiều lắm
Hannah

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 16 tháng 6

Tiêu đề: Đòi đầy đủ

Nhận được thư người mừng quá. Hôm nay mọi chuyện khác rồi, ta đang rất vui. Ta mới có một anh bạn lông lá tên là Mojo cực kỳ dễ thương. Mẹ nói hai đứa ta có thể ngủ chung phòng. Hình như bố ghen với ta thì phải! Hôm nay bố đáng yêu lắm, và ta nhận ra mình chưa hiểu bố như ta vẫn tưởng. Bố đang rất lo cho anh Paul vì anh đã hứa sẽ gọi điện khi đến Goa nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy gì. Hy vọng anh ấy không sao. Ta nghĩ tính anh Paul vậy thôi, và anh sẽ gọi khi nào nhớ ra.

Hôm nay nhỏ Lucy gọi điện xin lỗi vì chuyện với Nesta lần trước. Mọi chuyện có vẻ tốt, nhưng dù gì cũng không ai có

thể thay thế được người! Người có nhỏ Rachel làm bạn thì tốt quá, vì ta chẳng muốn người bị lẻ loi chút nào.

Lucy kể anh Steve của nhỏ thích ta và còn nhận xét rằng hiếm khi gặp được một cô nàng vừa có đầu óc vừa biết nói chuyện. Chưa chắc đó là dấu hiệu tốt bởi đám con trai thường xem ta như “chiến hữu”, còn ta lại muốn một ngày nào đó sẽ có bạn trai. Có lẽ Nesta nói đúng – ta cần “sửa sang” lại! Dù sao ta cũng đã nói với mẹ rằng mình muốn thay đổi vẻ bề ngoài để trông giống con gái hơn. Mẹ ta mừng rơn và nói ta nên đi mua một chiếc đầm mới.

Anh Scott đã qua để làm quen với Mojo. Anh ấy mới “đá” Jessica rồi. Đạo này anh ấy trông rất dễ thương và vừa rồi lại rất hợp rơ với Mojo nữa chứ.

Mọi sự đang trở nên tốt đẹp. Ngay lúc tại mình nghĩ đời sắp tàn thì thời thế lại thay đổi.

Thương người

TJ

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: paulwatts@worldnet.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 17 tháng 6

Tiêu đề: Goa

Chào TJ,

Anh đang ở Goa, đã lắm! Bọn anh ngủ ngoài trời, ngắm sao và ngắm biển. Bọn anh còn gặp rất nhiều người vui tính (chủ yếu là khách du lịch tới từ Anh, Ailen và Hà Lan), và người địa phương cũng rất tử tế. Anh mới mua một miếng pha lê rất đẹp, mỗi lần giơ lên lại thấy đủ thứ tia sáng bao quanh đầu. Chỉ phiền là nó lại làm chị Saskia thấy nhức mắt. Tuy nhiên từ sau khi mua nó anh thường có những giấc mơ rất hay ho và phấn chấn hẳn lên. Hết xảy.

Paul

Tái bút: Em nói giùm với bố mẹ là anh khỏe. Anh đã định gọi điện nhưng lại làm mất ví tiền rồi! Anh mới tìm được việc làm trong một quán bar nên chắc cũng không

sao đâu. Nhờ em hỏi mẹ cho anh mượn ít “xiên” nhé, nói mẹ anh sẽ trả lại lúc về, hứa, hứa, hứa! Đừng kể với bố. Chị Saskia bị mấy vết côn trùng cắn rất khó chịu, nên em nói mẹ gửi thêm cho anh vài món thảo dược nhé – tinh dầu sả, kim sa và oải hương.

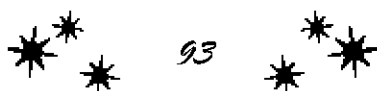
@ h ư ớ n g 7

Hoa Hậu @hồ

@ả lớp tối dường như đều “không bình thường” vào ngày đầu tuần sau, có lẽ thời tiết nóng đã ảnh hưởng đến não của mọi người cũng nên.

Khởi đầu cho chuỗi “tung tung” là giờ Khoa học của thầy Dixon khi thầy hỏi ai có thể viết công thức hóa học của ôxi. Nhỏ Gabby Jones hăng hái xung phong và viết lên bảng hai chữ “ÔÔ” to tướng.

“Hhmm, em có thể giải thích tại sao có công thức này không?” Thầy Dixon hỏi.

“Dạ hôm qua thầy có đọc công thức của ôxi là Ô 2, tức là hai chữ Ô phải không ạ?”

“O₂,” thầy Dixon thở dài và viết công thức lên bảng. “Câu hỏi khác: nêu một số cách để tiết kiệm nước trong tình trạng khan hiếm nước sạch như hiện nay?”

“Thưa thầy, chỉ nấu nước vừa đủ để uống thôi,” Lucy phát biểu.

“Tốt. Gì nữa?”

“Hạn chế sử dụng ống cao su vì hay rò rỉ nước,” đến lượt tôi.

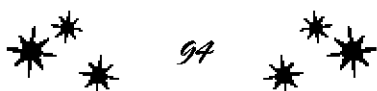
“Đúng. Vậy có cách nào để đưa nước đi xa không?”

“Thưa thầy, pha thêm nước vô,” nhỏ Jade Wilcocks giơ tay và phát biểu.

Thầy Dixon lắc đầu và rõ ràng đang cố gắng hết sức để nín cười.

Tiếp theo, cả lớp tập trung vào hội trường để xem một bộ phim về vũ trụ và các hành tinh. Sau đó cô Watkins đặt ra một số câu hỏi, có lẽ để kiểm tra liệu chúng tôi có chú ý vào bài học hay không.

“Nào, sao chổi là gì?” Cô Watkins hỏi.

Tôi giờ tay xin phát biểu. “Dạ là ngôi sao với một vết đuôi.”

“Chính xác. Em nào cho cô tên một sao chổi?”

Candice Carter, một trong số những đứa đã ngủ gật trong giờ chiếu phim bỗng giờ tay lên. “Thưa cô, Chuột Mickey,” nhỏ hơn hỏ nói, còn mọi người vỡ òa ra cười.

Tuy nhiên, tiết Giáo dục Tôn giáo mới là giờ “nhí nhố” nhất. Lại là cô Watkins tội nghiệp phụ trách lớp tôi, và cô hỏi cả lớp có ai biết tên thật của Chúa không.

Lần này đến lượt Mo Harrison giờ tay phát biểu. “Dạ là Andy, thưa cô.”

“Andy? Lý do gì mà tên Chúa lại như vậy hả?”

“Tên đó có trong tất cả các bản thánh ca đó cô. ‘Andy bước cùng con. Andy nói với con...’ Em nghe hoài mà.”

“Sai rồi, cô nương,” cô Watkins nói và quay sang phía Nesta đang cười sằng sặc. “Nesta Williams, có vẻ em thấy câu trả lời của bạn rất khôi hài. Vậy em nghĩ tên của Chúa là gì?”

“Dạ em không chắc,” Nesta lúng túng đáp.

“Cô nghĩ sao ạ?”

“Nesta, tôi không *nghĩ*. Tôi *biết*.”

“Dạ em cũng không nghĩ em biết,” nhỏ Nesta cười hì hì và nói.

Thế là cả lớp bị phạt cấm túc, nhưng cũng đáng công! Cả buổi sáng nay dường như tôi đã được dịp cười đến no nê, chỉ có điều lớp tôi vẫn chưa tìm hiểu xong tên thật của Chúa là gì!

“Vụ tạp chí của bồ sao rồi?” Izzie hỏi khi bọn tôi cùng ngồi chép phạt vào giờ nghỉ trưa.

“Tạm ổn. Mình đã có vài ý nhưng vẫn chưa thực hiện xong,” tôi đáp.

“Tối chơi với tụi mình cuối tuần này đi,” Lucy nói. “Bảo đảm anh Steve rất muốn gặp lại bồ và thế nào anh cũng nhảy vô phụ. Chưa kể có mình, Izzie và Nesta tham gia nữa.”

Đề nghị này thật hấp dẫn. Chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa là đến hạn nộp mẫu dự thi rồi, trong khi có rất nhiều người đăng ký tham gia.

“Mình có thể làm một trang về tử vi nếu bồ thích,” Izzie nói.

“VẬY thì hay quá,” tôi đồng ý ngay. “Chắc mình sẽ làm một bài về cửa hàng Battesea.”

Tôi cho Lucy và Izzie xem ảnh chân dung của Mojo, dần dần mọi người trong lớp đều chuyển nhau xem. Ai cũng tỏ vẻ thích thú cho đến khi bức ảnh lọt vào tay Wendy Roberts.

“Ồ, cảm động quá,” nhỏ kêu to. “Bạn trai mới của TJ. Ê TJ, chỉ của được anh này thôi hả? Ảnh cần được cạo lông lắm đó.”

Vài nhỏ trong lớp cười khúc khích một cách giả tạo, giống như vì bị ép buộc hơn là vì thấy Wendy hài hước. Sao tự nhiên nhỏ lại ghét tôi vậy chứ? Lẽ nào vì anh Sam đã thích ý kiến của tôi chứ không phải của nhỏ? Hay vì nhỏ bị điểm kém sau khi chép bài của tôi? Tôi đã nói là mình dốt Toán rồi mà. Tôi cố vắt óc nghĩ ra gì đó hay ho để đáp lại lời châm chọc của Wendy nhưng vô ích. Tại sao cứ mỗi khi mình cần thì chữ nghĩa lại bay đi đâu hết nhỉ?

Sau giờ cấm túc, cả lớp đều ra sân để tận dụng hết mười phút còn lại của giờ giải lao. Tôi vừa ăn hết phần sandwich mang theo và đang ngồi nghỉ trước khi vào học ca chiều. Bỗng tôi để ý

thấy mấy nhỏ trong lớp sau khi đi ngang qua một tờ thông báo gì đó dán trên bảng bèn quay nhìn về phía tôi và cười với vẻ không thoải mái lắm.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi Izzie khi nhỏ đến ngồi cạnh tôi trên băng ghế.

“À, bồ biết Wendy cũng dự thi tuyển biên tập viên mà. Nhỏ đó chỉ ganh tị thôi...”

“Đừng để ý,” đến lượt Lucy nhập bọn với hai đứa tôi. “Bồ không cần xem đâu TJ. Wendy là đồ hèn, bồ cứ mặc kệ đi.”

“Không, mình muốn xem thử,” tôi nói rồi bước thẳng về phía tấm bảng, len qua một nhóm con gái đang đứng vây quanh Wendy. Tôi nhìn và nhận ra tấm ảnh một chú chó với chiếc đầu đã được thay bằng đầu tôi, được cắt từ hình chụp cả lớp trong tờ bản tin của tháng trước. Bên dưới tấm ảnh, Wendy ghi chú thích “Hoa Hậu Chó”.

“Bạn nghĩ sao, TJ?” Wendy hỏi. “Bạn với con chó của bạn đã khiến mình nảy ra ý tưởng này. Cứ mỗi tháng tờ tạp chí sẽ lựa chọn một người làm “Hoa Hậu Chó”. Bạn nghĩ sao?”

Trong lúc tôi vẫn còn đang tìm lời lẽ thì một giọng nói cất lên từ phía sau tôi. “Nè Wendy, nếu

bạn mà còn chơi xấu nữa thì coi chừng tụi này tẩy chay đó nghe chưa!”

Tôi quay lại và nhìn thấy Nesta đang trừng mắt với Wendy.

Nesta bước lên gỡ tấm ảnh ra và trước ánh mắt sững sốt của Wendy, nhỏ xé nó tan tành. “Chẳng có gì hay ho đâu nha Wendy. Đây không phải làm báo mà là trò thô bỉ. Đi, TJ. Đừng thêm thở chung không khí với loại người như vậy.”

Tôi không kịp thốt ra lời nào và cũng sững sốt chẳng kém Wendy, nhưng vẫn bước theo Nesta về băng ghế nơi Lucy và Izzie đang ngồi đợi.

“Cảm ơn Nesta,” tôi nói, “nhưng mình không sao đâu. Mình chịu được Wendy Roberts mà.”

“Mình biết. Dù sao mình vẫn mong có dịp chứng tỏ cho bồ thấy mình ủng hộ bồ. Mình xin lỗi về chuyện hôm trước nha TJ, nhiều lúc lời lẽ cứ tự nhiên nhảy ra không đúng chỗ vậy đó!”

“Nhưng lần này thì không phải,” tôi nhoẻn miệng cười. “Bồ giỏi quá. Phải chi mình cũng nói ra được những lời như thế khi cần. Thường phải rất lâu sau đó mình mới nghĩ được lời lẽ hay ho, kiểu như lúc nằm vắt tay lên trán suy nghĩ chẳng hạn...”

“Sở trường của Nesta là bệnh vực bạn bè,” Lucy chọc. “Còn sở đoản của nhỏ này là miệng to như cái loa.”

“Nói chung mình hiểu cảm giác phải đụng chạm với mấy đứa khó chịu như Wendy,” Nesta nói.

“Mình không hiểu sao nữa. Mình có làm gì nhỏ đâu.”

“Với kiểu người như Wendy, bỏ chẳng cần làm gì vẫn bị ghét,” Nesta tiếp. “Chắc nhỏ ganh tị đó.”

“Ganh tị với *mình* hả? Điên quá!”

“Vừa dễ thương vừa thông minh, chết người chứ gì nữa!”

Tôi cảm thấy như mở cờ trong bụng – có lẽ nhỏ chưa từng cố ý chê bai mình xấu xí thật.

Tôi quay về phía Wendy và thấy nhỏ đang trừng mắt nhìn bọn tôi từ góc sân. Hy vọng đó không phải là khởi đầu cho một chuyện rắc rối khác!

Rồi tôi quay lại nhìn Lucy, Izzie và Nesta – chẳng khác gì ba người bạn thân thiết nhất đang cố bệnh vực tôi, ba nhỏ cũng trừng mắt nhìn lại Wendy. Hy vọng đó sẽ là khởi đầu cho một chuyện tốt đẹp!

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 18 tháng 6

Tiêu đề: Hổng có chuyện gì

H thương

Thời tiết đẹp. Ước gì người ở đây.

TJ

Email: Hộp thư đến (2)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 18 tháng 6

Tiêu đề: Cũng hổng có chuyện gì

TJ thương

Thời tiết ở đây. Ước gì người đẹp. Ặc ặc.

Ta phải đi gấp. Xem phim. Rạp chiếu
ngay ngoài trời.

"Hun" người.

Hannah

Người gửi: nestahotbabe@retro.co.uk

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 18 tháng 6

Tiêu đề: Tối thứ Sáu

Chào Lara Croft

Thứ Sáu qua nhà mình ngủ nhé? Jz và

Lucy cũng tới. Khoảng 7g?

Nesta

@ h u ở n g 8

Bí mật của những lần tụ họp

“TJ! TJ Ơ!” Mẹ tôi gọi ngay khi vừa mở cửa bước vào nhà. “Con đâu rồi?”

“Con ở trên này.” Tôi đang ngồi trong phòng vò đầu bứt tai vì vẫn chưa biết bắt đầu ra sao với mẫu tập chí dự thi. Đến lúc này tôi chỉ mới viết ra được duy nhất một từ - Grrrr.

Đang là tối thứ Sáu và nửa tiếng nữa tôi sẽ đến nhà Nesta nhập hội. Bọn tôi đã lên “chương trình hành động” cho tối nay bao gồm các bộ phim “Gia đình Simpsons”, “Dân Đông London”,

“Những người bạn”, và “Công viên Miền Nam”.

Mẹ tôi xách một chiếc túi to bước vào phòng và ngã người ra giường. Sao trông mẹ có vẻ hứng khởi vậy nhỉ?

“Mẹ không chờ nổi,” mẹ tôi nói và lôi từ trong túi ra một chiếc đầm lửng trang trí với hoa đủ màu đỏ, nâu, lẫn cam. “Con thấy sao?”

Từ “khủng khiếp” ngay lập tức xuất hiện trong đầu tôi, mặc dù nếu dùng làm rèm cửa thì chiếc đầm rất hợp.

“Không giống gu thường ngày của mẹ,” tôi nói lấp lửng.

Mặc dù mẹ tôi không chú ý lắm đến quần áo nhưng chưa bao giờ thấy mẹ chọn loại hoa hòe như vậy cả.

“Không phải cho mẹ, ngốc à. Của con đó.”

Haaaaaa? *Grrrrr*. Tiêu rồi! Nhưng nó kinh dị quá, tôi kêu thầm.

“Dễ thương đúng không? Mẹ thấy chiếc đầm này trong một cửa hàng quần áo đối diện bệnh viện và chợt nhớ ra con đã nói rằng muốn ăn mặc cho nữ tính hơn. Mẹ nói chuyện với cô bán hàng, tả con tóc đen và mắt nâu. Thế là cô ấy tra chiếc biểu đồ “Tôi Hợp Với Màu Nào?” rồi nói con

nên mặc tông Mùa Thu, nghĩa là những màu đà, nâu, cam,” mẹ tôi nói một hơi không nghỉ. “Cái đầm này tốn tiền lắm, nhưng mình khỏi cần cho ba con biết. Cũng tới lúc con phải có đồ đẹp để mặc chứ. Con thấy sao?”

Mẹ có vẻ hào hứng quá đến nỗi tôi không nỡ làm mẹ phật ý.

“Con cũng không biết nói sao,” tôi đáp. Dù gì đó cũng là sự thật!

“Mẹ *biết* thế nào con cũng thích mà. Con có định mặc đến nhà bạn tối nay luôn không? Thử đi, thử đi!”

Tôi ráng nặn một nụ cười trong lúc tìm lý do gì đó để từ chối. Hhmm... Làm sao mình *thoát ra* khỏi vụ này đây?

Mười phút sau tôi trốn trong bếp, trên người khoác chiếc đầm, lòng vẫn tự hỏi làm sao để thoát ra khỏi nó theo đúng nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Đúng lúc đó anh Scott xô cửa nhà bếp bước vào.

“Tổng chào,” anh ấy nói và nựng con Mojo trong lúc chú ta cũng nhẩy xỏ tới “đáp lễ”. Rồi Scott nhìn tôi. “Hic, em thích mặc đầm từ hồi nào vậy?”

“Shhh,” tôi nhắc. “Mẹ em đang ở trên lầu đó. Mẹ mới mua cho em.”

“Hả? Để em mặc?”

“Không phải, để em hù ăn trộm.”

Anh Scott cười và dài mặt ra. “Trông em kỳ kỳ. Giống như trong phim ‘*Gia đình Waltons*’ quá.”

“Cảm ơn một đồng nha. Giờ làm sao em thoát ra khỏi nó đây?”

Anh Scott vòng ra sau lưng đặt tay lên vai và xoa xoa cổ tôi. “Anh giỏi nhất vụ này đó nha: giúp đỡ các cô gái thoát ra khỏi những loại quần áo họ không thích mặc.” Nói rồi anh ấy vuốt vuốt tóc tôi và giả bộ mở dây khóa kéo chiếc áo đầm. “Tiểu thư Watts thân mến,” Scott thì thầm, “ta không nghĩ chiếc áo này hợp với nàng. Hãy để ta giúp nàng thoát khỏi nó và thay bằng một loại trang phục... thoải... mái... hơn!”

Tôi bật cười và giơ chân đá Scott, lòng hy vọng anh ấy không nhận thấy mặt tôi đang đỏ rần. Những cử chỉ vừa rồi của anh ấy khiến tôi bỗng thấy một cảm giác lâng lâng thật khó tả. Một cảm giác dễ chịu.

“Uhyuh yunnauwee,” tôi ú ớ vài tiếng và ngay lập tức trấn tĩnh lại. Trời ạ, đây là anh Scott mà!

“Em nghiêm túc đó,” tôi nói và quay đi để giấu gương mặt ngượng ngịu của mình. “Tối nay em sẽ qua ngủ ở nhà một người bạn mới quen nên em không mặc cái đầm này được đâu! Nhỏ sẽ nghĩ nó ngớ ngẩn cho coi.”

“Bạn mới nào vậy?”

“À,” tôi sực nhớ ra anh ấy thích Nesta. “Uhm... là Nesta Williams.”

“Em giỡn hả? *Nesta*? Sao em không kể với anh? Từ khi nào vậy? Anh tưởng em chê Nesta rỗng tuếch chứ.”

“Em sai. Thật ra nhỏ rất dễ mến.”

“Hết xảy. Em phải hứa, hứa, hứa nói giúp anh nha. Hay tốt hơn là em mời Nesta tới nhà chơi, còn anh làm như tình cờ ghé qua, rồi em giới thiệu tụi anh với nhau?”

Có lẽ được thôi, tôi thầm nghĩ trong lúc nhìn anh Scott bước lên nhà trên và ngắm nghía mình trong gương. Ước gì có một anh chàng cũng thích tôi đến thế. Và ngay lúc đó, tôi chợt ngạc nhiên nhận ra mình đang thầm mong anh Scott cũng thích mình đến thế!

Ngay trước lúc đi tôi nghĩ ra được một ý.

Tôi ăn mặc như bình thường và xuống tìm mẹ dưới bếp.

“Tối nay con không mặc chiếc đầm được mẹ à. Tụi con tập trung trước ở nhà Lucy nhưng nhà đó có hai con chó giống Labradors to lắm, lúc nào cũng muốn nhảy xổ lên người mình. Tụi nó sẽ làm hư chiếc đầm mất. Thôi con tạm để dành cho một dịp khác đặc biệt mẹ nhé?” (Dịp đặc biệt nào có đốt lửa để ta thiêu người luôn cho xong, tôi nhủ thầm.)

“Được chứ,” mẹ tôi nói. “À mà con chắc chắn mình thích chiếc áo không?”

Cơ hội để thoát khỏi vụ này đây rồi!? Tôi chuẩn bị mở miệng nói *“không, con ghét nó lắm...”*

“Nếu không thì ở đó người ta vẫn còn một chiếc màu hồng,” mẹ tôi nói tiếp.

Agh. Grrr. Hic.

Thôi để sau vậy, tôi nhủ thầm khi bước ra cửa.

Nesta ra mở cửa cho tôi trong bộ đồ mặc ở nhà màu tím rất dễ thương. “Bỏ có đem đồ ngủ không?” Nhỏ hỏi. Tôi gật đầu và theo Nesta vào

phòng khách, một căn phòng rất đẹp với những bức tường màu đỏ đậm, ghế sofa bọc nhung màu nâu, và những tấm thảm có lẽ được mua từ Thổ Nhĩ Kỳ hay Maroc gì đó.

Izzie và Lucy đã ở đó từ trước và đang vẫy tôi. Izzie mặc chiếc áo ngủ màu đỏ có hình những chú cừu, còn Lucy mặc một chiếc áo xanh da trời với hình mặt trăng và các ngôi sao. Tôi vẫy tay chào hai nhỏ, lòng thầm mong đừng ai nhận ra tôi đang căng thẳng thế nào – nhà của Nesta quá đẹp khiến tôi rất lo cả ba sẽ chê nhà tôi chán ngắt khi đến chơi!

“Bỏ vô kia thay đồ đi,” Nesta nói và chỉ về phía phòng thay đồ ngoài hành lang. “Giờ không có ai ở nhà đâu. Anh Tony qua nhà bạn ngủ, còn ba mẹ mình đi ăn tối. Mẹ nói tụi mình có thể gọi pizza. Bỏ thích ăn gì?”

“Gọi giùm mình pizza phô mai,” tôi đáp trước khi bước vào phòng thay đồ.

“Tới liền,” Nesta đáp.

Chiếc áo ngủ của tôi trông khá chán với chỉ một màu xám nhạt từ đầu đến chân. Thôi kệ, người thế nào thì quần áo thế ấy, tôi nghĩ và bước ra phòng khách nhập hội với mấy đứa kia.

“Buổi công chiếu bắt đầu,” Izzie đưa tôi đĩa thức ăn và hào hứng nói.

Sau khi xem xong phim “Công viên Miền Nam” và ngẫu nhiên đủ thứ - khoai tây chiên, bánh pizza, sôcôla và kem, phần “nhí nhố” của buổi tối mới thực sự bắt đầu. Nesta mở một DVD nhạc nhảy điên loạn và cả đám quay cuồng đến khi mệt lả mới thôi. Rồi bọn tôi nằm lăn ra ghế “tám” đủ thứ trên đời – âm nhạc, thời trang, báo chí, trường lớp, tử vi, và cuối cùng – đám con trai.

Nesta rất tếu và có vẻ rất *rành* về con trai. Nhỏ có cả lô lốc bồ bịch, ít nhất cũng phải tám người, thậm chí nhiều hơn vì tôi chẳng đếm kịp nữa. Và xem ra nhỏ còn là chuyên gia về “kỹ thuật hôn”.

Izzie nói chuyện rất hay vì nhỏ “nghiên cứu” rất nhiều thứ, không chỉ tử vi mà còn các lĩnh vực khác như sức khỏe, dinh dưỡng, vật lý trị liệu, thậm chí cả phép thuật. Vậy mà nhỏ vẫn còn thời gian tham gia một ban nhạc cùng anh Ben, bạn trai của nhỏ. Izzie biểu diễn cho cả hội nghe một bài hát do nhỏ tự viết và quả thật nhỏ hát cực hay.

Còn Lucy – rất dễ thương và tử tế. Nhỏ cứ liên tục hỏi xem tôi có đủ đồ uống không, có thoải mái không, có cần thêm đệm để ngồi không...

Cả ba nhỏ đón tiếp tôi thật nhiệt tình đến mức tôi chẳng hề nghi ngờ rằng cuối cùng bộ ba này sẽ quay sang “hỏi cung” tôi.

“TJ, bồ có thích anh chàng nào không?”

Tôi lắc đầu. “Cũng không hẳn.”

“Vậy sao bồ lại đỏ mặt?” Nesta hỏi.

“Nesta!” Lucy gọi.

“Sao? Sao vậy?”

“Khi nào đến lúc thì TJ sẽ kể mà,” Izzie nói.

Tôi quyết định không nên giấu diếm nữa vì ba nhỏ đã rất cởi mở cùng tôi. “Uhm, cũng có một anh chàng. Tụi mình biết nhau từ nhỏ lận, nhưng anh ấy chỉ đối xử với mình như với con trai chứ không phải con gái.”

“Người đó có biết bồ thích không?” Lucy hỏi.

“*Không đâu.* Thật ra,” tôi nói tiếp và nhìn Nesta, “anh thích bồ đó!”

“Mình?”

“Ừ. Anh gặp bồ ở rạp Hollywood Bowl và còn nhờ mình giới thiệu với bồ nữa.”

Nesta tỏ vẻ ngạc nhiên. “Anh ta tên gì?”

“Scott Harris.”

“Chưa nghe tới luôn,” Nesta nói. “Với lại mình có bạn trai rồi.”

“Một anh chàng bảnh bao,” Lucy cười.

“Simon Peddington Lee,” Izzie giả giọng opera và tiếp lời.

“Anh đang đi học xa,” Nesta kể, “nhưng tụi mình vẫn gọi điện hoặc viết cho nhau suốt. Hè anh sẽ về đây chơi. Với lại mình không bao giờ cướp bạn trai của người khác đâu.”

“Scott đâu phải bạn trai mình.”

“Chưa phải,” Nesta nói. “Dù sao bồ vẫn là người quen ảnh trước mà, nên trong “danh sách” của mình anh ta vẫn là của bồ dù anh ta có biết được “vinh hạnh” đó hay không.”

“Có lẽ bồ nên cho ảnh biết bồ thích ảnh đi,” Izzie gợi ý.

“Không. Không đời nào. Mấy bồ không hiểu đâu, vì như vậy sẽ tiêu hết. Ảnh là một trong số rất ít con trai mà mình có thể nói chuyện. Mình quen ảnh từ lâu nên không hề bị lú lờ như vẫn thường bị khi gặp anh chàng nào mình thích.”

“Bồ vẫn nói chuyện được với mấy anh trai của mình đó,” Lucy nói.

“Ừ, nhưng vụ đó khác.”

“À, nghĩa là bồ không thích anh Steve.”

“Không... Có... Mình không biết. Mình chưa từng nghĩ tới chuyện đó. Ở nhà bồ mình thấy rất thoải mái, thậm chí quên mất luôn anh là con trai. Có lẽ chỉ vì anh Steve và mình “hợp rơ” sau khi thử trò vật tay với nhau.”

Cả đám cùng khúc khích cười. Tôi cảm thấy chẳng cần phải ngại ngùng với Nesta, Izzie và Lucy nữa. “Sự thật là mình có thể hạ đo ván một anh chàng bằng karate dễ như chơi, nhưng còn ý nghĩ hôn một anh chàng lại làm mình khiếp đảm.”

“À...” Lucy gật gù. “Hiểu rồi.”

“Bồ cứ bắt chước nhân vật Buffy, chị ấy có sao đâu,” Izzie nói. “Mới hôn anh Angel xong thì một phút sau chị ấy đã phải biến hình để đi diệt ma cà rồng. Vấn đề là biết cân bằng.”

“Chắc vậy,” tôi nói và thấy rối rắm hơn bao giờ hết. Tôi để ý Nesta có vẻ rất muốn nói gì đó. “Sao?” Tôi hỏi.

“Đâu có gì,” nhỏ nói nhưng vẫn tỏ vẻ ngập ngừng.

“Nói đại đi mà.”

“Không, có gì đâu. Chỉ là... nếu...? Thôi... quên đi.”

“Thôi mà cô! Nói lên coi,” Izzie nài nỉ.

“Hmmm, bồ nghĩ sao nếu bồ không cần nói với Scott bồ thích anh ta, mà tụi mình sẽ làm anh ta thích bồ?” Cuối cùng Nesta hỏi.

“Aaa,” tôi nói. “Vậy bồ định làm cách nào?”

Tôi biết đích thị Nesta đang nghĩ gì nhưng giả bộ chọc nhỏ một chút.

“Err...” nhỏ ngập ngừng nhìn Lucy. “Cũng chưa biết nữa.”

Tôi quyết định nói ra giùm nhỏ. “Bồ vẫn muốn “tân trang” cho mình chứ gì?”

“Ờ... *không*,” nhỏ liếc nhanh Lucy và nói.

“Bồ vẫn nghĩ mình là con mụ xấu xí đúng không?”

“KHÔNG. Mình có bao giờ nói *vậy* đâu!” Giờ trông Nesta bối rối thật sự. “Không, không phải đâu mà. Mình nghĩ trông bồ rất xinh. Ờ, thật ra là... mình nghĩ bồ có thể xinh hơn nữa kia, chỉ cần trang điểm thêm một chút, vậy thôi. Giờ chắc bồ sắp ghét mình nữa hả? Rồi nghĩ mình xấu xa.

Rồi Lucy sắp la cái miệng mình như cái loa, rằng mình không biết khi nào thì dừng...”

Tôi bật cười. “Mình chọc bồ thôi. Làm như bồ nói đi, thật đó. Tối nay trước khi đến đây mình đã mặc một chiếc đầm khùng khiếp mẹ mình vừa mua cho, sau đó đứng trước gương và than thầm Tj ơi, mày cần được cứu! Giờ mình mong mấy bồ sẽ “tân trang” lại cho mình. Mình còn quyết định sẽ đưa mục này vào tờ tạp chí nữa... Ai có giấy bút không? Mình vừa mới nghĩ ra thêm một trang khác – *Tường thuật đặc biệt*.

Nesta lật đặt mở ngăn tủ của chiếc bàn gần chỗ cả đám đang ngồi và đưa giấy bút cho tôi. Rồi nhả dùng cả hai tay nâng mặt tôi lên và xoay qua xoay lại, cuối cùng đứng lên với một vẻ mặt vô cùng hí hửng. “Choang điểm nào! Ui cung ơi, bọn toa sẽ tân choang cho người trở thành hết xàaaaaaaay!”

Ôi Trời ơi, tôi kêu thầm, con vừa làm gì thế này?!

Bí mật những lần tụ họp Tường thuật đặc biệt

Đã bao giờ bạn tự hỏi điều gì sẽ tạo nên một buổi họp mặt hoàn hảo chưa? Thực Tiến đã gặp gỡ bốn bạn gái và dưới đây là ý kiến của họ.

Năm “nguyên liệu” chính

1. Đồ ăn vặt
2. Đồ uống
3. DVD phim
4. Âm nhạc
5. Trang điểm và làm đẹp
6. Tạp chí

Đề xuất của từng người

▯ Jzzie Foster, 14 tuổi. Cung Bảo Bình.
Sống ở Finchley, London.

Thích làm gì ở buổi họp mặt? Nghe nhạc.
Ăn uống.

Nhạc cho buổi họp mặt? Anastacia.
Christina Aguilera.

Phim ưa thích? Austin Powers 2.

Món ăn thích nhất? Bánh quy. Bắp rang.
Món uống thích nhất? Nước ép từ quả cây
cơm cháy.

▮ Nesta Williams. 14 tuổi. *Cung Sư Tử*.
Sống ở Highgate, London.
Thích làm gì ở buổi họp mặt? Nhảy. Đọc
trang tư vấn tâm lý trên tạp chí. Làm đẹp.
Nhạc cho buổi họp mặt? Những bài bal-
lad mới nhất.
Phim ưa thích? Những thiên thần của
Charlie hoặc Tiếng hét.
Món ăn thích nhất? Pizza. Kem.
Món uống thích nhất? Coca.

▮ Lucy Lovering. 14 tuổi. *Cung Song Sinh*.
Sống ở Muswell Hill, London.
Thích làm gì ở buổi họp mặt? Tán chuyện
về con trai và "kỹ thuật" hôn.
Nhạc cho buổi họp mặt? Ca sĩ Robbie.
Phim ưa thích? Titanic.
Món ăn thích nhất? Món ăn Trung Hoa.
Kem hồ đào.
Món uống thích nhất? Sôcôla sữa nóng.

▮ TJ Watts. 14 tuổi. *Cung Nhân Mã*.

Sống ở Muswell Hill, London.
Thích làm gì ở buổi họp mặt? Thư giãn.
Cười no nê.
Nhạc cho buổi họp mặt? Đĩa Những ca khúc hè hay nhất.
Phim ưa thích? Công viên Miền Nam.
Món ăn thích nhất? Hamburger và khoai tây chiên. Bắp rang bơ.
Món uống thích nhất? Sinh tố chuối pha với kem vani.

@ h u ở n g 9

Bánh Mỳ

“Kế hoạch như sau,” Nesta nói với một miệng đầy bánh mì, “cả đám sẽ tới nhà TJ để lục lọi tủ quần áo của nhỏ xem có gì xài được không.”

Hôm ấy là sáng thứ Bảy và bọn tôi đang ăn sáng cùng nhau ở nhà Nesta. Tôi cảm thấy hơi lo về vụ “kế hoạch” này, không phải vì chuyện “tân trang” cho tôi mà vì không biết mấy đứa kia sẽ cư xử ra sao khi gặp Anh Chị Nhăn Nhó. Nói đúng hơn, tôi lo không biết Anh Chị Nhăn Nhó sẽ cư xử ra sao khi gặp mấy đứa kia! Đặc biệt là ba tôi, ông có thể chuyển ngay sang Bố Ba Bị chỉ với tiếng ồn nhỏ nhất.

Nhà tôi không phải thuộc loại mở rộng cửa chào đón hàng xóm đến chơi nên tôi vẫn luôn sang nhà Hannah chứ không rủ nhỏ về nhà mình. Ba tôi rất thích được riêng tư – càng ít người lạ trong nhà càng tốt. Mở đài kênh số 4, và im lặng, vậy là mãn nguyện rồi! Tôi sợ nhất là ông xuất hiện trước mặt những người bạn mới của tôi và hỏi những câu khó chịu kiểu như “Khi nào thì cháu về?”

Tôi quyết định phải cảnh báo “nguy hiểm” cho ba đứa kia.

“Cũng giống nhà mình thôi,” Izzie nói. “Mẹ mình chẳng muốn mình đưa bạn về nhà đâu. Mình toàn qua nhà Lucy hoặc qua đây chơi vì chẳng cần lo lúc nào cũng có người canh me mình đang “phá phách” gì.”

“Chuyện nhỏ, TJ à,” Nesta nói. “Tụi này sẽ nêu gương sáng với ba mẹ bỏ và trở thành những nữ sinh thanh lịch được mà.”

“Từ tốn và kín đáo,” Izzie tiếp.

“Nghiêm trang và chín chắn,” đến phiên Lucy.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lòng hoàn toàn yên tâm cả ba đứa sẽ cố gắng “ngoan” nhất có thể.

Ngay lúc đó cửa phòng ăn bật mở và *người em trai gốc Ý của Leonardo DiCaprio* bước vào, ý tôi là anh chàng này *cực kỳ* đẹp trai.

“TJ, đây là anh Tony. Anh, đây là TJ. Anh mình đó,” Nesta giới thiệu.

“Chào TJ,” Leonardo DiCaprio nói.

“Chào anh,” một giọng nói bình thường cất lên trong đầu tôi, nhưng đến khi ra khỏi miệng lại trở thành “uhyuh”. *Đừng mà*, tôi than thầm. Noola – Người ngoài hành tinh lại về ám tôi nữa rồi!

Anh Tony nhìn chiếc bánh mì tôi đang cầm, rồi nhìn tôi và nở một nụ cười quỵn rũ hết biết.

“TJ, vậy các trình nữ thường ăn sáng với gì?”

“Hổng biết,” tôi đáp và lật đật nhìn xuống sàn để tránh ánh mắt của anh ấy.

“Anh cũng nghĩ vậy,” Tony lại cười.

“Anh dở hơi lắm. Kệ ảnh đi TJ,” Nesta nói. “À, bồ không hỏi gì sao?”

“Hỏi gì?”

“Sao Tony lại là anh của mình?”

“Không.”

“Sao lại không?” Nesta tỏ vẻ ngạc nhiên. “Ai cũng hỏi mà. Anh da sáng còn mình da sạm, sao vậy?”

“Rõ ràng mà,” tôi nói. “Cùng cha khác mẹ.”

“Hhmm,” Nesta gật gù. “Bồ thông minh quá.”

“Có gì đâu,” giọng nói trong đầu tôi lại cất lên. “Mình gặp ba mẹ bồ sáng nay và biết mẹ bồ gốc Jamaica còn ba bồ trông giống người Ý. Anh Tony giống ba hơn nên mình tin là anh và bồ khác mẹ. Đơn giản vậy thôi thưa cô.” Tuy nhiên nhỏ Noola Ngoài hành tinh khiến cho tất cả những gì tôi “nói” được chỉ là “uh” – nghe “thông minh” ghê! Sao tôi cứ bị thế này mỗi khi có anh chàng dễ thương nào ở gần nhỉ?

“Mẹ anh mất từ lúc anh chỉ mới sáu tháng tuổi,” anh Tony nói và ngã đầu lên vai tôi. “Anh là kẻ mồ côi, một hoàng tử mồ côi đang khát khao tình cảm.”

“Uhyuh,” tôi lắp bắp, lòng cũng “khát khao” một sự tình cờ nào đó sẽ khiến anh Tony hiểu được thứ tiếng ngoài hành tinh tôi đang dùng.

Tôi để ý thấy Lucy nhìn mình một cách lạ lùng, rồi nhìn anh Tony một cách *kinh tởm*. Hhmm???

Vụ này không bình thường đây, tôi thầm nghĩ, lát nữa phải hỏi mới được!

Anh Tony đến mở tủ lạnh và gật gù. “Ăn gì đây ta?” Anh ấy lấy ra một chiếc bánh táo đang ăn dở và cắt một lát to đùng.

“Ăn sáng bằng bánh táo hả?” Izzie nói. “Eel, bình quá!”

Tony quay sang cười hì hì với nhỏ. “Chứ em muốn anh làm chuyện khác với nó à?”

“Ví dụ?” Izzie hỏi.

“Em xem phim *Bánh Mỹ* chưa?”

“Rồi,” Izzie nói và ngay lập tức nhăn mặt. “Eel, kinh tởm kinh tởm!”

“Hai người đang nói gì vậy?” Tôi hỏi.

Nesta nhìn anh Tony vẻ ngao ngán. “Tạ lỗi với bồ vì ông anh kinh dị của mình nha. Trong phim *Bánh Mỹ*, có một tên định... làm tình với bánh táo.”

Mặt tôi đỏ bừng, còn anh Tony đang chăm chăm nhìn xem phản ứng của tôi ra sao.

“Thật ra ở Úc đã có một anh chàng thử làm theo,” Lucy kể. “Anh Steve đọc trong một tờ báo. Anh chàng đó thậm chí không chờ cho cái

bánh nguội đi, kết quả là phải vô bệnh viện để chữa bỏng.”

“*Haaa*,” anh Tony rút người lại, còn bọn tôi phá lên cười ngặt nghẽo. “Anh không hiểu gã đó giải thích sao với mấy cô y tá nhỉ!”

Lucy nhìn chiếc bánh và tôi bỗng thấy thoáng một vẻ ranh mãnh trong ánh mắt của nhỏ. “Anh có muốn em hâm nóng cái bánh cho anh không?” Nhỏ hỏi với giọng ngọt ngào. “Để em cho vô lò viba nhé?”

Anh Tony bước đến ôm hai vai Lucy. “Tình yêu của đời anh dạo này sao rồi?”

“Ai biết. Nhỏ đó sao rồi?” Lucy nói và nhắc tay anh Tony ra.

“Em có *tình* ý với anh mà Lucy,” anh Tony nói.

Lucy đứng lên và bước ra khỏi bếp. “Phải rồi. Em sẽ đau đớn *cực độ* khi không gặp anh. Đừng có mơ!”

“Em thật là...” anh Tony thở dài trong lúc nhìn Lucy đi khuất. “Vậy hôm nay mấy đứa định làm gì?”

“Làm đẹp,” Nesta nói.

“Lần này ai là nạn nhân đây?”

Nesta nhìn tôi, còn tôi nhìn xuống sàn.

Anh Tony đứng lên và bắt đầu nhẩy nhót trước mặt tôi. “Hồi em đừng thay đổi, chỉ cần đến bên anh...”

“Qua phòng mẹ giùm đi,” Nesta nói. “Tối giờ uống thuốc của anh rồi đó.”

“Vừa rồi có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi Lucy khi cả đám đang ngồi trên xe buýt để đến nhà tôi. “Ý mình là anh Tony ấy?”

Lucy nhún vai. “Hồi trước tụi mình cặp với nhau. Sau đó hết. Sau đó lại cặp. Giờ cũng chẳng biết mình với anh đang đi tới đâu nữa.”

“Ở London chứ ở đâu,” Nesta khúc khích cười.

“Anh rất thích bồ mà,” Izzie nói.

“Một phần vấn đề là ở đó,” Lucy nói. “Tụi mình vừa mới cảm thấy hợp nhau... bỗng nhiên anh ấy bắt đầu “giở trò”...,” nhỏ làm cử chỉ vuốt ve không khí. “Tay chân bắt đầu “táy máy”. Mình vẫn chưa sẵn sàng cho những thứ như vậy. Mình không muốn mang trong đầu ý nghĩ phải chiều theo vì sợ anh ta sẽ đá mình để đi tìm nhỏ khác dễ dãi hơn. Bồ hiểu không?”

Tôi gật đầu. Nhưng không, mình chẳng hiểu gì hết! Thậm chí tôi còn chưa từng hôn ai.

“Vội lại bỏ cũng thấy ảnh ra sao rồi đó,” Lucy nói tiếp. “Tán tỉnh bỏ...”

“Ôi Trời, mình không phải...” tôi lật đật thanh minh, “mình không bao giờ... Ý mình là ảnh rất đẹp trai nhưng...”

“Không sao đâu mà. Ảnh như vậy với tất cả các cô gái. Đó cũng là một lý do khiến mình không chấp nhận ảnh, vì mình chẳng biết lúc nào có thể tin tưởng ảnh được cả.”

“Dù sao cũng không cần lo về phần mình. Bỏ thấy mình ú ớ ra sao rồi đó, nhất là những lúc có anh chàng nào đẹp trai đứng cạnh. Có một quyển sách tựa đề là *Đàn ông Sao Hỏa, Đàn bà Sao Kim*. Mình thì muốn viết một quyển nhan đề *Đàn ông đến từ Sao Hỏa, Phụ nữ đến từ Sao Kim, còn em đến từ Sao Ú Ớ*.”

“Được đó,” Lucy cười.

“Đúng là khổ hết sức. Mình muốn thành nhà văn nhưng bỏ thấy rồi đó, mình chẳng bao giờ tìm được đúng từ vào đúng lúc cả. Tại sao lời lẽ chỉ toàn đến sau đó khi mình buồn ngủ hay mơ màng vậy ta?”

“Có nghĩa là tiềm thức của bồ vẫn hoạt động ngon lành,” Izzie nói. “Khi soạn lời cho các bài hát mình cũng vậy, nhiều lúc từ ngữ xuất hiện ngay giữa đêm cũng không chừng. Cứ yên tâm đi, bồ sẽ thành nhà văn.”

“Vớ lại nếu thật sự đến từ Hành tinh Ú Ó thì bồ có thể trở thành nhà văn viết truyện viễn tưởng mà,” Lucy nói.

Tôi bật cười. “Nesta, mình vẫn mong giống bồ hơn nữa để có khả năng “nhả ngọc phun châu” bất cứ khi nào mình cần.”

“Còn tụi mình lại mong Nesta giống bồ hơn nữa,” Lucy khúc khích cười. “Thỉnh thoảng phải biết suy nghĩ trước khi nói chứ.”

“Đôi khi mình lại gặp rắc rối vì chuyện ăn nói,” Nesta kể.

“Ồ, cuối cùng cũng tới,” Lucy nói khi cả đám đến trước cổng nhà tôi. “Tới lúc tụi mình gặp một nhân vật đặc biệt rồi.”

“Ai? Anh Scott hả?” Tôi liếc về phía cửa sổ phòng ngủ của Scott để xem anh chàng có trông thấy bọn tôi không. “Sáng thứ Bảy nào anh ấy cũng đi chơi.”

“Không phải, gốc ạ,” Lucy chỉ tay về phía cửa sổ nhà tôi và cả đám đều thấy một chiếc đầu lông lá đang hí hửng nhìn ra. “Mojo.”

Ngay khi tôi vừa mở cửa, chú ta đã nhảy xổ lên mừng rỡ và chỉ suýt chút nữa hất tôi ngã nhào. “Chị mới đi có một đêm thôi mà,” tôi mắng yêu trong lúc Mojo vẫn đang “miệt mài” liếm mặt tôi, sau đó quay sang hít lấy hít để ba đứa kia rồi vẩy đuôi lăn tròn trên sàn nhà.

Lucy, Izzie và Nesta dừng lại giỡn một trận thỏa thuê với Mojo trước khi cả đám thẳng tiến lên phòng tôi.

“Vườn đẹp quá,” Nesta đến nhìn qua cửa sổ và nói, “vừa rộng vừa đẹp. A, có vũng nữa kìa... Nhà bồ cũng đang có khách... Thấy ông và bà của bồ đang ngồi ngoài hiên.”

Tôi nhìn ra. “Ờ... không phải,” tôi nói. “Ba và mẹ mình đó.”

Trông Nesta như muốn độn thổ càng nhanh càng tốt!

“Mẹ sinh mình trễ lắm, lúc hơn bốn mươi tuổi.”

“Ồ, trông giống phu nhân Cherie Blair quá,” Izzie nhìn ra và nói.

“Không,” Nesta nói. “Giống diễn viên Jerry Hall, mà còn có duyên hơn. Giờ qua coi tủ quần áo của bồ đi TJ.”

Vậy là đến lúc này chưa có “vụ án” gì xảy ra. *Giống diễn viên Jerry Hall, và cho tội mình coi tủ quần áo của bồ đi! Xem ra mình đâu cần phải lo lắng gì chứ!*

“Mong bồ không giận vì mình lỡ gọi ba mẹ bồ là ông bà nhé,” Nesta nói.

“Không sao đâu. Mình luôn biết ba mẹ mình có vẻ già hơn các phụ huynh khác nhiều. Thật ra mình còn gọi ba mẹ mình là Anh Chị Nhăn Nhó nữa đó.”

“Lúc mới gặp, mình đặt biệt danh cho ba dượng của mình là Ông Chủ Nhà,” Izzie kể. “Mình chẳng muốn gắn ông ấy với vai trò gì khác cả. Dù sao hiện nay ông ấy và mình đã hòa thuận với nhau, nhưng ý nghĩ ông ấy và mẹ nằm chung giường vẫn khiến mình... eel, ghê quá...”

“Hứ,” đến lượt Lucy. “Ba mẹ mình mới là số một nè. Mình chẳng hiểu sao ba mẹ mình không thể “bình thường” được mà cứ phải hippie mới chịu. Nhiều lúc mắc cỡ muốn chết.”

“Anh mình cũng khoái hippie nhưng anh đang đi du lịch rồi. Để sau này mình giới thiệu anh với ba mẹ bồ.”

“Ừ,” Lucy nói, “rồi ba người có thể tổ chức một bữa tiệc đậu nành và nói chuyện về giày “môi trường”.”

“Là giày gì?” Tôi hỏi.

“Giày nhựa, không hề có da động vật. Ở cửa hàng của ba mình có bán.”

“Mình lại nghĩ ba mẹ bồ rất hay,” Izzie nói. “Mình rất thích cô chú ấy.”

“Phải rồi, đó là tại vì bồ cũng thuộc dạng không bình thường.”

Izzie chụp một chiếc gối và ném vào người Lucy. Nesta không chịu đứng yên, cũng chụp một chiếc gối và nện hai đứa kia. “Hư đốn,” nhỏ la với một giọng the thé. Lập tức Izzie và Lucy ôm hai chiếc gối khác và quay sang phang Nesta tới tấp.

Không ngăn được thì nhập hội luôn cho rồi, tôi nghĩ thầm và tự mình cũng chụp một chiếc gối khác lao vào “trận chiến”.

Cả phòng đúng là điên loạn khi ngay cả con Mojo cũng “hăng hái” tham gia. Chú ta nhảy lên

bất cứ ai trong tầm ngắm và sửa như điên.

Năm phút sau, Lucy đang trong tư thế nằm sấp xuống sàn, Izzie ngồi trên lưng thọt lét và gằm gù. “Chừa chừa, chừa chừa. Nói ta là người đẹp nhất thế gian, không, nhất hành tinh nhanh lên.”

“Đừng có mơ,” Lucy vừa cười vừa gào to.

Trong khi đó Nesta và tôi đang nhún nhảy như điên trên giường.

“Ta là Nữ Hoàng Wanda, Chiến Binh Vĩ Đại,” Nesta hét lên và nện gối vào người tôi.

“Còn ta là Buffy, Dũng Sĩ Diệt Ma Cà Rồng,” đến lượt tôi rú lên và đập gối vào bụng Nesta. “Biến đi, đồ man rợ.”

Ngay lúc đó cửa phòng tôi bật mở.

“Cái gì mà ầm ĩ vậy hả?” Ba tôi la to át cả tiếng chí chóc trong phòng. “Nghe cứ như ai đang bị tra tấn không bằng.”

Cả bốn đứa tôi cùng chết điếng tại chỗ, trông chẳng khác nào đang chơi trò tạc tượng.

Bảo đảm lúc này ba tôi đang ở trạng thái Bó Ba Bị, và tôi chỉ còn biết thầm cầu khẩn để ông đừng làm to chuyện.

“Tụi con không thấy mình lớn đầu rồi so với mấy trò ngớ ngẩn này hả?”

Nesta và tôi lúp xúp leo xuống giường, còn Lucy và Izzie lồm cồm bò dậy từ sàn nhà. Cả đám ngượng ngịu đứng xếp một hàng ngang và chẳng biết phải nói gì hay làm gì lúc đó nữa. Lucy cúi gằm mặt xuống sàn, Nesta làm bộ ngăm nghía móng tay, còn Izzie lại nhe răng cười với ba tôi chẳng khác nào con ngốc.

Thế rồi tôi để ý thấy hai vai Lucy bỗng nhiên rung rung – nhỏ đang cố nén cười! Nhỏ khiến tôi cũng buồn cười theo. Rồi đến Izzie. Rồi đến Nesta. Và cuối cùng cả bọn phá ra cười như điên!

Ba tôi ngược mắt nhìn lên trời với vẻ cáu tiết. “Mười bốn tuổi *rồi* đó TJ. Con không thấy đã tới lúc cư xử cho ra dáng một chút hả?”

Tôi gật đầu lia lịa nhưng nước mắt cứ chảy ra giàn giụa.

“Ba tới câu lạc bộ để hưởng chút yên ổn đây,” ba tôi nói và bước ra đóng sầm cửa lại.

“Ui,” tôi nói và vẫn chưa thể nín cười. “Iz, Lucy, Nesta, giới thiệu đó là ba mình. Ôi Trời...”

“Xin lỗi hic hic,” Nesta nói rồi vớ lấy một chiếc yếm của tôi đang treo trong tủ và tròng lên chiếc áo thun đang mặc. “Chắc tội mình phải coi lại tư cách “nữ sinh duyên dáng” quá!” Nhỏ vừa uốn éo vừa nói.

Tôi cũng chẳng chịu thua, chụp ngay một chiếc yếm khác lên mặt và ngân nga: “Đoan trang, thùy mị, e lệ, kín đáo, hi hi.”

“Dzà tội mình rất *đúng... đúng... đúng... dẫn... dẫn... dẫn,*” đến lượt Lucy cất lên một giọng the thé trong lúc đang nhảy tung tung trên giường tôi.

Email: Hộp thư đến (4)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 22 tháng 6

Tiêu đề: Một chàng ở Cape Town

Hết xảy chiều thứ Bảy. Ta có tin vuuuuuu
cho người nè. Ta đã gặp một chàng mà ta
tin chính là Người Đó của ta. Ta muốn gọi
điện "nấu cháo" với người quá. Ảnh đẹp
như thần Adonis vậy đó. Bọn ta đã đi ăn
cùng nhau và nói chuyện say mê.

H X

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 22 tháng 6

Tiêu đề: Bô Ba Bị

Người ở đâu vậy hả? Ta gọi điện và
Bô Ba Bị nói người qua nhà bạn ngủ
rồi. Sau đó Bô Ba Bị tra hỏi ta xem bố
mẹ ta có biết ta gọi cho người không.
Chắc hết dám gọi nữa quá. Chui ra
và email cho ta LJÈN nghe chưa. Cả
đooooooooooooooooooooong chuyện ta muốn
kể cho người nè.

Ha.

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 23 tháng 6

Tiêu đề: Báo động! Báo động! TJ Watts
mất tích.

Okela. Hông giỡn nữa nha. Người đang ở
đâu? Hả Hả Hả?

Hix.

Người gửi: paulwatts@worldnet.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 23 tháng 6

Tiêu đề: Nghỉ hè

Chào bé cưng. Hy vọng ở nhà vẫn bình
thường và Bố Ba Bị không "đi" em nhiều
quá!

Ở chỗ anh đã lắm. Anh vừa tập yoga trọn
một ngày với một đạo sĩ đến từ Kilburn,
chưa kể hai ngày tập thiền nữa!

Mấy người trong nhóm rất hay và làm việc
rất hợp ra. Cảnh thì đẹp như mơ.

Chuyện phiền duy nhất là chị Saskia bị
nhiễm bệnh li amíp.

Cố lên cố lên.

Paul.

Tái bút: Nhờ em nói với mẹ tới lãnh sự làm lại hộ chiếu cho anh được không? Hôm trước anh ngủ ngay trên bãi biển nên bị “nặng” mất! BB. À, nói mẹ rằng anh xin thêm một ít dầu bạc hà và bột cây bạch đầu ông để chữa tiêu chảy nhé.

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 23 tháng 6

Tiêu đề: Tối thứ Sáu

Chào H

Người có bồ thì tốt quá. Luke hả? Ta muốn chi tiết nữa. Chiều cao? Cân nặng? Hôn nhau chưa? Cấp độ mấy? Bao nhiêu điểm theo thang mười? v.v...

Tối thứ Sáu ta có một buổi đàn đúm rất vui với Nesta, Jzzie và Lucy. Anh trai của Nesta đẹp trai hết biết, nhưng Lucy xí phần rồi. Hình như vậy. Anh ta cũng thuộc loại “tay chân táy máy” mà Nesta nói là bệnh của hầu hết đám con trai ở đây.

Nhỏ đã đồng ý sẽ phụ trách chuyên mục “Làm đẹp” cho tờ tạp chí. Cả đám đã tới lục lọi tủ quần áo của ta nhưng chẳng tìm ra nổi thứ gì hay ho – ngạc nhiên chưa! Mẹ ta vừa mua cho một cái áo khùng khiếp, và Lucy khuyên ta nên nói thẳng. Ta làm vậy thật và mẹ đưa hóa đơn để ta tự do đi đổi cái khác. Cảm ơn Trời Phật. Sau khi lục lọi xong tủ quần áo của ta, cả đám ra vườn để phơi nắng, hehe. Bỏ ta đã đi tới câu lạc bộ để gọi là TÌM CHÚT YÊN ỔN (Bố Ba Bị bắt gặp bọn ta đang nhí nhố và la hét, phần còn lại thì nguơ hiểu rồi đó). Nesta leo lên cái vông ngoài vườn nằm đung đưa. Ngay khi nhìn thấy nhỏ, anh Scott lật đật chạy qua liền. Anh chàng cầm một bông hoa và nhảy qua hàng rào định gây ấn tượng với Nesta, nào ngờ làm nhỏ hết hồn và rớt cái dùng ra khỏi vông. Thế là con Mojo khoái chí cứ chồm lên người Nesta định chơi trò “lăn lê” với nhỏ. Đúng là tức cười hết biết. Anh Scott phát điên vì Nesta thật! Trông anh chàng lúc đó lóng ngóng thấy thương luôn. Ta hơi ghen tị mặc dù Nesta nói anh

Scott không phải kiểu nhỏ thích và nhỏ có bạn trai rồi. Ta chỉ mong có một anh chàng nào đó cũng phát điên vì ta như thế. Ta nghĩ mình là đứa duy nhất trong lớp chưa từng được ai hôn. Chắc ta chẳng bao giờ có bạn trai quá! Chắc ta không phải kiểu con trai thích.

TJ.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 23 tháng 6

Tiêu đề: Đừng vớ vẩn

TJ

Người đầu phải người duy nhất trong khối chín chưa từng được hôn. Ta biết là Joanne Richards và Mo Harrison cũng vậy.

Và trừ khi Mo chịu chữa chứng hôi miệng, nếu không thì chẳng bao giờ có ai chịu hôn nhỏ đầu.

Anh Luke. Cao ít nhất 1m8. Tóc vàng.

Thân hình như vận động viên. Hôn rồi.
Cấp độ 3.

À không, 4. Ôi chao, ảnh đúng là hết xẩy.
Cho điểm hôn hả? 9/10. Nhưng tập luyện
thêm chút nữa sẽ đạt điểm tối đa.

Ta nghĩ mấy nhỏ kia "làm đẹp" cho người là
đúng đó. Trước đây ta cứ nói hoài, người
rất dễ thương nhưng không biết tận dụng
gì cả. Ta cũng thích kiểu của Nesta, Jz
và Lucy, và vẫn nghĩ nếu không có người
làm bạn thì ta đã nhập hội với ba nhỏ đó
rồi.

BB nha.

Hannah. Nữ Hoàng Tình Ái Miền Nam
Phi.

@ h u ở n g 10

Yếu Diệu Thục Nữ? Quên đi!

Bọn tôi đang tập trung trong phòng ngủ của Nesta để “tân trang” cho tôi như đã dự định.

“Chắc không được đâu mà,” tôi bắt đầu cảm thấy ngại và cố nài nỉ ba đứa kia. “Phí công thôi. Mình là Xú Nữ đến từ Xú Nữ Quốc.”

“Yên tâm! Có công mài sắt có ngày nên kim,” Nesta vừa nói vừa lùa tay vào gãi gãi đầu tôi.

“Sau cơn mưa trời lại sáng,” đến lượt Lucy bình luận. Nhỏ đang quỳ dưới sàn và sơn lại móng chân cho tôi.

“Thôi cứ hy vọng vậy đi,” tôi thiếu não nói sau khi ngược lên nhìn mình trong gương. Đầu tóc rối bù và mặt trét một lớp nha đam khiến tôi trông chẳng khác một con ma, chưa kể trên cằm tôi đang treo lơ lửng một cục mụn to tướng sẵn sàng “phun trào” bất cứ lúc nào.

“Luôn đánh giá thấp mình, đó chính là điểm yếu của bồ đó TJ,” Izzie nói. “Bồ rất xinh nhưng bồ lại không muốn tin điều đó. Nhìn nè, tóc bồ rất đẹp nhưng lúc nào bồ cũng túm lại thành một bó, chân dài như người mẫu nhưng chẳng bao giờ chịu phô ra, thân hình hấp dẫn nhưng toàn bị tròng vô mấy bộ đồ tập thể thao, còn cặp môi gợi cảm đủ khiến đám người mẫu môi mỏng nhìn thấy phải phát thèm.”

Người ta đã vui lòng khen thì mình phải vui lòng nhận, tôi thầm nghĩ. “Hhmm. Bồ đúng là có khả năng nhìn ra cái đẹp ngay cả với người xấu như ma.”

Bọn tôi vừa hoàn tất “chuỗi ảnh” “Trước khi làm đẹp” vào sáng nay tại nhà Lucy. Anh Steve mới mua một chiếc máy ảnh và hằng hái xung

phong làm “phó nháy”. Thế là tôi mặc chiếc đầm “khủng khiếp” mẹ mua, với mái tóc đã được Izzie biến hóa thành hai cục nhô lên hai bên đầu, chân đã được Lucy “ưu ái” dán thêm một ít lông của hai con Ben và Jerry (chưa kể tôi còn tự dán thêm lên miệng để giả làm ria mép), và cộng thêm vài tư thế xấu xí do Nesta chỉ dạy, cuối cùng tôi đã trông lồi thối lếch thếch ngoài mong đợi.

Lucy còn chịu khó lục lọi tủ của mẹ nhỏ và lấy ra vài món trang sức khá “kinh dị” – một cặp bông tai lủng lẳng to đùng và một chiếc vòng cổ kiểu Ấn Độ.

“Nhưng mấy cái này đâu có hợp với chiếc đầm,” tôi nhăn nhó.

Ba đứa kia trừng mắt nhìn tôi.

“Vậy chứ mục đích của vụ này là gì *hả?*” Nesta hỏi.

Thế là khi Izzie, Lucy và Nesta xong xuôi, trông tôi đã chẳng khác nào giò khoai lang lông lá.

“Nhìn em ghê quá,” anh Steve “tán thưởng” khi thấy tôi bước xuống từ cầu thang.

“Ừ, giống Nữ Hoàng Nhếch Nhác từ Vương Quốc Rác Rến,” anh Lal cười phụ họa.

“Anh nghĩ nên chụp hình ở ngoài vườn bên cạnh thùng rác,” anh Steve đề nghị.

“*Hả, để em giống đồng phế liệu hơn nữa chắc?*”
Tôi hỏi.

Trông anh Steve có vẻ rất muốn tán đồng nhận xét đó của tôi. “Thật ra em không đến nỗi thế,” Steve khúc khích cười. “Chỉ vì cái đầm khiến em hơi nhếch nhác.”

“Nhưng lấy thùng rác làm nền sẽ có vẻ ngụ ý rằng em chẳng khác gì đồng rác rưởi,” tôi nói.

“Đúng, chính xác,” anh Steve gật đầu. “Bọn anh đang nghiên cứu đề tài này trong lớp làm phim, về tác động của cảnh nền đến cảm nhận và làm cách nào để gia tăng tác động đó lên người xem mà họ không hề nhận ra.”

“Hai người đang làm nhằm gì vậy?” Lucy cắt ngang và làm bộ ngáp dài, mặc dù tôi nghĩ những điều anh ấy nói khá thú vị.

Lúc anh Steve chụp hình còn buồn cười hơn nữa. Tôi phải mất cả buổi để làm những điệu bộ và vẻ mặt góm guốc nhất có thể nghĩ ra, kể cả biểu diễn thể hình và karate, trong khi ba nhỏ kia đứng ngoài cười nắc nẻ với vẻ mặt khoái chí hết biết.

Phần hai của “chương trình” không đơn giản và nhí nhánh như phần một nữa. Lần này Nesta, Lucy và Iz tỏ vẻ rất nghiêm túc, cứ như ba nhỏ đang mở cửa hàng thẩm mỹ thật sự.

Tôi được tẩy lông, mátxa mặt, được trét đủ thứ kem dưỡng ẩm và dưỡng da, được sửa móng tay lẫn móng chân, được uốn tóc, trang điểm, và cuối cùng được mặc một bộ cánh mới.

“Được rồi, giờ bồ có thể nhìn,” Nesta nói và gỡ chiếc áo ngủ đang che tấm gương trước mặt tôi.

Trên gương hiện ra một khuôn mặt như búp bê Barbie đang tròn xoe mắt nhìn. Tôi thấy mình mặc chiếc váy ngắn màu xanh nhạt của Nesta, mang đôi giày cao gót quai lụa của mẹ Nesta, một mái tóc xoăn xõa xuống vai, mặt được đánh phấn hồng và môi được thoa son bóng.

“Tối vũ hội đi Lọ Lem,” Nesta nói. “Dễ thương quá!”

“Ừ, xinh ghê. Bồ thích chứ?” Lucy hỏi.

Tôi cũng chẳng biết. Trông rất xinh, và đúng là chân mình dài thật! Nhưng liệu về yếu điệu nữ tính này có phải mình không nhỉ, tôi tự hỏi? Thật tình, tôi cũng chẳng biết thế nào mới *đúng* là tôi nữa!

“Bồ thấy sao, Izzie?”

“Các chàng hãy coi chừng,” nhỏ bắt đầu hát, “vì một công chúa vừa xuất hiện.”

Mẹ của Nesta chở bốn đứa tôi tới đường Hampstead High gặp anh Steve để chụp những bức ảnh còn lại cho phần “Sau khi làm đẹp”. Bọn tôi vừa xuống xe ở góc đường Heath và định đi đến chỗ hẹn thì bỗng nghe tiếng huýt sáo, rõ ràng là có ý chọc ghẹo. Tôi nhìn về phía đó và thấy anh Scott đang ngồi chung với một đám bạn bên ngoài quán cà phê Nero.

“TJ Watts! *Thánh thần ơi,*” anh Scott kêu lên và bước tới nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên, cuối cùng mắt anh chàng dừng lại ở chân tôi. “Em *đúng* là con gái thật rồi!”

“*Uhyuh,*” đó là “âm thanh” tôi vừa phát ra sau khi nhận thấy cả đám bạn của anh Scott cũng đang trở mắt nhìn mình. Tôi cảm thấy thật “hở hang” khi đứng đó trong chiếc váy ngắn ngắn dưới cặp mắt của bao người, và nhận sự quan tâm đặc biệt mà tôi chẳng rõ mình có thích hay không nữa. Ai cũng nhìn, còn tôi lại không biết phải trốn vào đâu. Thậm chí một gã trông phải

đến hơn bốn mươi tuổi đi ngang qua cũng quay lại nhìn trông tráo. Đáng đời, tôi nhủ thầm khi thấy gã ta tông vào một phụ nữ đang dắt chó đi dạo và vướng vào sợi dây ngã chổng gọng.

Scott nắm tay dắt tôi đến giới thiệu với đám bạn của anh ấy, trông anh chàng có vẻ rất thích thú. Thế rồi anh chàng lại quấn lấy Nesta và làm ra vẻ mình đã quen thân với nhỏ từ tám kiếp không bằng. Mặc dù Nesta nhanh chóng chặn đứng cơn hứng khởi của Scott bằng một câu cụt ngủn “Đừng có mơ” khiến đám bạn của anh chàng cười nhạo như điên, nhưng Scott chẳng hề tỏ vẻ mắc cỡ gì cả, thậm chí tôi tin anh chàng còn xem đó như một biểu hiện cổ vũ từ Nesta ấy chứ!

Ngay lúc đó Lucy nhìn thấy và vẫy anh Steve. Đến lúc trông thấy tôi, anh ấy cũng “ngân nga” thêm vài tiếng huýt sáo và bình luận: “Xem ra tụi em cũng có “tay nghề” đấy chứ!”

“Wow,” tôi nói với Izzie khi bọn tôi đi theo anh Steve, hay nói đúng hơn là ba nhỏ kia đi, còn tôi lão đảo bám theo. “Chỉ đơn giản vậy thôi hả? Trét một ít son, mang giày cao gót, phô chân ra là đủ khiến tụi con trai đều bán loạn?”

Izzie gật đầu. “Chưa hết đâu. Nếu bỏ chịu “phô” thêm một ít chỗ khác nữa... hmmm... Lúc đó đám con trai còn bắn loạn hơn nhiều.”

“Vụ đó với mình thì quên đi,” Lucy nói. “Phần trên của mình không được “đầy đặn” cho lắm.”

“Nên hai ông anh của Lucy mới chọc nhử là Trai Giả Gái đó,” Nesta tiết lộ.

“Ê, không phải ai cũng là Dolly Parton như cô đâu nha,” Lucy nhéo Nesta một phát làm nhỏ la oai oái.

Bọn tôi đến quán Nhà Trên Đồi tận cuối đường Heath. Anh Scott cùng đám bạn tò mò theo sau và chọn một bàn bên ngoài, trong khi chúng tôi vào trong và ngồi một cách tự nhiên theo yêu cầu của anh Steve để anh ấy có thể “tác nghiệp”. Lần này anh Steve không cần tôi tạo dáng nên tôi hoàn toàn thoải mái phóng khoáng cho anh ấy. Steve có vẻ trầm hơn và không bông đùa vui vẻ như sáng nay, thậm chí tôi có cảm giác anh ấy chẳng còn hứng thú và chỉ muốn làm nhanh cho xong chuyện.

“Sao anh lại chọn khu Hampstead để chụp?” Tôi thử bắt chuyện với Steve.

“Chỗ này mới, mà lại đẹp,” anh ấy nói rồi tiếp tục chúi mũi vào chiếc máy ảnh.

Sau khi chụp xong, Steve cũng không ở lại thêm chút nào và nói gì đó về việc phải làm bài tập rồi đi mất. Rõ ràng từ sáng đến giờ đã xảy ra chuyện khiến anh ấy không vui. Mình phải hỏi Lucy mới được.

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 24 tháng 6

Tiêu đề: Một TJ khác

Hannahlulu thương

Vụ “tân trang” hôm nay vui lắm. Anh Steve đã chụp hình, ta sẽ gửi cho người xem sau. Nesta đúng là đã biến ta thành “thực nữ” nhưng chẳng biết vậy có còn là ta không nữa. Cứ thấy khó chịu sao ấy. Giờ ta mới nhận ra từ trước đến nay ta vẫn cảm thấy an toàn và thoải mái vì chẳng mấy ai chú ý đến ta. Nhưng hôm nay xuống khu Hampstead mọi người nhìn ta quá chùng, con gái thì dè dặt, con trai thì quấy rối.

Còn anh Scott cứ tròn xoe mắt nhìn ta từ đầu đến chân. Ta chẳng biết mình có thích như thế không nữa. Nhân tiện kể luôn cho người: bọn ta tình cờ gặp Wendy Roberts. Lúc nhìn thấy ta nhỏ rất sững sốt và suýt chút nữa thì phun luôn vô ly nước đang uống. Thế rồi nhỏ nói ăn mặc như ta thì nên biến đi càng xa càng tốt. Ta chẳng biết phải phản ứng ra sao lúc đó nữa.

Gặp sau nhé

Thương

TJ

Email: Hộp thư đến (2)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 24 tháng 6

Tiêu đề: TJ mới của ta

Chào cung

Ta nghĩ thái độ của nhỏ Wendy kia chỉ có thể mô tả bằng hai chữ - ganh tị. Ôi Trời, ước gì ta ở đó để thấy người và thấy bản mặt của nhỏ. Ta nhớ Hampstead, nhớ Highgate, nhớ những ngày cặp kè ở đó quá!

Ta cá là người trông rất dễ thương. Đừng lo về chuyện “yếu điệu thực nữ”, sớm muộn gì người cũng sẽ tìm ra phong cách hợp với mình. Hôm nay chỉ mới là khởi đầu cho bộ phim “TJ – Nữ Hoàng Sexy Vùng Bắc London” thôi mà. Ta nhớ ông Khổng Tử có nói “mọi cuộc hành trình đều khởi nguồn từ bước đi đầu tiên,” tất nhiên theo ta hiểu là trừ phi người đi một bên hoặc đi lùi, ặc ặc. Cuối tuần này ta sẽ đến chơi nhà anh Luke, xem như một cách để khuấy khoả nỗi nhớ nước Anh thân yêu. Chúc người ăn no chóng lớn.

HanXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 24 tháng 6

Tiêu đề: Quên nữa – Steve????

Ê, là sao? Ta mới đọc lại email của người. Bộ người định giầu giếm ta hả?? Steve là ai? Chiều cao? Cân nặng? Mức độ hấp dẫn? v.v...
Trả lời ngay lập tức.
Hannah

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 24 tháng 6

Tiêu đề: Quên nữa – Steve????

Quỷ sứ. Ta kể cho người rồi mà, đó là anh lớn của Lucy. Mức độ hấp dẫn hả? Thuộc loại đẹp trai, nhưng không hấp dẫn cỡ anh Scott, người mà ta nghi ngờ là ta “cảm” mất rồi! Dù sao cuối cùng ảnh cũng nhận ra ta là con gái.

Với anh Steve thì khác – thuộc dạng dễ nói chuyện, và ta chưa từng bị “đơ lười” lúc gặp ảnh. Nói chung anh Steve là bạn tốt.
TJ

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 24 tháng 6

Tiêu đề: Quên nữa – Steve????

Dù sao cũng cứ thử hôn anh chàng này để luyện tập chút đỉnh đi!

HXXXX

Dắt con đi dạo

“Đừng vào rừng nhé con,” mẹ tôi nói khi thấy tôi chuẩn bị dắt Mojo đi dạo sau khi tan học. “Đi ngoài đường lớn thôi.”

“Để cho yên tâm con sẽ rủ anh Scott đi chung nữa mà.”

“Vây cũng được. Nhưng đừng về trễ quá vì con phải làm bài tập nữa.”

Tôi thật nóng lòng muốn gặp lại anh Scott vì tôi tin không phải mình đã tưởng tượng ra thái độ “ve vãn” anh ấy dành cho tôi hôm thứ Bảy vừa rồi. Có vẻ anh ấy thật sự “đỏ” với hình ảnh

mới của tôi, và thậm chí còn siết tay tôi, khiến những cảm giác lâng lâng dễ chịu lại tràn ngập trong lòng giống như giây phút anh ấy vuốt ve cổ tôi lần trước. Tôi cứ nghĩ mãi về cảm giác này và tưởng tượng sẽ ra sao khi lại nắm tay anh Scott, thậm chí hôn anh ấy. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi đã khiến tim tôi đập thình thịch và mặt đỏ bừng.

Tôi cẩn thận chải tóc và thoa lên môi một ít son rồi dắt Mojo sang nhà anh Scott.

Mẹ anh ấy ra mở cửa.

“Anh Scott có nhà không cô?” Tôi hỏi và cố hết sức để cô ấy không nhận ra tôi đang run, dù tôi đã từng đến đây cả ngàn lần.

Cô Harris gọi lên lầu và vài phút sau anh Scott thò đầu ra cầu thang. “Chào T.J.”

“Chào anh. Ờ... em đang dẫn Mojo đi dạo. Anh đi chung không?”

Anh Scott lắc đầu. “Anh đang coi “Gia đình Simpsons”.”

“Vây hả. Thôi để lần khác cũng được,” tôi nói và thậm mong vừa rồi vẻ thất vọng của mình không hiện ra quá rõ. Thậm chí anh ấy chẳng thềm bước xuống để chào tôi.

Trong lúc đi dạo cùng Mojo tôi cứ tự hỏi phải chăng mình đã nhầm lẫn. Liệu có đúng là anh ấy nắm tay tôi? Siết tay tôi? Chẳng nhớ nữa! Có lẽ tôi đã tưởng tượng nhiều quá. Có lẽ anh ấy không hề thích dáng vẻ mới của tôi? Nhưng lúc đó anh ấy tỏ ra vậy mà! Ôi Trời, chẳng hiểu nữa!

Tôi quyết định ngắm nghía mấy cửa hàng bên đường với hy vọng tìm thấy một kiểu ăn mặc phù hợp với mình. Dù chưa biết chắc mình muốn trông ra sao nhưng có một điều chắc chắn là tôi chẳng thích xỏ lại đôi giày cao gót hôm trước chút nào. Đau muốn chết! Trông có vẻ sành điệu, nhưng bảo đảm tôi không hề có hứng thú với phương châm “muốn đẹp phải chịu đau”!

“Rốt cuộc mình là ai nhỉ?” Câu hỏi mang tâm “triết học” đó cứ lờn vờn trong đầu tôi.

Là Noola – người ngoài hành tinh?

Là Bà Cô Hách Dịch – kẻ thích lên lớp đám con trai?

Là Vô Dịch Vật Tay vùng Bắc London?

Là Nữ Sinh Ngoan Ngoãn luôn làm bài về nhà?

Là Chị-Gái-Biết-Tuốt?

Hay là Búp-Bê-Bằng-Bông?

Hoặc thậm chí là một mớ hỗn độn của tất cả những nhân vật đó?

“Mày nghĩ sao hả Mojo?” Tôi hỏi sau một hồi “trăm tư mặc tưởng” nhưng vẫn chẳng “sáng” ra được thêm điều gì.

“A ha,” một giọng nói cất lên từ phía sau tôi. “Lắm bằm một mình, biểu hiện đầu tiên của bệnh mất trí.”

Tôi quay lại và thấy anh Steve đang dắt hai con Ben và Jerry.

“Em đang nói chuyện với Mojo mà,” tôi nói. “Nhưng biết đâu anh nhận xét đúng cũng nên, vì em nghĩ mình sắp loạn óc thật rồi.”

Anh Steve phì cười. “Em định tới rừng Highgate hả?”

“Không. Con Mojo chắc khoái lắm nhưng mẹ em không cho đi một mình.”

“Hhmm... Bọn anh đi cũng lâu rồi,” anh Steve nói và nhìn đồng hồ, “nhưng bảo đảm hai tên này chưa muốn về đâu. Để anh hộ tống em.”

Khi cả nhóm đã vào rừng, anh Steve và tôi thả

cho ba chú chó tự do. Chúng hồ hởi chạy tung tăng đùa giỡn như điên trong khi hai chúng tôi ngồi trò chuyện chẳng khác gì hai người bạn thân thiết. Nghĩ cũng lạ! Lúc này anh ấy như bạn tâm giao của tôi, còn anh Scott khiến tôi “loạn óc”; trong khi chỉ mới một tuần trước tôi thân với anh Scott hơn ai hết, còn anh Steve vẫn là người xa lạ.

“Ờ... em với anh chàng đó là thế nào?” Steve hỏi.

“Anh chàng nào?”

“Người tụi mình gặp ở quán Nero hôm trước. Có vẻ em thích anh ta lắm đúng không?”

“Trời ơi, chuyện đó rõ đến vậy hả?” Tôi sửng sốt khi bị bắt trúng “tim đen”. “Mong là anh không nhận ra.”

“Anh nghĩ không đâu. Anh chàng bận để ý Nesta rồi.”

Tim tôi như thắt lại. Phải rồi! Rõ ràng Nesta mới là người anh ấy thích, và anh ấy chỉ tỏ vẻ quan tâm tôi để dễ làm quen với Nesta hơn mà thôi.

“Em biết,” tôi nói. “Anh ở kế bên nhà em và tụi em chơi thân từ lâu lắm rồi. Chỉ có điều gần đây mọi chuyện lại thay đổi... Bỗng nhiên em... ờ...”

hay nghĩ đến ảnh. Em không hiểu sao nữa... kỳ lắm! Em cũng không biết ảnh nghĩ gì nhưng chắc ảnh chỉ coi em như một người để nói chuyện lúc cần thôi. Hhmm... em chẳng biết nữa...”

“Chỉ có tên nào điên mới không thích em,” anh Steve nói. “Để anh cho em biết bí mật lớn nhất của con trai...”

Tôi nín thở để chuẩn bị nghe “bí mật thế kỷ” do anh ấy tiết lộ.

“Thật ra con trai giống y con gái ở chỗ cũng mắc cỡ và xấu hổ mỗi khi nói hay làm gì đó không phù hợp.”

“Thật sao?”

“Bề ngoài con trai tỏ ra tự tin nhưng bên trong có thể đang bắn loạn chẳng kém gì em đâu. Ai chẳng sợ bị từ chối và bị “quê độ” chứ.”

“Nhưng em không nghĩ là anh ấy thích...”

“Làm sao em biết ai đó thích hay không? Đôi khi một anh chàng tỏ ra thờ ơ không phải vì anh ta không thích mà chỉ vì sợ bị cự tuyệt thôi. Phần lớn người chủ động “bật đèn xanh” là các cô gái mà.”

Em chủ động? Vụ này nghe tức cười quá. Nhưng còn chuyện con trai cũng lo lắng và xấu hổ nghe rất có lý, chỉ có điều tôi chưa từng nghĩ đến thôi. Đương nhiên con trai cũng phải biết những cảm xúc đó chứ!

“Chẳng hạn em cứ nghĩ rằng anh chàng đó không quan tâm nhưng sự thật là anh ta ngại quá nên không dám thổ lộ thôi,” anh Steve nói tiếp. “Đôi khi anh cũng vậy... nếu anh đang thích ai đó.”

Liệu có phải anh Scott đang như thế không nhỉ, tôi nhủ thầm, tỏ ra thờ ơ vì ngại tôi từ chối thích anh ấy? Không thể nào! Hay có thể? Rồi rắm quá!

“Sự thật là...” anh Steve nói.

“Bình thường làm sao hai người biết là họ thích nhau?” Tôi cắt ngang. “Có lẽ em cần một người khiến mọi chuyện *thật* rõ ràng với em.”

“Bằng cách nào?”

“Em đâu biết. Thiệp nè. Quà nè. Hay đăng lên báo tường? Hoặc leo lên mái nhà và la to TÔI THÍCH TJ WATTS.”

Anh Steve bật cười. “Anh bảo đảm có cả tá con trai thích em, tại em không biết thôi.”

“Thật hả?”

“Thì em thấy “hiệu ứng” em gây ra hôm trước rồi đó.”

“Ừ. Nhưng em lại không nghĩ kiểu “yếu điệu thực nữ” như vậy phù hợp với em.”

Anh Steve gật đầu. “Đúng rồi. Cho anh nói thẳng nha – anh nghĩ Nesta nhân bản em thành Nesta thứ hai thì có! Dáng vẻ đó chỉ phù hợp với Nesta thôi, trong khi em có phong cách của Buffy nhiều hơn là Barbie.”

“Thật hả?” Nghe rất hay, tôi nghĩ thầm. Mình phải để ý xem chị Buffy ăn mặc ra sao mới được.

“Vụ tạp chí sao rồi?”

“Cũng tạm được. Nhưng ở trường em có nhiều đối thủ cạnh tranh quá, chưa kể vài đứa trong số đó quỷ sứ lắm. Như người tui mình gặp ở Hampstead hôm trước ấy, nhỏ đó ghét cay ghét đắng em.” Rồi tôi kể luôn cho anh Steve nghe chuyện “Hoa Hậu Chó” mà Wendy đã nghĩ ra để bêu xấu tôi.

“Wendy Roberts?” Anh ấy vỗ vỗ lên trán. “Anh đã nói là anh *biết* nhỏ này mà. Giờ nghe tên anh mới nhớ ra... Một đứa bạn của anh từng cặp bồ

với nhỏ này.” Và anh Steve tủm tỉm cười. “Để anh cho em biết một điểm yếu của nàng ta.”

“Là gì vậy?”

“Không có răng cửa.”

“Sao anh biết?”

“Lúc hôn, bạn anh phát hiện ra một chiếc răng bị lung lay. Hóa ra cô nàng đang chờ cấy răng mới, nhưng nha sĩ chưa cho vì phải đợi thêm một thời gian nữa mới đủ tuổi làm. Hiện giờ cô nàng phải mang răng giả. Chắc lúc trước nhỏ Wendy này bị té xe nên mới gãy mất hai cái răng cửa. Em có thể đưa thêm một trang về răng cỏ vô tờ tạp chí và lấy hình của nhỏ làm ví dụ.”

Tôi không nhịn được cười khi nghĩ đến chuyện đó. “Em sẽ kèm theo dòng chú thích – Giáng Sinh cháu chỉ muốn có răng.”

“Hoặc thay vì viết – mất nai và răng khểnh, em có thể thay bằng – mất nai và răng... lủng.”

Cứ thế, bọn tôi say sưa nói chuyện về tờ tạp chí của trường và anh Steve còn đề nghị sẽ phụ trách chuyên mục chụp ảnh cho tôi.

Lúc tôi sực nhớ ra và nhìn đồng hồ thì đã gần tám giờ.

“Ôi Trời ơi, phải về thôi,” tôi hoảng hồn. “Chắc mẹ giết em quá.”

Chúng tôi lật đật tập hợp lũ chó lại rồi cùng nhau ra về.

“Chào em,” anh Steve nói khi cả hai đã đến cổng nhà tôi.

“Chào anh.”

“À... Ờ...,” mới đi vài bước anh ấy quay lại gọi theo tôi, “Em có... Hôm nào anh rủ em chơi tennis được không?”

“Được chứ, với điều kiện anh phải chuẩn bị tinh thần bị đập tơi tả đi là vừa,” tôi đáp. Trò chuyện với anh ấy rất thú vị, và tôi thật sự tin rằng cả hai sẽ nhanh chóng trở thành bạn thân một ngày không xa.

Email: Hộp thư đi (2)

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: paulwatts@worldnet.com

Ngày: 25 tháng 6

Tiêu đề: Tiêu chảy

Đại ca yêu quý

Chia buồn vì chị Saskia bị bệnh. Em đã nói mẹ đi làm lại hộp chiếu và gửi thêm đồ cho anh rồi. Không kể với bố đâu. Bảo trọng nhé.

Thương nhiều

TJ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Người gửi: goody2shoes@psnet.co.uk

Người nhận: nestahotbabe@retro.co.uk

Ngày: 27 tháng 6

Tiêu đề: Xem phim

Bồ có thích coi bộ phim mới ra của Julia Roberts chiếu thứ Sáu này không? Ở rạp Hollywood Bowl. Lucy và Jzzie đồng ý đi rồi. Bồ ráng sắp xếp nhé.

TJ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: nestahotbabe@retro.co.uk

Người nhận: goody2shoes@psnet.co.uk

Ngày: 27 tháng 6

Tiêu đề: Xem phim

Được đó! Mình sẽ đi.

@ h u ở n g 12

Giống Buffy hơn Barbie

Việc cần làm ngay:

1. Xem mấy đĩa DVD phim Buffy và để ý xem chị ấy mặc gì
2. Trả lại cái đầm “kính dị” và đổi món gì đó giống “dũng sĩ diệt ma” hơn
3. Mặc bộ cánh mới đi xem phim

“TJ, nhìn bồ dễ thương quá,” Izzie là người đầu tiên tán thưởng dáng vẻ mới của tôi khi cả đám gặp nhau ở rạp Hollywood Bowl vào thứ Sáu.

“Bồ để tóc xõa đúng là đẹp hơn nhiều, còn cái quần thụng này rất hợp với bồ.”

Lucy nhìn tôi từ trên xuống dưới và gật đầu tán thưởng. “Ừ, may là bồ không “hủy hoại” nỗ lực của tui mình hôm trước bằng cách trông vô người cái áo len lũng bùng nữa. Cái áo cụt tay này rất dễ coi.”

“Ừ, nhìn nóng ran cả người,” Nesta phụ họa.

Bọn tôi đi xuyên qua bãi đậu xe để vào rạp dưới ánh mắt “ngưỡng mộ” của các anh chàng, và điều thú vị là lần này Nesta không phải người duy nhất nhận được những ánh mắt đó.

Vào đến sảnh, Izzie và Lucy đi mua vé trong khi tôi và Nesta lên lầu xếp hàng mua đồ ăn vặt. Ngay lúc đó tôi chợt nhận ra anh Scott đang đứng một mình ở đầu cầu thang và liên tục nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn xuống sảnh như đang sốt ruột chờ ai đó.

Hai đứa tôi mua mấy túi bắp rang xong vẫn thấy Scott đứng chờ một mình. Thế là bọn tôi tìm Lucy và Izzie rồi đi thẳng tới chỗ anh ấy.

“Bị leo cây hả?” Nesta hỏi luôn.

“Nesta!” Lucy nhéo vào tay nhỏ một phát.

“Hả?” Nesta hỏi. “Sao?”

Mặt mày anh Scott lập tức tươi rói. “Thật ra anh đang chờ em đó.”

“Tuởng bỏ,” Nesta hếch mặt lên và nói.

Anh Scott quay nhìn xuống sảnh một lần nữa rồi khoác tay Nesta. “Có vẻ bạn anh gặp trục trặc gì rồi, cho nên bây giờ vinh dự đi chung với anh được chuyển sang cho em.”

“Bạn hay *bồ* gặp trục trặc?” Nesta hỏi. “Thừa nhận đi. Anh bị *bồ* cho leo cây.”

Lucy lại nhéo Nesta. “Tha lỗi cho nhỏ bạn *dữ tợn* của em nha,” nhỏ nói. “Bình thường ban đêm tụi em không thả cho nhỏ ra ngoài đâu.”

Anh Scott nhe răng cười. “Em đi chung nha?” Anh chàng hỏi Nesta trước khi quay sang bọn tôi. “Xin lỗi tụi em, tại chỉ đủ “xiên” để mua có hai vé.”

Nesta nhắc tay anh chàng ra và đến đứng cùng bọn tôi. “Thật ra em có chương trình riêng rồi, cùng với những người “đúng mục” hơn. Đi, mấy *bồ*. Mình phải vô toilet một lát.”

Trông Scott có vẻ sững sốt khi nhìn bọn tôi “phũ phàng” quay lưng bỏ đi. Tôi thật sự cảm

thấy tội nghiệp cho anh ấy, hơn nữa tôi quá hiểu Scott để biết rằng anh ấy đang phải cố hết sức mới tỏ ra bình tĩnh được như thế. Tất cả những gì anh Steve nói hôm qua lập tức ủa về trong đầu tôi – rằng con trai cũng xấu hổ và khổ sở chẳng kém gì con gái khi bị cự tuyệt dù họ vẫn cố gắng không biểu hiện ra. Tình cảnh anh Scott lúc này còn tệ hơn nữa khi người anh ấy hẹn thì không đến, còn Nesta lại làm anh ấy “quê độ” trước mặt bọn tôi.

“Mình sẽ đi hỏi xem anh Scott có muốn mình xem phim chung với ảnh không,” tôi quyết định và nói với ba nhỏ kia.

“*Thôi,*” Izzie, Lucy và Nesta cùng đồng thanh.

“Sao vậy? Chắc ảnh đang buồn lắm.”

“Ai? Scott hả? Còn lâu,” Nesta nói. “Rõ ràng anh ta luôn tưởng mình là ông Trời con. Cứ cho anh ta biết thân biết phận một lần.”

“Không phải đâu, thật ra ảnh dễ thương lắm,” tôi nói. “Chỉ là ảnh muốn gây ấn tượng thôi.”

“Hhmm,” Lucy thở dài. “Đúng là ai yêu cũng thành quáng gà hết.”

“Nếu bồ thích anh ta thì cũng đừng tỏ vẻ dễ

dãi quá,” đến lượt Izzie. “Bồ phải tỏ vẻ cao giá một chút chứ, tụi con trai thích theo đuổi hơn.”

“Nhưng mình thấy tội cho ảnh quá,” tôi nói.
“Thôi cứ để mình đi hỏi ảnh đã.”

“Sao một người đầy chất xám như bồ lại trở nên ngớ ngẩn vậy nhỉ?” Nesta hỏi, còn Lucy thì thở hắt ra với vẻ bực mình.

“Mấy bồ nghĩ sao cũng được, nhưng mình quen anh ấy lâu hơn mấy bồ, nên đây là chuyện mình phải làm.”

Nói xong tôi bước ra ngoài và vẫn kịp nghe Lucy trách cứ Nesta vì tội thiếu tế nhị.

“Ừ, cũng được,” anh Scott nói sau khi nghe tôi đề nghị đi chung với anh ấy. “Nhưng anh không xem cùng phim với mấy đứa bạn của em đâu.”

“Nhưng Izzie mua vé cho em rồi.”

“Anh nhất quyết không ngồi chung với đồ đồng tính.”

“Đồng tính?”

“Nhỏ Nesta đó.”

Tôi phì cười. Rõ ràng anh chàng đang dối đây, tôi nghĩ thầm nhưng không nói ra. Chắc anh ấy

giận vì Nesta dám “hạ nhục” mình trước tất cả chúng tôi.

Có năm bộ phim khác chiếu cùng giờ và tôi để Scott chọn một bộ phim viễn tưởng.

“Cũng được, em chẳng ghét bỏ gì thể loại này đâu,” tôi nói. “Thật sự anh không muốn xem bộ phim hài mới của Julia Roberts hả? Em nghe nói vui lắm, với lại tụi mình có thể ngồi ở khu khác được mà.”

“Quên đi. Xem phim này hoặc nếu không thì anh về.”

Cuối cùng tôi nhượng bộ. Dù sao tôi cũng chẳng thấy phiền vì điều tôi muốn chính là được đi chơi riêng với anh ấy để xem “triển vọng” ra sao.

Anh Scott xem ra rất khoái bộ phim, còn tôi lại chẳng thể nào tập trung nổi. Mặc cho những cảnh bắn nhau hoành tráng, mặc cho quái vật hành tinh liên tục nhảy ra nhảy vô, trong đầu tôi chỉ toàn những ý nghĩ về sự gần gũi của bọn tôi ngay lúc ấy. Có vài lần tay chân hai đứa tình cờ chạm nhau và tôi những mong Scott sẽ nắm tay tôi, nhưng anh chàng chỉ say sưa ngấu nghiến bắp rang mà chẳng thêm để ý gì khác nữa.

Có lẽ đời thật không giống trong phim, tôi thâm nghĩ. Có lẽ trong đời thật, mỗi tình lãng mạn chẳng có những buổi ngắm hoàng hôn và những nụ hôn êm dịu, thay vào đó là ngồi trong bóng tối và thắc mắc liệu chàng của mình có đang “nghĩ ngợi” và sẽ “hành động” như mình đang chờ đợi không. Có lẽ lãng mạn hoàn toàn là mơ mộng. Mấy ngày qua tôi đúng là như thế, và tối nào cũng nằm tưởng tượng nụ hôn đầu với anh Scott sẽ ra sao. Đầu tiên anh ấy sẽ vén tóc tôi, nhìn thật sâu vào mắt tôi, rồi dịu dàng đặt môi mình lên môi tôi...

Một tiếng “phiiii” vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Anh Scott vừa đánh rắm!!

“Úi,” anh chàng nhe răng cười. “Hơi bấp rang đó em ạ.”

*
* *

Sau khi xem xong phim, bọn tôi quay lại sảnh và tình cờ nhìn thấy vài người trong số bạn bè của anh Scott hôm trước ở khu Hampstead.

Một trong số đó bước lại. “Em là cô bé chụp hình hôm trước đúng không?” Anh ta hỏi.

Tôi mỉm cười gật đầu.

“Trông em xinh quá!”

“Cảm ơn anh.”

Bỗng nhiên anh Scott cầm tay tôi.

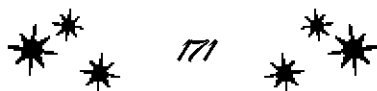
“Ê, giới thiệu đây là TJ,” anh ấy nói với cả nhóm bạn rồi quàng tay qua người tôi. “Tụi này mới coi phim *Quái vật không gian* xong, cũng không thưởng thức được gì nhiều, mấy bồ cũng hiểu mà...” anh Scott cười và nháy mắt với nhóm bạn.

Bọn họ cùng nháy mắt đáp lại ra vẻ hiểu chuyện.

“Thôi, phải đi đây,” anh Scott nói tiếp và nhìn tôi với vẻ âu yếm. “Vẫn còn sớm mà.”

“Ừ, chúc vui vẻ.”

Vụ này là sao? Rốt cuộc anh ấy đã thích tôi và lâu nay, như anh Steve nói, anh ấy chỉ giả bộ làm ra vẻ thờ ơ? Hay đây là màn kịch cợt để khiến bạn bè của anh ấy nghĩ bọn tôi đang hẹn hò? Anh Scott vẫn nắm tay tôi khi hai đứa xuống cầu thang và kể cả khi ra khỏi sảnh, nhưng tôi không còn cảm giác lâng lâng như cái ngày ở Hampstead nữa. Thay vào đó, tôi lại thấy bối rối. Tuy nhiên tôi vẫn không muốn rút tay ra vì nhớ lại điều anh ấy vừa nói – vẫn còn sớm. Biết đâu mọi chuyện sẽ tốt lên!

Khi đã ra đến ngoài, tôi đề nghị hai đứa đi uống cappuccino.

“Hết tiền mất rồi,” anh Scott nói.

“Không sao. Em mời mà.”

Anh ấy nhún vai. “Vây được. Ăn xúc xích nữa nha?”

“Ok,” tôi nói.

“Thêm khoai tây nữa.”

“Ok luôn.”

Và nửa tiếng tiếp theo, Scott nói, tôi nghe.

Anh chàng nói.

Và nói.

Tôi vẫn nghe.

Tôi cực kỳ muốn kể cho Scott nghe về những gì xảy ra với tôi mấy tuần qua – những email của Hannah, của anh Paul; tờ tạp chí của trường; những người bạn mới của tôi... Bao nhiêu là chuyện, nhưng tôi không thốt ra được lời nào. Anh chàng nói, tôi nghe. Chuyện đó vẫn luôn xảy ra từ hồi tôi biết Scott, chỉ có điều tôi chưa từng thấy phiền lòng. Trong khi cố làm ra vẻ hứng thú nghe anh chàng thao thao bất tuyệt, tôi nghĩ

ngay cả Mojo còn biết quan tâm đến những gì tôi nói hơn Scott. Mà Mojo đã phải là người đầu!

“Rồi, với anh vậy là xong. Em thì sao?” Cuối cùng anh ta cũng chịu dừng lại để thở. “Em nghĩ sao về anh?” Nói xong Scott bật cười khoái trá, cứ như đó là câu đùa hay nhất thời đại không bằng.

Tôi không thể không nghĩ về Steve và cảm giác dễ chịu khi ở bên anh ấy. Hai chúng tôi đã nói không ngừng hôm đi dạo cùng nhau, nhưng với tư thế hoàn toàn bình đẳng. Tôi nói, anh ấy nghe. Anh ấy nói, tôi nghe. Và Steve luôn tỏ vẻ tôn trọng những ý kiến của tôi.

Tôi chăm chú nhìn Scott. Rõ ràng anh ta rất đẹp trai, với mái tóc xoăn thật nghệ sĩ và đôi mắt nâu thăm thẳm. Có điều ngay khi nhìn lại vẻ đẹp trai ấy tôi chợt nghĩ – Scott Harris, giờ tôi mới nhận ra anh thật chán *ngaaaaaaaắt!* Sao bây giờ tôi mới nhận ra nhỉ?

Bỗng nhiên tôi mong về nhà hơn lúc nào hết, để nói chuyện với Mojo, email cho Hannah, và biết đâu có thể nói chuyện được với anh Steve. Tôi sẽ gọi điện hỏi xem bài báo về nghệ thuật chụp ảnh anh ấy hứa viết cho tạp chí của tôi đã xong chưa.

Tôi và Scott cùng đón xe buýt về nhà. Lúc hai đứa đã đến cổng, bỗng nhiên anh ta nhìn ngược, nhìn xuôi, rồi lại nhìn lên cửa sổ nhà tôi. Ngay khi tôi vừa định bước vào trong, anh ta lập tức đẩy tôi đến sát tường và tôi chỉ kịp nhận ra mình đang bị... hôn một giây sau đó.

Nụ hôn đầu đời.

Ugh. Agh. Tôi kêu thảm khi miệng anh ta “va” vào miệng tôi. Grr, lại còn mùi xúc xích nữa chứ. Ghê quá! Một nụ hôn ướt át và nhầy nhụa, chẳng giống những gì tôi tưởng tượng chút nào!

Lát sau Scott buông tôi ra với vẻ mặt rất thỏa mãn. “Gặp lại em sau hen,” anh ta nói và quay lưng bước vào nhà.

“Nếu tôi thấy anh trước thì đừng hòng,” tôi nghĩ thảm và bực bội đưa tay lên chùi miệng.

*
* *

Mấy tiếng sau đó, khi tôi đang ngồi phác thảo cho tờ tạp chí thì điện thoại reo.

“TJ, Nesta nè.”

“Chào bồ...”

“Có chuyện này mình muốn nói liền với bồ,”

Nesta cắt ngang, “mong là bồ không giận. Anh chàng Scott đó... anh ta không hợp với bồ đâu. Đừng hỏi mình tại sao, mình biết vậy thôi. Anh ta cũng như nhiều gã khác, đẹp trai nhưng chỉ biết nghĩ đến bản thân. Bồ xứng đáng với người khác tốt hơn. Bồ đừng để bị biến thành thảm chùi chân nha. Tin mình đi, bồ tự ti quá thôi, nhưng rồi sẽ có người hợp với bồ xuất hiện. Một người thật sự thích bồ. Bồ rất dễ thương, lại thông minh. Mình đã nói đó là sự kết hợp chết người rồi mà... Mình biết bồ thích Scott và chắc bồ lại sắp ghét mình, không thêm nói chuyện với mình... nhưng là bạn của bồ, mình thấy phải nói cho bồ biết. Tj ơi... bồ còn ở đó không? Bồ giận mình rồi sao? Nói gì đi mà. Hic hic... Lucy không cho mình gọi điện nhưng Izzie thì lại nói gọi đi. Tj ơi, Tj à...?”

Tôi không thốt ra được tiếng nào vì còn đang bật cười đến thất ruột và phải che ống nghe lại để Nesta không nhận ra.

“Nesta à, mình đồng ý với bồ.”

“Bồ...*Hả?*”

“Bồ nói đúng. Scott Harris, đẹp trai nhưng tẻ nhạt. Nhạt như nước ốc. Chưa kể... anh ta hôn cực tệ.”

“Anh ta hôn bồ!” Nesta la lên. “*Trời đất ơi. Kể nghe coi.*”

Thế là hai đứa dành cả nửa tiếng “tám” về hôn và Nesta kể cho tôi nghe vài kỷ niệm “thương đau” của nhỏ.

“Thật ra không phải lúc nào cũng tệ vậy đâu,” cuối cùng nhỏ nói.

“Phuuù, vậy tức là vẫn còn hy vọng.”

“Yên tâm... Có thể giống như bồ tưởng tượng hoặc thậm chí còn tốt hơn.”

Khi nói chuyện xong với Nesta, tôi thật sự thấy rất vui. Tối hôm ấy, hình ảnh một anh chàng khác đã bắt đầu thay thế Scott trong giấc mơ của tôi.

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrains@psnet.co.uk

Người nhận: nestahotbabe@retro.co.uk

Ngày: 29 tháng 6

Tiêu đề: Địa chỉ mail mới

Mình mới đổi địa chỉ mail. Bỏ thấy sao hả?

TJ

Email: Hộp thư đến (2)

Người gửi: nestahotbabe@retro.co.uk

Người nhận: babewithbrains@psnet.co.uk

Ngày: 29 tháng 6

Tiêu đề: Địa chỉ mail mới

Nghe rất sexy!

Hẹn gặp bồ tối mai ở nhà Lucy để gút bản thảo tạp chí nha.

Nesta

Người gửi: paulwatts@worldnet.com

Người nhận: babewithbrains@psnet.co.uk

Ngày: 29 tháng 6

Tiêu đề: Kỳ nghỉ

Chào TJ

Kỳ nghỉ không như anh mong đợi. Gió thổi muốn sập khu nhà nghỉ, mưa xối xả ngày đêm nên không ngủ trên bãi biển được nữa. Anh phải chen vô lều với bốn người khác và bị rận cắn sau khi dùng túi ngủ đi mượn (túi của anh bị nãng mất rồi). Chuyện tệ hại nhất là Saskia bỏ anh để đi theo gã đạo sĩ ở Kilburn rồi. Anh cũng đang bị tiêu chảy và lãnh vài vết muỗi đốt to như trái banh tennis.

Hy vọng ở chỗ em mọi chuyện đều tốt.

Thương nhiều

Paul

Tái bút: Nhờ em nói bố gửi thuốc men thật mạnh cho anh nhé. Mọi thứ và thứ gì cũng được!

Nhà này điên hết rồi!

Đến chiều hôm sau, có vẻ tôi đã mời cả nửa khu Bắc London làm biên tập viên cho tờ tạp chí của mình.

Ở nhà, tôi “bắt” cả ba lần mẹ tôi mỗi người phải viết một bài.

“Tụi con sẽ phát hành tờ tạp chí vào đầu hè,” tôi nói với ba, “ba viết giúp con vài hướng dẫn dành cho việc chuẩn bị đi du lịch nước ngoài nhé, với tư cách là một bác sĩ. Ba nhớ tập trung vào trọng tâm nha. Kiểu như một túi y tế cất gọn được trong vali, dụng cụ chống nắng, thuốc chống muỗi, thuốc tiêu chảy, v.v...”

“Được thôi,” ba tôi mỉm cười. Có vẻ ba tôi rất thích thú khi được tôi nhờ vả chuyện này.

Mẹ được tôi “phân công” viết một bài về cách giảm căng thẳng trong các kỳ thi.

“Muời mẹo vặt nha mẹ, càng dễ hiểu càng tốt,” tôi nói.

Ở nhà Nesta, anh Tony đang cầm cùi vẽ truyện tranh cho một cuộc thi, trong đó các độc giả được mời gửi lời thoại và chú thích để dự thi. Truyện hay nhất sẽ được chọn đăng trong số báo kế tiếp, *nếu có!*

Ở nhà Lucy, anh Steve và tôi cùng làm việc trên chiếc máy tính trong phòng anh ấy. Ngoài phòng khách, Lucy và Nesta đang tập trung để hoàn thành các phần về thời trang và làm đẹp. Trong phòng của Lucy, Izzie đang tập hợp thông tin và viết trang tử vi cho các cung hoàng đạo vào tháng tới.

Mẹ của Lucy liên tục châm thêm nước bạc hà pha nhân sâm cho bọn tôi, chưa kể một món có vẻ “nhầy nhụa” tên là Guryana. “Món này giúp mình tỉnh người,” cô ấy giải thích.

Còn ba của Lucy ngồi trong bếp và đánh đàn

ghita cho cả đám nghe. “Một chút âm nhạc để kích thích làm việc nhé,” chú ấy nói khi thấy tôi bước xuống nhà. Tôi chẳng biết bài Anh Nào Khác Gì Chú Chó Săn có tác dụng thế nào với bọn tôi, nhưng với hai con Ben và Jerry thì rất rõ khi chúng hết tru lại đến sủa như để phụ họa theo.

“Nhà này điên hết rồi,” anh Lal nhìn một vòng và nhăn nhó. “Con phải đi tìm một chỗ bình thường hơn, chỗ nào đó yên tĩnh để tập trung!”

“Tới nhà em đi,” tôi nói. “Yên tĩnh như nhà xác luôn.”

Người ta thường không hài lòng về hoàn cảnh của mình, tôi thầm nghĩ khi nhìn anh ấy bực bội bước ra cửa. Bảo đảm ba mẹ tôi sẽ đồng ý với anh Lal nếu họ ở đây lúc này, mặc dù tôi lại khoái không khí vui nhộn như thế.

“Em có sao không TJ?” Anh Steve hỏi khi thấy tôi quay lại phòng. “Hôm nay em có vẻ ít nói.”

“Yuh, yunewee,” miệng tôi lảm nhảm.

Hai mươi bốn tiếng vừa qua đã xảy ra bao nhiêu là chuyện, mặc dù chúng diễn ra chủ yếu trong đầu tôi. Tôi nhận ra Scott là kẻ chuyên lợi dụng, và kèm theo đó là một nỗi căn rút lương tâm sâu

sắc khi thấy mình cũng đối xử với anh Steve như Scott làm với tôi.

Lúc này ngồi cạnh Steve bên chiếc máy tính và cảm nhận hơi ấm từ tay anh ấy mỗi khi tay chúng tôi chạm nhau, niềm cảm xúc lâng lâng khi trước lại xuất hiện. Sao tôi chưa từng nhận ra anh ấy cũng có một đôi mắt nâu rất đẹp nhỉ? Từ đó ánh lên một vẻ ân cần và trù mến biết bao.

Nhưng giờ tất cả đã quá trễ! Nếu tôi thổ lộ những suy nghĩ của mình, Steve sẽ cho rằng tôi là một kẻ nông cạn, một kẻ thích đùa giỡn với tình cảm. Mới tuần trước còn nói yêu Scott, tuần này đã đòi yêu anh ấy!

“Em quyết định làm gì với Wendy Roberts và hai cái răng giả của nhỏ chưa?” Anh Steve hỏi và nghiêng người nhìn xem tôi đang viết gì.

“Er, *yu... nu... wee...* à Wendy... em đã quyết định sẽ không tự hạ thấp mình bằng cách chơi xấu giống nhỏ vẫn hay làm. Em sẽ giữ riêng những thông tin kiểu đó trong một cuốn sổ bí mật của em để dùng làm tư liệu viết truyện sau này.”

“Hay đó,” anh Steve nói. “Em có nghĩ tụi mình sẽ xong kịp để nộp vào thứ Hai không?”

“*Nih... ing... yah...*” tôi nói và thầm nguyện rửa

con bé Người Ngoài Hành Tinh cứ liên tục nhảy vào họng tôi. “Ch...ắ...ắ... chắc được.”

Anh Steve trợn mắt nhìn tôi cứ như đang nhìn quái vật hai đầu.

“Em... ờ... cần nói chuyện... Em cần nói với Lucy và Nesta mấy chuyện. Một... ột... ột phút thôi,” tôi lắp bắp và vùng đứng dậy. Grrrrr!

Tôi chạy ào xuống nhà để tìm Lucy và Nesta. Cứu!!! Tôi ngồi phệt xuống sàn nhà và đưa tay ôm đầu. “Ag. Agh. Grrrr.”

“Nè, bình tĩnh đi,” Nesta nói. “Tụi mình sẽ xong kịp mà.”

“Xong gì?” Tôi ngẩng lên hỏi.

“Tờ tạp chí.”

“Hầy... không phải vụ đó...” tôi quay sang nhìn Lucy. Steve là anh của nhỏ, không biết nhỏ sẽ phản ứng ra sao nếu biết tôi đang mơ mộng viễn vông về anh ấy? Lucy vẫn nghĩ tôi đang điên đảo vì Scott, thế nào nhỏ cũng quy cho tôi là “trăng hoa” cho coi.

“Vậy là vụ gì?” Lucy hỏi.

“Không có gì đâu,” tôi nói.

“Hừ, vậy mà kêu không có,” Nesta bĩu môi.
“Nói nhanh lên coi.”

Tôi thở dài ngược nhìn về mặt chờ đợi của hai nhỏ, và lại thở dài lần nữa.

Nesta và Lucy bắt chước thở dài theo, thi nhau phát ra những tiếng phì phò để cuối cùng tôi phải bật cười mới thôi.

“Ok, nằm lên ghế sofa đi,” Lucy nói.

Tôi leo lên ghế và Lucy đến ngồi bên cạnh.

“Rồi, tiểu thư Watts, cái dzấn đề của nàng là dzì?”

Tôi không thể nào mở miệng được. Một sự im lặng bao trùm cả căn phòng.

“A, liên quan đến một anh chàng...” Lucy kêu.

“Nhưng chàng nào?” Nesta hỏi. “Chẳng phải bồ với gã Scott hết rồi sao?”

Tôi gật đầu. “Là một người khác, tốt hơn Scott nhiều. Mình chỉ vừa nhận ra mình thích anh ấy thôi, nhưng bây giờ trước mặt anh ấy mình lại ngọng toàn tập. Dù sao mình cũng làm hư chuyện rồi. Chắc không còn kịp nữa.”

“Ô, có phải bồ đang nói tới anh *Steve* không vậy?” Lucy hỏi.

“*Hả?* Sao bồ đoán được?”

“Từ đầu đã rõ như ban ngày rồi,” Lucy nói.

“*Rõ? Ai rõ?* Ngay cả mình cũng chỉ vừa mới nhận ra thôi mà. Với lại ai biết ảnh nghĩ gì, ảnh có thích mình không.”

“Ê, *chào cưng*, xin hỏi cưng mới từ hành tinh nào rớt xuống vậy *hả?*”

“Hành tinh Ú Ó,” tôi kể cho Lucy và Nesta nghe về con bé Noola Ngoài Hành Tinh vẫn hay ám tôi ra sao.

“Hhmm, cho bồ biết nha, anh Steve không ngừng nói về bồ, hỏi han về bồ kể từ lần đầu gặp ở nhà mình,” Lucy kể. “Ảnh cứ ủ ê suốt khi biết bồ thích anh chàng Scott. Bồ không để ý thấy hôm đi chụp hình ảnh kỳ kỳ sao đó *hả?*”

“Mình cũng thấy hôm đó anh Steve tự nhiên ít nói hẳn. Mình tưởng vì mình làm gì đó khiến ảnh giận.”

“Phải rồi, vì bồ thích anh chàng khác chứ còn gì nữa.”

Ngay lúc đó Izzie từ trên lầu đi xuống và nhanh chóng leo lên ghế nhập hội.

“Vụ gì?” Nhỏ hỏi.

“Vụ em TJ,” Nesta nói. “Em ấy bị biến thành con bé Noola Ngoài Hành Tinh mỗi khi thích anh chàng nào đó. Noola này chỉ biết có ba từ. Kể cho Iz đi TJ.”

“Uhyuh. Yunewee. Nihingyah.”

Lucy khúc khích cười và vừa đi vòng quanh phòng vừa bắt chước điệu bộ của nhân vật C3P0 trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao*.

“Uhyuh,” nhỏ giả giọng khột khột của người máy. *“Yuneweehee. Nihingyaaaha.”*

Bọn tôi ôm bụng cười to đến mức anh Steve phải từ trên lầu đi xuống xem có chuyện gì. Lập tức mặt tôi đỏ bừng.

“Vụ gì vậy?” Anh Steve hỏi.

“Kh... không có gì,” Nesta khúc khích cười.

“Tại Lucy mới kể vài thứ,” Izzie nói.

Anh Steve gục đầu thở dài vẻ ngán ngẩm rồi quay sang nhìn tôi. “Em có định lên để làm cho xong không?”

“Uh... *uhyuh*,” tôi “nói”, còn ba đứa kia lại được dịp cười nghiêng ngả.

Anh Steve tiếp tục thở dài thườn thượt và “tạo điều kiện” cho hai nhỏ Lucy và Nesta bắt chước

theo. Đến lúc này có vẻ anh ấy đã hết chịu nổi. “Khi nào em xong thì lên nha TJ,” anh ấy lắc đầu và quay lên phòng.

“Đó, mấy bồ thấy không?” Tôi nói. “Mình cứ làm hư chuyện hết trơn. Mình với ảnh đang hợp nhau, nhưng mình toàn cư xử như đồ ngớ ngẩn. Chắc thế nào ảnh cũng nghĩ mình là đồ gà mờ...”

“Đóng cửa lại Lucy,” Izzie nói. “Tụi mình phải “xử lý” vụ này mới được.”

Suốt gần nửa tiếng sau đó, bọn tôi cùng “luyện tư tưởng” dưới sự hướng dẫn của Izzie. Nhỏ rất khoái nghiên cứu những đề tài về “tu thân” và vừa đọc xong một cuốn sách hướng dẫn cách suy nghĩ lạc quan.

“Vấn đề hoàn toàn nằm ở suy nghĩ của bồ,” Izzie nói. “Bồ có thể đánh bại được nhỏ Noola này, nhưng bồ phải tự tin.”

“Mình tưởng tự tin hay không thì đâu thể nào học được. Bồ chỉ tự nhiên có tính đó thôi, giống Nesta ấy.”

“Học được chứ,” Nesta nói. “Ai cũng có mẹo riêng cả. Nếu lo lắng về chuyện gì đó, mình

thường tưởng tượng mình đang là một nhân vật trong một bộ phim rồi chỉ việc cư xử theo cách mình nghĩ nhân vật đó sẽ làm. Hiệu quả lắm!”

“Lúc trước mình mắc “bệnh” sợ khi phải hát trước đám đông, đến nỗi tối không ngủ được luôn,” Izzie nói tiếp. “Những hướng dẫn trong sách này đúng là rất hữu dụng.”

“Vậy bồ nghĩ mình có khả năng nói chuyện đàn ông khi gặp một anh chàng mình thích hả?”

“Đương nhiên,” Izzie nói. “Trong cuốn sách có viết – Chúng ta chính là những gì chúng ta lặp lại hàng ngày. Sự tự tin không phải là một hành vi mà là một thói quen – Do đó bồ chỉ cần luyện tập thôi.”

“Có lý lắm,” Lucy nói. “Mình cũng cần nữa. Vậy phải làm gì?”

Izzie yêu cầu bọn tôi ngồi xuống và nhắm mắt lại. Tiếp theo chúng tôi phải tưởng tượng ra tình huống khiến mình lo lắng, nên tôi nghĩ về cảnh anh Steve và tôi ngồi cạnh nhau trong căn phòng trên lầu – phải hình dung thật chi tiết về căn phòng, về cảnh vật xung quanh, về trang phục của từng người...

“Hãy tưởng tượng mình đang thoải mái, bình thần, và hoàn toàn tỉnh táo,” Izzie nói tiếp. “Hãy hình dung những phản ứng người kia. Hãy đưa những hình ảnh tích cực vào trong đầu – người đó cười vui vẻ với bồ, thích thú khi nghe bồ nói chuyện, *yêu mến* bồ...”

Izzie cứ bắt chúng tôi diễn đi diễn lại những tình huống đó trong đầu cho đến khi những suy nghĩ của tôi chỉ còn cảnh anh Steve tròn mắt nhìn tôi ngơ ngác, ngạc nhiên trước sự thông thái của tôi, và sững sốt vì những lời lẽ hay ho tôi có thể thốt ra.

“Rồi, giờ mở mắt ra đi.”

Bọn tôi mở mắt nhìn nhau một lượt.

“Bồ thấy sao rồi TJ?”

“Hết xảy,” tôi đứng dậy và bước ra cửa. “Noola tiêu rồi. Mình sẽ quay lại nhanh thôi.”

Nesta tủm tỉm cười. “Hạ gục chàng đi cưng.”

Lúc đứng trước cửa phòng anh Steve, nỗi lo lắng của tôi lại ập về. Thế là tôi phải dừng ở đó một lát để “luyện tư tưởng”, hình dung cảnh anh ấy đang mỉm cười với tôi ra sao và tỏ ra rất vui vẻ khi có tôi bên cạnh thế nào.

Bước vào phòng và ngồi cạnh Steve, tôi lại “luyện” một lần nữa rồi quay sang nhìn anh ấy và nhoẻn miệng cười thật tươi.

“Agh. Giờ em lại bị gì nữa đây *hả?*” Anh ấy tròn mắt nhìn tôi và hỏi.

“Có gì đâu,” tôi nhe răng cười, trong lòng liên tục “niệm” – mình tự tin, mình dễ thương, thông minh, rạng rỡ, hấp dẫn...

Anh Steve tiếp tục tròn mắt nhìn cứ như tôi đang lên cơn điên. “Hôm nay em kỳ cục lắm biết không?”

Ngay lúc đó điện thoại của tôi reo.

“Ê, TJ,” giọng anh Scott. “Em đang làm gì đó?”

“Tập chí. Em từng kể cho anh rồi, nhớ không? Thứ Hai hết hạn nộp.”

“Ui, chuyện đó để sau. Em muốn đi tới khu Heath không?”

“Xin lỗi anh, bận rồi. Nói chuyện sau nha,” tôi nói và cúp máy.

“Anh chàng đó *hả?*” Anh Steve hỏi.

“Ừ.”

“Vậy là...?”

“Hết rồi,” tôi đáp.

Giờ thì đến lượt anh Steve nhoẻn miệng cười tươi rói.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Không có gì.”

“Hôm nay anh kỳ lắm biết không?” Tôi nhại lại lời anh ấy nói lúc nãy.

“Ừ, biết chứ,” anh chàng gật đầu. “Nghĩa là tụi mình thành một cặp.”

Tạp chí Thực Tiến
Số báo Hè

MỤC LỤC

Lời mở đầu – T.J Watts	1
Các sự kiện sắp diễn ra tại trường	1
Bộ sưu tập “Thời trang hè” – Lucy Lovering	2
Bí mật những đêm tụ họp – tường thuật của T.J Watts	2
Mười cách giảm căng thẳng trước kỳ thi – Bác sĩ Watts Mẹ	3
Những lời khuyên trước khi du lịch nước ngoài – Bác sĩ Watts Bố	3
Nghệ thuật làm đẹp và trở thành hoa khôi – Nesta Williams	4
Mười cách để có những tấm ảnh đẹp cho kỳ hè – Steve Lovering	5
Cuộc đời những chú cún – ghi nhận tại Cửa hàng Battersea do T.J Watts thực hiện	6

Tổ tình: Nên và Không Nên	
– Nesta Williams	6
Chữa bệnh bằng dầu thảo dược	
– Jzzie Foster	7
Tử vi tháng tới – Phù thủy Jz	7
Vui cười	
– Truyện tiểu lâm các nước	8
Cuộc thi sáng tác truyện tranh	
– Tony Costello phụ trách	8

@ h ư ở n g 14

Phá rồi

Cuối cùng bọn tôi cũng hoàn thành phần thiết kế cuối cùng cho tờ tạp chí trên máy tính của anh Steve – tám trang trông vừa vui nhộn vừa đẹp mắt.

Anh Steve đã tìm được rất nhiều hình ảnh để minh họa và trang trí cho tác phẩm của chúng tôi sống động hơn: hình những chú chó của cửa hàng Battersea, hình những biểu tượng cung hoàng đạo, hình các loại hoa và thảo dược. Tất nhiên còn có những tấm hình “điên rồ” minh họa cho “chương trình giải phẫu thẩm mỹ” hôm trước nữa chứ!

Đây quả là một tác phẩm hấp dẫn! Rất hấp dẫn! Và tôi bắt đầu tin mình thật sự có cơ hội thắng cuộc.

Trong buổi họp toàn thể học sinh hôm thứ Hai, cô Allen yêu cầu tất cả tác phẩm dự thi sẽ được nộp cho giáo viên chủ nhiệm của từng lớp trước khi tập trung lại.

“Tôi biết nhiều em đã đầu tư rất kỹ lưỡng nên chúng tôi sẽ không để các em phải đợi lâu đâu,” cô nói. “Hy vọng đến cuối tuần này kết quả sẽ được công bố.”

Năm phút sau tôi đã đứng ở bàn của cô Watkins cùng với nhiều bạn khác trong lớp để nộp bài dự thi của mình.

“Nhiều người làm kịp để nộp đúng hạn ghê,” tôi nói với Wendy Roberts đang đứng ngay bên cạnh.

“Dù sao, chẳng giống như mấy người ngớ ngẩn trong lớp này, tôi không tham gia cuộc thi,” nhỏ nói. “Tôi còn có nhiều chuyện khác.”

“Ừa, mình cứ tưởng bạn thích làm biên tập viên chứ.”

“VẬt tức là bạn lằm. Chỉ có ai dở hơi mới phải cần đến kỳ hạn. À quên, cô Allen nói là muốn gặp bạn ở văn phòng ngay bây giờ. Tôi mới gặp cô ngoài hành lang.”

Lạ nhĩ, tôi nghĩ thẳm trong lúc tất tả đến phòng cô. Mong rằng không có chuyện gì rắc rối.

“Cô Allen nói muốn gặp em,” tôi nói với chị thư ký đang trực trong văn phòng.

“Chắc không phải đâu em ạ. Cô Allen đang họp với thầy Parker và dặn không được làm phiền. Có lẽ em nghe nhầm rồi.”

Không thể nhầm được, tôi nhủ thẳm trên đường về lại lớp. Nhỏ Wendy Roberts lại chơi khăm tôi đây mà!

Lúc bước vào phòng học, tôi thấy cô Watkins đang ngồi xem lướt qua xấp bài dự thi. “Em đi trể, TJ.”

“Dạ em xin lỗi cô,” tôi nói và về chỗ của mình. Thật may cô lại không la mắng gì thêm vì ngay lúc đó Wendy Roberts cũng vừa bước vào.

“Còn em, tại sao vô trể?”

“Dạ em đi toalet,” nhỏ hỏn hỏn nói.

Cô Watkins tiếp tục xem hết xấp bài dự thi rồi

gật gù. “Các em làm rất tốt. Lớp chúng ta có sáu bài,” cô nói rồi ngược nhìn tôi. “Cô đã nghĩ phải có thêm một bài chứ. Em không tham gia hả TJ?”

“Dạ có mà,” tôi nói. “Em nộp chung với mọi người sau buổi họp đầu tuần.”

“Nhưng bài của em lại không có ở đây.”

Tôi nhìn về phía Wendy Roberts, nhưng nhỏ đang ngắm nghía gì đó ngoài cửa sổ với vẻ rất “con nai vàng ngơ ngác”.

“Em chắc chứ TJ?” Cô Watkins hỏi. “Kiểm tra trong cặp thử xem.”

Tôi mở cặp nhưng thừa biết không thể tìm thấy bởi chính tay tôi đã đặt bài dự thi của mình lên bàn cô. “Dạ không có thưa cô.”

“Vậy thì đâu rồi?”

Tôi chẳng biết phải nói gì, và cũng chẳng có bằng chứng buộc tội Wendy đã lấy. “Hay bài của em bị rơi dưới đất?”

Cô Watkins đưa mắt xem xét xung quanh rồi ngược lên nhìn cả lớp.

“Có ai cầm bài của TJ không?”

Không ai trả lời.

“Chuyện này không đùa đâu. Nếu TJ nói rằng

em ấy đã nộp bài lên đây có nghĩa là hoặc TJ nói dối hoặc ai đó đã lấy cắp. Em nào giải thích cho tôi được không?”

Vẫn không ai trả lời.

“Bạn ấy có nộp bài,” Lucy nói. “Em đã nhìn thấy. Thật đó thưa cô.”

Cô Watkins thở dài. “Các em, chuyện này thật không hay. Gần cuối học kỳ rồi và năm sau các em sẽ lên lớp Mười, không còn là học sinh mới nữa. Phải nói rằng tôi rất thất vọng với những hành vi thế này, nhưng tôi sẽ tạo cơ hội cho các em cư xử người lớn hơn và tự giải quyết chuyện này với nhau. Mười hai giờ ba mươi trưa nay sẽ là hạn cuối để nộp bài.” Rồi cô nhìn tôi. “TJ ạ, trừ phi em tìm thấy bài của mình hoặc có ai đó trả lại, cô e rằng mình không thể làm gì hơn được nữa.”

“Đồ hèn,” Lucy nói khi chúng tôi gặp nhau vào giờ giải lao. “Mình chắc chắn Wendy Roberts đã lấy.”

“Không ai nhìn thấy gì sao?” Tôi hỏi.

Nesta lắc đầu. “Chắc Wendy lấy từ bàn cô Watkins trong khi bỏ tới văn phòng cô Allen.”

“Thật ra có cả một đám đứng xung quanh bàn cô, bất cứ ai cũng có thể lấy mà,” Izzie nói. “À, nhưng đúng là Wendy vô lớp ngay sau bồ, nhớ không TJ?”

“Tới toilet, nhanh lên,” Nesta nói.

Bọn tôi tức tốc chạy qua hành lang đến khu nhà vệ sinh nữ. Lucy mở cửa kiểm tra từng gian một, còn Nesta nhận “sứ mạng” xem xét tất cả thùng rác. Thật tội nghiệp cho nhỏ khi phải vừa bịt mũi vừa lục lọi trong đống khăn giấy và giấy vệ sinh.

“Trời ơi,” tôi nghe tiếng Lucy la lên khi bước vô gian thứ ba. Ngay sau đó nhỏ mở cửa và cầm theo một mớ giấy ướt nhẹp đã bị xé toí tả. “Tiêu rồi, mình tìm thấy đống này trong thùng rác bên cạnh bồn cầu.”

Izzie cầm những gì còn sót lại từ công trình của bọn tôi lên xem. “Chắc nhỏ kia nhúng nước cho đã rồi mới xé.”

“Nhưng tại sao chứ?” Tôi nói. “Sao Wendy lại làm vậy với mình?”

“Chẳng cần lý do gì hết,” Nesta thở dài. “Có những kẻ cực kỳ cực kỳ xấu tính. Những kẻ như vậy không thể chịu nổi khi thấy người khác hơn mình.”

“Mình tin là nhỏ không bao giờ bỏ qua vụ bị quê độ lần trước,” Izzie nói. “Nhớ không TJ, lần anh Sam chê câu trả lời của nhỏ nhưng lại khen bồ đó.”

“Vậy tụi mình làm gì bây giờ?” Tôi ôm mặt rên rỉ. “Mình không thể nộp bài thế này được.”

“Hay tụi mình tới gặp cô Allen,” Nesta nói.

“Gặp cô thì được gì chứ? Vấn đề là bài của mình chẳng ra gì nữa rồi,” tôi gằn như mếu máo. “Cả một tờ tạp chí, rồi công sức của mấy bồ nữa.”

“Mấy giờ rồi?” Lucy hỏi và lấy điện thoại ra bấm số như điên.

“Muoi một giờ,” tôi đáp. “Bồ gọi cho ai vậy?”

“Anh Steve. Lớp ảnh đang có đợt thi nên mình thấy lịch thi treo đầy nhà. Có thể ảnh đang ở nhà ôn bài.”

“Bồ hết xảy,” Izzie nói. “Anh Steve có lưu thiết kế trong máy tính, in ra một phút là xong thôi.”

“Đó là nếu ảnh có ở nhà,” Lucy nói và chột nhiu mày. “Hộp thư thoại. Anh Steve chắc đang bận làm gì đó.”

“Cứ để lại lời nhắn chứ còn biết làm gì nữa,” Izzie nói.

Chúng tôi quay lại lớp với tâm trạng rối bời và chẳng thể nào tập trung được.

“TJ Watts, nếu em còn nhìn đồng hồ một lần nữa là tôi tịch thu luôn nghe chưa,” thầy Dixon la. “Còn em, Lucy Lovering, nếu có gì đó ngoài kia khiến em thích nhìn đến vậy thì tôi cho em ra ngoài đó đến hết giờ học luôn.”

Tôi liếc về phía Wendy Roberts và thấy nhỏ đang mỉm cười vẻ khoái trá. Cứ chờ đó Wendy, tôi nhủ thầm, chuyện này chưa xong đâu.

Đến giờ nghỉ trưa bọn tôi học tốc chạy ra cổng, nhưng chẳng thấy bóng dáng anh Steve đâu.

Lucy lại rút điện thoại ra gọi rồi lắc đầu. “Vẫn hộp thư thoại.”

Tôi nhìn đồng hồ. Mười hai giờ kém mười.

Mười hai giờ mười lăm

Mười hai giờ hai mươi.

“Bồ có nhắn với anh mấy giờ hết hạn không?” Nesta lo lắng hỏi.

“Có,” Lucy nói. “Mình nhắn mười hai giờ ba mươi mà. Mình sẽ gọi lại lần nữa.”

Ngay lúc Lucy chuẩn bị bấm số thì Izzie chộp lấy tay tôi.

“Ảnh tới kìa,” nhỏ la lên, và bọn tôi nhìn thấy anh Steve đang rạp người trên chiếc xe đạp lao qua khúc quanh gần cổng trường. Vài giây sau chiếc xe đã dừng lại kèm theo một tiếng rít chói tai, và cùng lúc đó anh Steve tức tốc lấy một phong bì to từ balô ra đưa cho tôi.

“Chúc may mắn,” anh ấy nói.

“Cảm ơn anh,” tôi quay đầu nói trong lúc lao hết tốc lực về trường.

Lần này tôi sẽ không để xảy ra rủi ro nào nữa. Tôi đến thẳng phòng giáo viên, xin gặp cô Watkins, và giao tận tay tờ tạp chí cho cô.

@ h u ở n g 15

Thành quả

“Và biên tập viên mới của tạp chí trường ta sẽ là...” cô Allen thông báo trong buổi họp toàn trường vào thứ Sáu.

Tôi nín thở, còn Nesta giơ hai ngón cái lên và nhìn tôi mỉm cười.

“Trước khi đọc tên người thắng cuộc, cô phải nói rằng việc lựa chọn này thật khó khăn vô cùng,” cô Allen nói tiếp. “Chất lượng của các tác phẩm dự thi rất tốt và cô rất tự hào về các em. Dù sao cũng không có ai thua cuộc cả... Và hội đồng giám khảo phải mất nhiều thời gian mới đưa ra được quyết định...”

Izzie làm bộ méo miệng và thở dài nhìn tôi như muốn than “Sao cô cứ dài dòng để làm gì vậy ta?”

“Cuối cùng ban giám khảo đã chọn hai tác phẩm và chúng tôi quyết định trao giải nhất đồng hạng. Người thứ nhất – Emma Ford của khối Mười. Và người thứ hai – TJ Watts của khối Chín.”

Lập tức có tiếng hò reo của Nesta, Izzie và Lucy từ phía sau lưng tôi; nhưng hay hơn cả là vẻ mặt ngạc nhiên đến thẩn thờ của Wendy Roberts. Tôi nhoẻn miệng cười thật tươi với nhỏ và cùng chị Emma bước lên sân khấu đứng cạnh cô Allen.

*
* *

Sau giờ học, chúng tôi tụ tập tại nhà Lucy để ăn mừng với đủ loại kem và bánh trái. Trong lúc cả đám đang say sưa ăn uống, anh Steve vẫy tay ra hiệu cho tôi lên phòng anh ấy.

“Anh... anh có cái này...” anh chàng ngượng nghịu nói.

Anh ấy đến chiếc tủ cạnh giường và lấy ra một món quà được gói giấy bạc với một chiếc nơ xinh xắn, có cả một tấm thiệp gắn bên trên. “Tặng em đó.”

Tôi mở tấm thiệp ra xem. Mặt trước là một tấm ảnh trắng đen chụp một người đàn ông đang bước trên đường với dòng chữ “Cuộc đời sẽ thu hẹp hay trải rộng, tùy thuộc vào lòng can đảm của chúng ta.” Bên trong ảnh Steve viết “Chúc Tổng Biên Tập của tạp chí *Thực Tiễn* những điều tốt đẹp nhất.”

“Cảm ơn anh. Em...”

“Mở quà ra đi,” anh Steve mỉm cười nhắc.

Tôi tháo giấy bọc và nhìn thấy một chiếc bút đính ngọc lam rất xinh.

“*Yu...nu...wee,*” tôi lại ú ớ.

“Không có chi,” anh Steve trả lời cứ như anh ấy hoàn toàn hiểu được tôi nói gì không bằng. “Đó là quà để em viết tiểu thuyết.”

Trong một lúc, hai chúng tôi cứ đứng yên nhìn nhau, có cảm giác như thời gian đang ngừng lại và cả hai đứa đang hòa vào làm một vậ.

Cuối cùng anh Steve nhe răng cười. “VẬ tiếp theo...?”

“Tiếp theo?” Tôi hỏi. “Ý anh là sao?”

“Hôm ở trong rừng em có nói nếu ai thích em

thì phải thể hiện ra *thật* rõ ràng – tặng quà, tặng thiệp, đăng lên báo tường...”

Tôi mỉm cười nhìn tấm thiệp và món quà.
“Ồ... Á, đừng đăng lên báo tường nha, *chết* em luôn đó...”

Anh Steve bước đến vén mấy lọn tóc đang phủ trước mặt tôi, nhìn sâu vào mắt tôi và rồi...

“Tiếp theo mình có thể đi xem phim,” anh chàng nói.

“Được đó,” tôi đáp. “Miễn không phải phim *Quái vật không gian*. Và anh không ngồi ăn bắp rang suốt buổi.”

“Coi như xong. Với lại anh cũng ghét bắp rang.”

Chúng tôi lại nhoẻn miệng cười với nhau như hai tên ngố. Ngay lúc ấy tôi chợt nhớ ra những gì anh ấy kể hôm đi dạo – rằng anh ấy thường thấy ngại ngùng khi thích cô gái nào đó.

Hiện tại chính là món quà quý giá nhất, tôi thầm nghĩ, và bước tới đặt lên môi anh ấy một nụ hôn thật dịu dàng.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: paulwatts@worldnet.com

Người nhận: babewithbrains@psnet.co.uk

Ngày: 5 tháng 7

Tiêu đề: Kỳ nghỉ

TJ thương

Sáng nay anh nhận được hộ chiếu rồi.

Đang về nhà.

Paul

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrains@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 5 tháng 7

Tiêu đề: Bạn bè – Bồ bịch

Hannah ngố

Sao rồi? Xin lỗi người vì dạo này ta ít gửi email, ở đây đang loạn cả lên. Nhiều chuyện xảy ra lắm. Anh Paul đang về nhà. Anh Scott ra rìa rồi. Đang hẹn hò với anh Steve. Giờ ta mới nhận ra con trai có thể vừa là bạn vừa là bồ. Hi hi!

Ta vui lắm. Hy vọng người cũng vậy.
À, ta đã thắng cuộc thi tuyển biên tập
viên cùng với chị Emma Ford ở khối Mười.
Hiện giờ ta đang là đồng Tổng biên tập
của tạp chí trường mình đó nha. Thích
quaaaaa!

TJ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: babewithbrains@psnet.co.uk

Ngày: 5 tháng 7

Tiêu đề: Toàn tin tươi tốt

Ta cũng 'xôi lĩn' người vì dạo này ít email.
Hoan hô người đã thành biên tập viên. Ta
biết thế nào người cũng thắng mà.

Hết xảy chiều thứ Bảy khi nghe chuyện
người với anh Steve. Dù ở cách xa cả
ngàn năm ánh sáng ta vẫn đoán được sẽ
có "vụ án" xảy ra mà. Anh chàng có vẻ
được đó – vừa là bồ lại vừa là bạn. Số
mọt.

Ở chỗ ta cũng tìm lum “vụ án”. Ta đã “thay thế” chàng Luke bằng chàng

Ryan rồi. Khổ, nhiều chàng mà lại ít thời gian quá! Ở đây dạo này vui hết biết.

Tiệc từng diễn ra liên miên, các chàng đẹp nhiều vô biên.

Dù sao ta vẫn nhớ người lắm lắm. Gửi cho ta mấy tấm hình của người, của bồ người, của tờ tạp chí nữa nha.

Cuối cùng em TJ cũng nhận ra em ấy vừa dễ thương vừa thông minh.

Tu và hung người.

Bạn của người mãi mãi và mãi mãi và mãi mãi và mãi mãi và mãi mãi và mãi mãi và... (thôi nín đi Hannah)

Mục lục

Lời giới thiệu	5
© hương 1	7
Người ngoài hành tinh	
© hương 2	19
Những cô nàng nhí nhảnh	
© hương 3	30
Anh @hị Nhăn Nhó	
© hương 4	41
Bông hoa lạ loài	
© hương 5	60
Thư @ Tiễn	
© hương 6	75
Những người bạn lông lá	
© hương 7	93
Hoa Hậu @hó	

@ h u ơ n g 8 103

Bí mật của những lần tụ họp

@ h u ơ n g 9 119

Bánh Mỳ

@ h u ơ n g 10 140

Yêu Điều Thuyền Nữ? Quên đi!

@ h u ơ n g 11 152

Dắt cún đi dạo

@ h u ơ n g 12 164

Giống Búp bê hơn Barbie

@ h u ơ n g 13 179

Nhà này điên hết rồi!

@ h u ơ n g 14 194

Phá rồi

@ h u ơ n g 15 203

Thành quả